

ЛЮК БЕСОН

АРТУР И ЗАБРАНЕНИЯ ГРАД

Част 2 от „Артур“

Превод от френски: Добринка Савова-Габровска, 2003

chitanka.info

По идея на Селин Гарсия

ГЛАВА 1

Слънцето постепенно се спуска към хоризонта, за да ни освободи от топлината си. То знае, че никой не би могъл да издържи палещите му лъчи през целия ден.

Кучето Алфред отваря едното си око. Лек ветрец му подсказва, че температурата най-сетне е поносима. То бавно се надига, изпъва лапи, измъква се от сенчестото място, което си беше намерило, и тръгва да търси свежа тревичка, където да очертае територията си. Прави се, че избира един ъгъл на къщата, но той отдавна е пожълтял от бележенето му.

Един млад ястреб, кацнал на високия комин, наблюдава околността. Изглежда, не се бои нито от топлината, нито от когото и да било. Дори не и от кучето, което вижда да прекосява двора, с все още вдървени от дрямката лапи.

Грабливата птица го следи с пронизващия си поглед. Само няколко секунди. Толкова, колкото да разбере, че плячката е много едра. Извързва небрежно глава, за да потърси друга жертва.

През целия ден къщата също търпя набезите на лятото и сега дървените врати, а също и керемидите, попукват отвсякъде. Слабо, глухо изпращяване, на равни интервали, като музикални ноти, изсвирени от слънцето.

Днес то досади на всички, време е да върви да спи.

Сякаш да му го напомни, ястребът надава силен крясък, дрезгав и неприятен, от който възрастната жена се събужда.

Тя беше заспала върху канапето в средата на салона. Истина е, че сред прохладата на стаята и хипнотизиращото тиктакане на стенния часовник, е невъзможно да се устои на зова на следобедната дрямка. Добавете към това и двете щурчета, които си говорят, и ето ви потънали в сън чак до вечерта.

Но ястребът събуди бабата почти стряскащо. Тя се замотава в кретонения набор на покривката върху канапето, навярно придърпана в просъница, за да се покрие с нея.

Бабинка постепенно идва на себе си и оправя покривката, сякаш не иска да остави никаква следа от тази непредвидена почивка. Като че ли да се унесеш в сън при подобни обстоятелства, е престъпление.

Обстоятелствата постепенно изплуват в съзнанието ѝ. Артур, нейният единствен и обожаван внук, изчезна, също като мъжа ѝ преди четири години. Също като него — в градината. Също като него — търсейки някакво съкровище.

Колкото и да кръстосва от край до край градината, колкото и да претърсва къщата и да оглася с вика си всички околни хълмове, тя не намери никаква следа от милия си Артур.

Вече няма друго обяснение, освен извънземните. Високи зелени човечета, дошли от небето с летяща чиния, са отвлели внука ѝ. Почти сигурно е, че са го отвлели. Как да не пожелаеш такова мило същество, което ти се иска да прегръщаш по цял ден! Тази руса рошава главица и тези големи, винаги учудени кестеняви очи. Това детско гласче, тънко и нежно като сапунен мехур. Артур е най-прекрасното, най-голямото съкровище и баба му се чувства ограбена. Едва удържа сълзата, която все пак се стича по бузата ѝ. Пред такава непосилна мъка дори съдържаността се стапя.

Бабата поглежда небето през прозореца — то е гладко синьо и отчайващо пусто. Никаква следа от извънземни. Тя въздъхва дълбоко и като че ли постепенно се примирява. Оглежда се — тази смълчана къща е неспособна да ѝ даде някакво обяснение.

— Как можах да заспя? — пита се възрастната жена, търкайки очи.

Добре, че ястребът я събуди. Но целта на грабливата птица не бе само да изтръгне бабата от съня ѝ: ето че пак надава крясък.

Бабинка наостря ухо, готова да приеме всяко нещо като знак на съдбата, като знак на надеждата. Ястребът, с остро си зрение и с чудесния си слух, навярно е доловил някакъв сигнал. Убедена е в това и не е далеч от истината. Птицата действително подава знаци, предупреждава неизвестно кого. Видяла е и е чула нещо, преди още то да се покаже на хоризонта.

Нещото е една кола. Придружава я облак прах, а слънцето се забавлява да го превръща в блестящ ореол. Звукът още не достига до нас.

Ястребът, все така кацнал на комина, изучава колата, като че ли притежава радар.

Бабата бавно се надига от канапето. Колкото и да се ослушва, пак не дочува нищо. Или съвсем слабо. Може би някакво далечно бръмчене.

Ястребът изкрива два пъти, сякаш да се осведоми за броя на пътниците в колата.

Дрезгавият звук на износения мотор сега се чува, въпреки лекия бриз, който го отнася.

Ястребът решава да се махне, което не е добър знак. Той вижда и чува преди всички останали. Да не би да е усетил и бедствието да настъпва неумолимо към къщата?

За миг колата изчезва зад едно възвишение, твърде малко, за да го наречем хълм, и доста голямо, за да го сметнем за издатина.

Бабата се прокашля, за да наруши тягостната тишина. Бръмченето, което ѝ се стори, че долавя, пак изчезва. Тя бавно извързва глава, както се завърта антена, за да улови сигнал.

Колата отново се показва иззад възвишението, като първо се подава хромираната метална обвивка на радиатора — стар модел.

Шумът на мотора в миг залива градината и дърветата си преpraщат като ехо отвратителния пукот.

Бабинка подскача от изненада и веднага се изправя на крака. Няма съмнение — ястребът наистина ѝ бе пратил сигнал. Тя се оправя, приглажда роклята си, изпъва покривката и се притеснява, че не намира пантофите си.

Шумът на колата изпълва салона, а ситните камъчета от настилката в двора се удрят силно едно в друго, все едно че пред къщата се е приземила ракета.

Бабата се отказва да търси втория пантоф и се запътва към вратата само по един, от което вървежът ѝ наподобява походката на стар пират с дървен крак.

Моторът спира за всеобщо облекчение.

Вратата на колата изписква като стара невестулка и две изтъркани кожени обувки потъват в камъчетата от настилката. Нищо хубаво не се очертава, ястребът направи добре, че отлетя. Бабинка стига до входа и започва да се бори с ключа.

— Но защо, дявол да го вземе, съм заключила тази врата? — пита се тя, мърморейки, навела глава, без дори да забелязва двата силуета, които слънцето очертава зад вратата.

Ключът малко се инати, но накрая се превърта в ключалката и освобождава вратата.

Бабата е толкова изненадана от това, което вижда, че не съумява да съдържи кратък вик, сигурно на ужас. Макар в усмихнатото семейство, застанало на прага, да няма нищо страшно. Като изключим лошия им вкус. Госпожата е облечена в рокля на пембени цветя, а господинът е с карирано сако в жълто-зеленикави тонове. Цветовете режат очите, но това не е повод да се вика.

Бабинка се овладява и се опитва да превърне вика в гостоприемен възглас.

— Изненада! — изпява семейството в пълен синхрон.

Бабата разтваря обятия и прави всичко възможно да се усмихне най-естествено. Устата изрича „добър ден“, а очите викат за помощ.

— ... Настана... голяма изненада! — най-после се обръща тя към родителите на Артур, застанали тук, пред нея, същински кошмар. Бабата продължава да се усмихва, препречила входа като футболен вратар. Понеже не помръдва, не казва нищо, а само глупаво се усмихва, бащата най-после задава въпроса, от който тя най-много се страхува:

— Артур тук ли е? — пита той радостно, без дори за миг да се съмнява, че отговорът ще е положителен.

Бабата още по-широко се усмихва, сякаш се надява да му внуши, че всичко е наред, за да не е принудена да лъже. Но бащата не може да долови тази тънкост и продължава да стои в очакване. Тогава тя поема дълбоко дъх и пита:

— Добре ли пътувахте?

Бащата не е очаквал да чуе точно това, но като голям спец на пътя, се впуска в обяснения:

— Пресякохме напреко откъм запад! Вярно, пътищата са потесни, но според моите изчисления икономисахме четирийсет и три километра. При цената на литър бензин това прави...

— Прави по един завой на всеки три секунди, два часа поред! — оплаква се майката. — Пътуването беше ужасно и благодаря на Бога,

че Артур не беше подложен на подобно наказание! — завършва тя, преди да добави: — Впрочем той къде е?

— Кой къде е? — пита бабата, като да ѝ се счуват гласове.

— Артур, синът ми — отвръща майката поразтревожена. Не за своя син, а за умственото състояние на майка си. Може да е от жегата...

— Ааа! Така ще се зарадва, като ви види! — подхвърля Бабинка вместо отговор.

Родителите се споглеждат, като се питат дали възрастната жена не е напълно оглушала.

— Къде е Артур? — отчетливо и спокойно изрича бащата, сякаш пита за пътя някой тибетски селянин.

Бабата още по-широко се усмихва и кимва положително с глава. Такъв отговор не удовлетворява никого и тя е принудена най-сетне да каже нещо по-определено.

— Той е... с кучето — смотолевя тя на ръба на лъжата, но обяснението изглежда задоволително за младото семейство, което изпада в умиление.

Алфред обаче избира тъкмо този момент, за да се появи, махайки с опашка, от което превъзходното алиби рухва в миг.

— Къде е Артур? — пита майката с подчертано строг тон. Бабата с удоволствие би удушила Алфред за това, че я издаде, но се задоволява с гневни погледи. Опашката на кучето постепенно престава да маха. То усеща, че е направило глупост, и се чувства виновно.

— Играете на криеница, нали? — пита Бабинка кучето, а то се прави, че я разбира. — Двамата умират да играят на криеница! — обяснява тя. — Могат да играят по цели дни. Артур се скрива и...

— И кучето брой, така ли? — оборва я бащата, който започва да се пита дали малко не му се подиграват.

— Ами, да! Алфред брой до сто и после търси Артур.

Такива безсмислици, на всичкото отгоре казани толкова убедително. Родителите се споглеждат, наистина разтревожени за бабата. Намирисва на старчески дом.

— А имате ли представа къде може да се крие Артур? — пита любезно бащата, за да не я смути още повече.

Бабинка клати енергично глава, сякаш да подчертае своето твърдо и неоспоримо „да“.

— В градината!

Никога лъжа не бе я отвеждала толкова близо до истината.

ГЛАВА 2

В най-отдалечения край на градината, като се плъзгаш по огромните стръкове трева и следваш мравешкия проход към недрата на земята, там, където се раждат корените на дърветата, откриваш основите на стара стена, издигната от човешка ръка.

На тази стена, изронена от времето, личи малка пукнатина, която се извива между камъните. Но когато си висок не повече от два милиметра, за теб това не е малка пукнатина, а впечатляваща пропаст, по ръба, на която вървят нашите трима герои.

Селения, естествено, е все така начело. Принцесата ни най-малко не е загубила своята жизненост и мисията, както изглежда, поглъща всичките ѝ мисли. Тя върви по крайчеца на пътя, сякаш минава по широкия булевард Шанз-Елизе, напълно безразлична към безкрайната бездна встрани.

Зад нея, винаги съвсем близо, крачи Артур. Той е все така омаян от това, което му се случва. Допреди няколко часа страдаше, че е само метър и тридесет висок, а ето че сега е горд със своя ръст от два милиметра. И всеки миг благодари на Бога за това приключение, от което толкова се обогати и укрепна.

Диша дълбоко, сякаш още по-добре да се възползва от тази възможност. Освен ако не е, за да изпъчи гърди. Така правят някои животни в любовния период. Трябва да кажем, че Артур не гледа толкова пропастта, колкото Селения. Трябва да признаем също, че това девойче е красиво. С тяло на богиня и гаден характер. С поглед на пантера и бебешка усмивка. Даже и в гръб си личи, че е принцеса. Поне това се чете в погледа на Артур, който я следва по петите, както него самия го следваше кучето му Алфред.

Бетамеш е малко по-далеч, като че ли е част от задълженията му да е все на опашката. Той продължава да мъкне на гърба си раницата, пълна с хиляди неща, които не служат за нищо, освен евентуално да го правят по-тежък, за да не полети.

— Бетамеш, размърдай се! Нямаме време! — подвиква сестра му. Принцът клати недоволно глава и въздъхва дълбоко.

— Писна ми да нося тези неща!

— Никой не те е карал да вземеш половин град! — спори с него принцесата със същия хаплив тон.

— Можем да носим поред, нали? Така ще си почивам по-малко и ще можем да вървим по-бързо! — предлага Бетамеш, хитър като маймунка.

Селения внезапно спира и впива поглед в брат си.

— Прав си. Ще спечелим време. Дай на мен!

Бетамеш сваля ухилен раницата от гърба си и я подава на сестра си, която само с един замах я запраща в пропастта.

— Ето! Така няма да се изморяваш и ще печелим време — заявява му принцесата. — Хайде, на път!

Бетамеш втрещен гледа как раницата му изчезва в бездънната пропаст. Не вярва на очите си. Ако не съществуваше един малък мускул, предвиден за такъв случай, ченето му навярно щеше да се откачи.

Артур тактично се прави на разсеян. Той няма никакво намерение да се меси в този семеен спор и изведнъж с увлечение започва да брои кристалите, които покриват стената. Бетамеш кипи от възмущение. Устата му е пълна с обиди, които напират навън.

— Ти наистина си една... една проклетия! — успява само да изкрещи той.

Селения се усмихва.

— Проклетията има да изпълнява мисия и няма вече да търпи никакво закъснение. И ако темпото не ти харесва, можеш да се върнеш вкъщи. Ще имаш възможност да разправяш за подвизите си и кралят да те гали по главицата!

— Той поне има сърце! — отговаря ѝ Бетамеш, следвайки я отдалеч.

— Е, добре, възползвай се, докато е време, защото следващият крал ще е безсърдечен.

— Кой ще е следващият крал? — пита стеснително Артур.

— Следващият крал... съм аз — отвръща гордо Селения, вирвайки брадичка.

На Артур му става ясно, но би искал да си изясни нещата докрай.

— Затова ли трябва непременно до два дни да се омъжиш? — пита той свенливо.

— Да. Принцът трябва да бъде избран, *преди* аз да поема владетелските си задължения. Така е. Такъв е законът — отговаря му Селения и ускорява крачка, за да избегне други въпроси.

Артур лекичко въздъхна. Само да имаше малко време! Време, за да разбере дали топлината, която се разлива в гърдите му и често обагря бузите му, може да се приеме като знак за любов. Също както и запотените без никаква причина длани и трескавият огън върху челото. Време, за да разбере добре и смисъла на думата „любов“. Една прекалено голяма дума за него. Толкова голяма, че не знае откъм кой край да я подхване.

Той обича баба си, кучето си, колата си, но не смее да каже, че обича Селения. Само като си го помисли, и целият пламва.

— Какво ти става? — пита го принцесата развеселена.

— Нищо! — смотолевя Артур и още повече се изчервява. — От топлината е. Тук е толкова горещо!

Селения се усмихва на тази малка лъжа. Тя отчупва в движение един от многобройните сталактити, които висят на ръба, и подава леденото парче на момчето.

— Вземи! Разтрий си челото, ще те успокои.

Артур ѝ благодари и прилепва ледения къс към челото си.

Селения още по-широко се усмихва. Тя добре знае, че топлината, която избива по лицето му, няма нищо общо с околната температура. В тази безкрайна пропаст е не повече от нула градуса. Но такива са истинските принцеси — винаги си играят с чувствата на другите. Интересуват ги само собствените им чувства.

Ледената пръчка вече се е разтопила и Артур се колебае дали да си отчупи още една. Но внезапно го обзема чувство на гордост или на смелост. И ето че се приближава до принцесата, за да подхване разговор. Нали казват, че любовта дава крила?

— Мога ли да ти задам един личен въпрос, Селения?

— Винаги можеш да го зададеш, ще видя дали ще ти отговоря! — все така хитроумно му отвръща тя.

— Трябва да си избереш мъж до два дни, но... за хиляда години не си могла да намериш нито един, който да ти подхожда, така ли? — пита Артур.

— Принцеса от моя ранг заслужава изключителен човек — интелигентен, смел, неустрашим, добър готвач, да обича децата... — изброява тя, преди брат ѝ да я прекъсне.

— Който хубаво чисти и пере, докато госпожата си почива! — пресича потока от думи Бетамеш, доволен, че охлажда възторга на сестра си.

— Един човек не като другите, който разбира жена си и я защитава дори от глупостта на някои членове от семейството! — заявява Селения, впила мрачен поглед в брат си. После започва да мечтае на висок глас: — Хубав мъж, то се знае, но също и честен, справедлив, с чувство за дълг и отговорност. Прям, щедър и лъчезарен.

Тя не откъсва очи от Артур. Той е ядосан. При всяко определение сякаш го удрят с чук по главата.

— Не като онези, които се напиват при всеки повод! — добавя принцесата, за да го довърши.

— Разбира се... — откликва Артур, превел гръбнак под тежестта на нещастieto. Как може да си въобрази дори за секунда, че има някакъв шанс? Той, Артур, от височината на своите метър и тридесет сантиметра, смален до няколко милиметра! От височината на своите десет години, които са като секунда в живота на Селения! Той няма нищо от всичко изредено. Не е нито безупречен, нито блестящ и ако трябва да се опише, по-лесно би използвал определенията: дребен, глупав и грозноват.

— Да си избере годеник, е най-важното нещо за една принцеса. И първата целувка е съдбовен миг — твърди Селения. — Но това няма нищо общо е удоволствието, което може да се изпита при първата целувка. Актът в случая е много по-символичен, защото при тази първа целувка принцесата предава всичките си права на принца. Огромни права, които му позволяват да властва заедно с нея. Всички народи от Седемте земи му дължат клетва за вярност.

Артур наистина нямаше представа колко е важна тази първа целувка и сега започва да разбира защо Селения трябва да е предпазлива и да направи добър избор.

— И тъкмо затова М. иска да се ожени за теб, така ли? Заради правата ти? — пита Артур.

— Ами, не! Само заради красотата ѝ, добротата ѝ и най-вече заради благия ѝ характер! — прошепва престорено Бетамеш.

Селения дори не отговаря и само повдига рамене.

Наистина тази малка принцеса е красива, както гордо крачи по ръба на влажната пропаст, без да изпитва ни страх, ни световъртеж. Вярно, малко вири нос, но кой не би го правил с очи като нейните? Артур я гледа с възхищение, готов да ѝ прости всички земни недостатъци, в замяна на една усмивка. Това е единственото, на което се надява — една усмивка. Всичко останало му изглежда недостижимо. Тя е прекалено хубава, прекалено голяма, прекалено умна и съвсем истинска принцеса, за да се интересува от човече като него. Той го знае и въпреки това някаква малка сила вътре в него, бликаща вероятно от сърцето, непрестанно го подтиква да се разкрива, да се доверява. Както цвете, което би чакало дъжда чак до смъртта.

— Никога няма да ме спечели! — подхвърля Селения, сякаш удря гръм сред безоблачно небе.

Артур явно приема думите ѝ за себе си. Той свежда глава, смазан от тази новина. Селения се усмихва с крайчеца на устните си.

— Естествено, говорех за М. Прокълнатия — казва тя, по-лукаво от всякога.

Артур се поизправя. Толкова му се иска да ѝ говори без страх, да ѝ каже какво мисли, какво чувства и да ѝ зададе хилядите въпроси, които парят на устата му. От желание да ги задържи, ето че един успява да се изплъзне.

— Когато ти, се наложи да си избереш мъж... как ще разбереш разликата между онези, които искат само правата ти, и онези, които те обичат... истински?

В гласа на това малко момче има толкова много искреност, че дори една надменна принцеса не може да не се трогне. И навярно за първи път тя благоволява да го погледне с малко нежност в дъното на очите си. Един мил, благ и разнежен поглед, като розово памуче, като перце, като първите думи на една любовна песен.

Артур не смее да я гледа повече от три секунди. Има песни, които опияняват, които замайват.

Момчето не иска да се поддаде. Не веднага.

Селения се усмихва и се забавлява от смущението му.

— Много лесно е да се различи истинското от фалшивото, да се разбере дали един кандидат е искрен, или само привлечен от примамката на облагата и властта. Имам си тест за това.

Селения вече е метнала въдицата и наблюдава как Артур кръжи край нея.

— Какъв... тест? — изрича момчето, готово да клъвне.

— Тест за доверие. Онзи, който твърди, че обича годеницата си, трябва да е способен да ѝ се довери напълно. Трябва сляпо да ѝ вярва, както вярва на самия себе си. А за един мъж това е много трудно — обяснява му Селения все така хитро. Нейната рибка вече е зяпнала, готова да налага въдицата.

— На мен можеш да се довериш, Селения — отвърща Артур, преливащ от искреност, захапал въдицата.

Селения се усмихва. Рибката се хвана! Тя спира и за миг се взира в него.

— Наистина ли? — пита тя, а бадемовидните ѝ очи не го изпускат, страшни почти колкото очите на змията Каа от „Приказка за джунглата“.

— Да, наистина — отговаря ѝ Артур със смущаваща откровеност.

Селения още по-широко се усмихва.

— Това предложение за женитба ли е? — пита тя леко иронично. Сякаш котка си играе с червената рибка, обезумяла от страх в аквариума си. И Артур е червен като рибката.

— Ами аз... още съм малко млад... — заеква той, — но няколко пъти ти спасих живота и...

Селения сухо го прекъсва:

— Любовта не означава да защитаваш онова, което не искаш да загубиш! Любовта означава да дадеш всичко на другия, дори живота си, без колебание, без дори да мислиш!

Артур е смутен. Той смяташе любовта за нещо голямо и силно, но с още неясни очертания. Единственото ѝ въздействие, което беше изпитал, бе тази неуправляема топлина, която се разливаше по тялото му като топъл шоколад и караше сърцето му да бие ускорено.

Значи трябва да диша по-дълбоко, но колкото повече диша, толкова повече главата му се замайва. Ето какво въздействие има върху него любовта — сладък ликьор, от който краката ти омекват и губиш

равновесие. Не беше разбрал, че залогът е много по-голям и че можеше да му струва и живота.

— Ти готов ли си да дадеш живота си? От любов към мен? — пита Селения все така дяволито.

Артур е объркан. Няма изход в неговия аквариум. Само гладка стена, която го кара да се върти в кръг.

— Ами... ако това е единственият начин да се докаже любовта... да! — съгласява се той, не напълно сигурен накъде ще се насочат събитията.

Селения се приближава и започва да се върти около него, както мишка около парченце сирене.

— Добре... да видим дали казваш истината — подхвърля тя. — Отстъпи назад!

Артур за няколко секунди се замисля. Ако крачка напред не задължава с нищо, сигурно същото важи и за крачката назад. И той леко отстъпва, радостен, че е преминал през първото изпитание.

— Още назад! — заповядва му Селения със зрънце коварство в погледа.

Артур поглежда към Бетамеш, но той вдига очи към небето и въздъхва. Игрите на сестра му никога не са го забавлявали. Най-вече тази, която той, изглежда, знае наизуст.

Артур се колебае още миг, после прави голяма крачка назад.

— Още! — отново му заповядва Селения.

Артур поглежда крадешката през рамо. Пропастта е там, нали от часове вървят по ръба ѝ. Хубава бездна, толкова дълбока, че се губи в пълен мрак.

Артур е наясно с изпитанието. Далеч е от обичайните детски игри.

Но малкият мъж трябва да докаже смелостта си и пак отстъпва, докато петите му не опират до ръба на пропастта.

На устните на Селения се изписва красива усмивка, знак, че е доволна. „Колко послушна е тази рибка“ — сякаш си мисли тя, но изпитанието още не е свършило.

— Казах ти да отстъпваш! Защо спря? Нямах ли ми вече доверие?

Артур е посмутен и не може да разбере връзката между любовта и доверието, между крачката назад и пропастта, която го чака.

Изведнъж той започва да съжалява за всички часове по математика, когато е дремел. Може би с по-добри бележки щеше да съумее да реши това уравнение, което днес му се струва неразрешимо.

— Нямаш ми доверие ли? — настоява Селения, твърде доволна, че може да докаже границите на любовта и правотата на теорията си.

— Да — отвърща Артур, — имам ти доверие.

— Тогава защо спря? — пита го принцесата, самоуверена и предизвикателна.

Артур търси и накрая намира отговора. Той бавно се изправя, издува малките си дробове и гледа Селения право в очите.

— Спрях, за да ти кажа сбогом! — тържествено изрича той.

Макар Селения да продължава да се усмихва, в очите ѝ проблясва тревога.

Бетамеш веднага разбира какво става — горкото момче, твърде честно и прекалено последователно по характер, за да участва в коварната игра на сестра му, е на път да извърши непоправимото.

— Недей, Артур — прошепва Бетамещ, крайно разтревожен, за да направи каквото и да е движение към него.

— Сбогом! — извиква Артур, по-театрално и от актрисата Сара Бернар.

Усмивката на Селения се разпада, както кула от карти за игра, много дълго запазила равновесие. Това, което беше само игра, щеше да се превърне в кошмар.

Артур прави крачка назад. Селения също.

— Не! — изпищява тя слисана. Закрива лицето си с длани, докато Артур изчезва, погълнат от тази бездънна пропаст.

Селения вие от отчаяние. Тя се извърща, за да не вижда повече бездната. Краката ѝ вече не я слушат и тя пада на колене, сякаш да се помоли, за съжаление твърде късно. Смазана е, с лице, потънало в сълзи. Едва проумява случилото се току-що.

— Напълно сигурно е, че с подобно изпитание рискуваш никога да не се омъжиш! — подхвърля ѝ Бетамеш, който се люшка между яростта и отчаянието.

Но докато Селения изплаква всичките си сълзи, закрила лицето си с длани, Артур се появява във въздуха, като че ли отскочил от нещо.

Момчето е в положение, което вероятно не е в състояние да контролира, но все пак успява да допре пръст до устните си, за да помоли Бетамеш да пази тайна. Като преодолява учудването си, малкото братче се включва в играта и обещава да мълчи, преди Артур да изчезне отново.

Селения нищо не е видяла, прекалено вгълбена в нещастията си.

— Който си играе с огъня, накрая се опарва — подхвърля Бетамеш, по-философски настроен от когато и да било. Сестра му клати глава, готова да приеме безропотно всички упреци, които могат да ѝ бъдат отправени. Бетамеш ликува. Един път и той да има възможност да понакаже сестра си, няма да се лиши от това удоволствие и забива пирона там, където най-боли.

— Ти как би нарекла една принцеса, която оставя да загине по такъв начин най-предания си кандидат?

— Проклетия! Егоистка и празна фукла! — отвърща Селения, трогателна в искреността си. — Как можах да направя такова нещо?! Как можах да съм толкова глупава и лоша едновременно?! Уж съм благородна принцеса, а се държа по-долно от най-лошото момиче на света! Не заслужавам нито името си, нито ранга си! И никакво наказание не може да изкупи вината ми!

— Наистина е невъзможно — налива масло в огъня Бетамеш, а в същото време Артур отново се показва, в още по-странна поза.

— Само гордост и жестокост има в мен! — хлипа принцесата. — Мислех си, че е недостоеен за мен, а излиза, че аз съм била недостойна за него! Умът ми го пожертва, а сърцето ми го беше избрало!

— А, така ли? Как по-точно? — любопитства Бетамеш, който се възползва от отчаянието на сестра си.

— Още в първата секунда, когато го видях, сърцето ми започна да бие ускорено — признава Селения между две хлипания. — Беше толкова сладък с големите си кестеняви очи и смутения си вид. Добротата и красотата озаряваха лицето му, а осанката му — стройна и крехка, излъчваше благородство. Без сам да знае, той пристъпяше вече като принц. Походката му беше грациозна, лека...

Артур отскача и се показва за пореден път в най-невероятен вид, направо неприличен, който никак не отговаря на думите на принцесата, а напомня по-скоро на разглобено дървено човече, подчинено на капризите на безтегловността.

— Беше сърдечен, прекрасен, великолепен! — продължава да сипе похвали за изчезналия си възлюбен принцесата.

— И очарователен? — пита Артур при новото си подскачане.

— Най-очарователният от всички принцове, които някога са живели по Седемте земи! Беше омайващ, войнствен...

Тя изведнъж млъква. Но откъде дойде този лукав въпрос и това тънко гласче, което не смее да повярва, че чува отново?

Тогава Селения се обръща и вижда как Артур се показва, с главата надолу, като все по-трудно и по-трудно владее тялото си.

— И какво още? — пита той в движение, очарован от толкова много комплименти.

Лицето на Селения моментално пламва от гняв. Истинска млековарка, готова да запищи. Но това изражение не е само от яд, а малко и от срам, че е разкрила за толкова кратко време всичките си чувства. Челюстта ѝ така се е схванала от ярост, че не съумява да изрече обидите, които напират в устата ѝ.

— Несравним измамник! — най-после успява да изкрещи тя, толкова силно, че той отново застава с главата нагоре.

Артур пак изчезва, а Селения се приближава до ръба, за да разкрие свръх измамата. Момчето отскача върху една огромна паяжина, опъната малко по-долу, оплетена от единия до другия край на пропастта. Значи падането му не е било рисковано и появяването му е съвсем като в театър. Но Селения не харесва пиесата и този новоизлюпен подражател на хитреца Скапен^[1] ще си плати за номерата! Тя измъква мечата си и изчаква Артур да се покаже, за да му изплюе отровата си.

— Ти си най-подлият мошеник, когото познавам! — изсъсква тя между два удара с мечата, които момчето избягва на косъм. — Ще видиш какво значи да си играеш с чувствата на една принцеса!

— Селения, ако всички, които те обичат, трябва да умират, за да ти го докажат, ти никога няма да си намериш съпруг! — отвръща напълно разумно Артур.

— Прав е! — приглася Бетамеш, винаги готов да я подразни.

Селения се обръща и с един замах на мечата отсича трите щръкнали косъма върху главата на Бетамеш.

— Ти си негов съучастник от самото начало! Неверен брат! Питам се дали изобщо си ми брат! — все така гневно вика Селения.

И ето че двамата започват пак да се препират, а това силно размива Артур, който лека-полека овладява подскоците и всеки път се показва във все по-добър вид.

Паяжината е много устойчива, но отстрани се вижда една нишка, която леко се опъва при всеки подскок. Тези слаби трептения на равни интервали преминават по нишката и ако я проследиш, стигаш до стените на нещо като кухня. Нишката се губи в мрака на една пещера, много по-гъст от мрака на пропастта, а и много по-тревожен. Но любопитството е по-силно от тревогата, не можеш да се сдържиш да не навлезеш в тази влажна пещера, да проникнеш в мрака и да не проследиш нишката, която трепти и сигурно води нанякъде.

След известно време две точки се очертават в тъмнината. Две очи. Червени. Налети с кръв.

Това не пречи на Артур да се смее от сърце... Заплахата е много далеч.

— Хайде, Селения! Прости ми! — подхвърля той при един нов отскок. — Знаех, че има паяжина, но те изслушах докрай! Тази паяжина ми донесе късмет!

Селения не е склонна да участва в игри, още по-малко да води разговор. Желанието ѝ клони по-скоро към един хубав бой, за да накаже този нахалник.

Но наказанието идва само — въпреки късмета си Артур се оплита в мрежата на паяка. Край на подскоците! Кракът на момчето се е омотал в нишките на паяжината.

Трептенията се променят и това ново послание стига по дългата нишка до пещерата. Двете червени очи, които живеят там, като че ли харесват новината и паякът запълзява навън, докато не излиза от мрака.

Когато си само два милиметра висок, виждаш нещата под друг ъгъл и онова, което някога ти се е струвало едно симпатично паяче, сега се превръща в истински танк с осем крака, космат като мамут. А като се вземе под внимание тропотът, който вдига всеки път, когато мести някой крак, лесно може да се разбере, че този паяк не идва, за да те погъделичка. Той разтегля паст, като показва острите си зъби и пуска лиги навсякъде. На паешки език това се нарича усмивка. Едрите

челюсти се раздвижват и поглъщат постепенно нишката, докато звярът бавно пристъпва към паяжината си.

[1] Скапен — герой от пиесата на френския писател Молиер „Хитростите на Скапен“ — Б.пр. ↑

ГЛАВА 10

Артур полага големи усилия да се освободи от този капан, но лепкавото вещество по нишките не улеснява положението. И момчето все повече се заплита.

— Селения, целият съм омотан! — извиква Артур достатъчно силно, за да го чуят на пътя.

— Ами стой си там! Да се научиш да се държиш! — отвърща Селения, предволна, че най-сетне ще си отмъсти. — Ще имаш достатъчно време да си помислиш какво направи!

— Но аз нищо не съм направил! — брани се Артур. — Само те слушах и имах мъничко късмет. Това е. Не бива да ми се сърдиш за такова нещо. А и всичко, което каза за мен, беше толкова хубаво!

Селения тупва с крак. Гневът отново я обзема.

— Не мислех това, което казах! — защитава се принцесата.

— Така ли? Защо тогава го каза? Говориш неща, които сега не ги мислиш ли? — засича я Бетамеш, все така готов да сложи прът в колелото.

— Не, аз винаги говоря, каквото мисля — прошепва Селения, — но този път беше различно. Бях обзета от угризения и чувство за вина! И говорех какво ли не, за да успокоя съвестта си.

— Значи излъга, така ли? — настоява Бетамеш.

— Не, аз никога не лъжа — отвърща Селения, като чувства, че няма да се измъкне. — О, я стига! И двамата ми досаждате! — най-накрая извиква тя. — Добре де! Не съм идеална! Това стига ли ви?

— На мен ми е напълно достатъчно — признава Бетамеш, във възторг от признанието ѝ.

— А на мен — никак! — подхвърля Артур, който току-що е забелязал паяка. Въпреки че е впечатляващ, не размерът или видът му го ужасяват, а най-вече посоката, в която се движи. Звярът върви право към него и сигурно не е, за да му каже „добър ден“. По-скоро за едно „последно сбогом“.

— От какво се оплакваш? — пита Селения, надвесвайки се над момчето. — Да не би да се смяташ за идеален?

— Съвсем не. Тъкмо обратното — чувствам се малък, впримчен и напълно незащитен! И имам безкрайна нужда от помощ — отвръща Артур, който вече силно се тревожи.

— Ето едно хубаво признание. Малко позакъсняло наистина, но приятно за ухото — поздравява се принцесата.

Паякът продължава да напредва, като поглъща нишката си, която го води право към момчето.

— Селения! Помогни ми! Един огромен паяк настъпва към мен! — ужасява се Артур.

Селения гледа един миг паяка, който наистина се е запътил да го схруска.

— Този паяк е с напълно нормални размери! Ти все преувеличаваш! — изказва мнение принцесата, абсолютно равнодушна към животното.

— Селения, помогни ми! Той ще ме разкъса! — пици момчето, съвсем уплашено.

Принцесата подгъва коляно на земята и се понавежда, като че ли желае да направи разговора им по-задушевен.

— Предпочитам да умреш от срам, но... не е лошо и паяк да те разкъса! — заявява тя с хумор, но комай само тя си го оценява. Изправя се отново, усмихва се широко и му махва с ръка.

— Сбогом! — казва с лекота, преди да изчезне.

Артур е изложен на произвола на чудовището.

Изоставен, ужасен, смазан. С една дума — вече мъртъв. Паякът с удоволствие би се облизал, ако имаше устни.

— Селения, не ме изоставяй, умолявам те! Никога вече няма да ти се подигравам! Кълна се в Седемте земи и дори в моята земя! — моли се момчето, но на молитвите му не отвръща никой. Ръбът на пропастта, където стоеше принцесата, остава отчайващо пуст. Тръгнала си е. Наистина.

Артур е съсипан. Понеже се пошегува с чувствата на една принцеса, сега ще загине, разкъсан от чудовището и осемте му космати крака. Колкото и да се брани момчето, като обезумяло, нищо не се получава. Дори става по-лошо. Всяко движение го прилепва и омотава още по-здраво и колкото по се върти на всички страни, силите

му все повече се изчерпват. Овързан е като говеждо руло, готово да го метнат в зейналата пещ. Хубаво месце, за радост на косматия лакомник.

— Селения, умолявам те, ще направя каквото поискаш! — вика той с последен порив на надежда.

Главата на принцесата изведнъж се показва, сякаш дяволче на пружина изскача от кутийката си. Тя е точно над него, надолу с главата.

— Обещавах ли повече никога да не се подигравах с Нейно Кралско Височество? — пита тя лукаво.

Артур е в безизходица и съвсем не е в положение да преговаря за каквото и да било.

— Да, кълна ти се! Сега ме развържи, по-бързо! — моли се той.

Но Селения, изглежда, не бърза да извади меча си от ножницата.

— Да, кой? — пита тя бавно, сякаш да продължи удоволствието, че момчето е в нейни ръце.

— Да, Ваше Височество! — извиква той в желанието си всичко да свърши час по-скоро.

— Ваше какво Височество? — настоява тя.

— Да, Ваше Кралско Височество! — изкрещява Артур толкова силно, че разрошва косите ѝ.

Селения за миг се колебае дали да не го накаже още за тази нова обида, но се въздържа и оправя косите си с ръка много грациозно.

— Добре! — отстъпва тя и вирва брадичка, както само принцесите умеят да го правят.

Паякът е над тях, лигавата му паст е широко отворена.

Артур би искал да крещи, но е парализиран от страх и от отворената му уста не излиза нито звук.

Селения се изправя, завърта се около себе си и удря силна плесница на паяка. Животното се заковава на място, напълно разбито. То полека тръсва глава и установява, че челюстта му странно хлопа. Бива си го крошето на тази малка принцеса! И сега той прилича на машина без болтове...

Селения гледа животното право в очите.

— Не яж какво да е, миличък, ще те заболи коремът! — казва му принцесата толкова самоуверено, че паякът онемява.

Не само паякът е без глас. Артур е зяпнал. Не вярва на очите си. Тя току-що зашлеви един паяк!

Само преди няколко часа тази гледка щеше да му се стори най-забавната и майка му сигурно щеше да го прати с два аспирина в леглото.

Селения щраква с пръсти по посока на Бетамеш, кацнал на една малка скала.

— Бетамеш, нещо вкусно! — заповядва принцесата.

Бетамеш веднага започва да рови в джобовете си и изважда кръгла близалка, увита в чудесна хартия с цвят на листенце от роза. Братчето мята лакомството на сестра си и тя го хваща с една ръка. С другата маха обвивката и близалката отведнъж става огромна, както въздушна възглавница при удар.

— Дръж, вземи това, ще ти се услади! — обещава Селения, като напъхва голямата розова топка в устата на паяка.

За момент животното не помръдва, като бебе, което за пръв път усеща биберон в устата си. Паякът извърта очи и се заглежда в клечката, която се подава от устата му, без да знае какво да я прави.

— Хайде, малинова е на вкус — уточнява принцесата.

При тези думи паякът вече не се колебае и започва да смуче. Кървавочервените му очи постепенно стават бледорозови, малинови и се удължават във формата на бадем.

Селения му се усмихва.

— Добро момче — казва му тя, преди отново да се обърне към Артур, все така омотан. Изважда меча си и разсича нишките в двата края.

— Ти ми спаси живота и аз спасих твоя. Значи сме квит — подхвърля Селения, сякаш съобщава резултат от състезание.

— Абсолютно нищо не си спасила! — бунтува се момчето. — От самото начало си знаела, че нищо не рискувам. Просто ме остави да се попека на бавен огън, за да ти обещаая разни неща!

— Ти също знаеше, че нищо не рискуваш. Още щом направи крачка назад, погледна зад себе си и видя, че има паяжина, която да спре падането ти. Но господинът пожела да се прави на хитър и сам се хвана в капана си — спори с него Селения, чийто глас се повишава с един тон.

— Госпожицата пък се прави на желязна принцеса, а рони сълзи, щом разбере, че е загубила милото си човече, от което няма никаква полза — отвърща Артур малко поядосан.

— Вие двамата ще сте чудесно семейство! — шегува се Бетамеш. — Няма опасност да скучаете през дългите зимни вечери!

— Ти не се меси! — едновременно му отговарят Селения и Артур.

— Уж искаше да умреш за мен, а само ми се подигра. Ти си просто мръсен лъжец — добавя принцесата въвн от себе си.

— А ти искаш ли да ти кажа каква си? Ти си само...

Селения прекъсва думите му:

— Забрави ли вече обещанието, което току-що ми даде?

Артур криви лице и се гърчи като червей. Това е друг вид клопка, в която попадна.

— Обещах ти под заплаха и... от страх — брани се той.

— Но си остава обещание — така ли е, или не? — настоява Селения.

— Така е — против волята си отстъпва той най-накрая.

— Така е, кой? — пита Селения, защото ѝ се иска да му припомни изразите на обещанието.

Артур въздъхва дълбоко.

— Така е, Ваше Кралско Височество — отговаря той, забил поглед в обувките си.

— Чудесно! — извиква зарадвано момичето, преди да се покачи върху предния крак на паяка и да го яхне.

— Хайде, на път! — подвиква тя на двамата си спътници.

Бетамеш скача от камък на камък и набира достатъчно инерция, за да се изкатери по крака на животното. Той се намества зад сестра си, твърде доволен, че най-после ще се повози на удобен превоз. Наистина гъстата козина на животното позволява да се излегнеш, като халиф, потънал в копринените си възглавници.

— Идваш ли? — извиква Бетамеш на Артур, който все така не помръдва, толкова е поразен от това, което вижда. За по-малко от пет минути трябваше да се примири, че ще бъде изяден от огромен паяк, а после да приеме, че същото това космато чудовище ще му служи като камила. Една принцеса с точно кроше и една надуваема близалка бяха достатъчни звярът да стане мек като памук. Дори Алиса, която в

Страната на чудесата се чувства като у дома си, би изпаднала в нервна криза.

— Хайде, побързай! И без това загубихме доста време! — напомня му Селения. — Или предпочиташ да ситниш зад нас като предания Милу на Тин-тин^[1].

Въпреки че не знае на какво прилича този Милу, Артур лесно си представя кое домашно животно би могло да тича послушно край возилото.

Артур се взема в ръце, но това е само словесен израз, защото в действителност той си служи с ръцете, за да се хване за предния космат крак на паяка. Изкатерва се по този сякаш безкраен стълб, хваща се за козината и сяда „на конче“ зад Бетамеш.

— На път, хубавецо! — подвиква Селения и забива пети в хълбоците на животното.

Паякът потегля и върви по ръба на пропастта, както би сторил предан як в долината на Хималаите.

[1] Милу — вярното куче на Тин-тин — герой от комиксите на Ерже, по които са направени мултфилми — Б.пр. ↑

ГЛАВА 4

Как така изчезна? — възкликна майката на Артур, като се строполява върху канапето в салона.

Бащата сяда до нея и обгръща с ръка раменете ѝ. Бабата сплита пръсти като ученичка, която показва лошата си бележка.

— Не знам от къде да започна — запъва се възрастната жена вече с чувство за осъзната вина.

— Най-добре да започнете от началото — подхвърля бащата без насмешка.

Бабата се прокашля, изпитвайки известно неудобство пред малобройната публика.

— Значи така, през първия ден времето беше много хубаво. Впрочем всеки ден беше слънчево. Водата в реката беше невероятно топла и Артур реши да отидем за риба. Двамата взехме въдиците на дядо му и тръгнахме към приключението, всъщност към дъното на градината.

Двойката зрители не помръдва и има само две обяснения за това: или са запленени от риболовното приключение на Артур, или са поразени, виждайки как бабата толкова отчаяно печели време.

— Не може да си представите колко риба налови това малко човече за един час! Хайде, кажете ми една цифра! — пита ентусиазирано бабата, но семейството никак не е предразположено за игра.

Родителите се споглеждат, питайки се не колко ли риби е успял да улови техният чудесен син, а по-скоро колко време още бабата ще ги баламосва.

— Бихте ли ни спестили риболова и различните занимания и да преминете направо към деня, в който синът ни изчезна? — отсича бащата, чието търпение има граници.

Възрастната жена въздъхва, уморена от тези опити да печели време, а всъщност има чувството, че го губи. Внукът ѝ изчезна. Трябва

да приеме този болезнен факт. Тя присяда на крайчеца на креслото, сякаш да не го безпокои, и дълбоко въздъхва.

— Всяка вечер му разправях за Африка, по книгите и пътните бележки на дядо му. Те са богати на информация, от която може много да се научи. Но Арчибалд беше и поет и неговите разкази са пълни с приказки и легенди — за племето бонго-матасалаи и техните малки приятели минимоите — обяснява бабата с треперещ глас.

Да говори за изчезналия си съпруг, е винаги изпитание за нея. Времето е безсилно. Четири години, откакто и той изчезна, а й се струва съвсем наскоро.

— Каква е връзката с изчезването на Артур? — сухо пита бащата, за да изтръгне бабата от унеса ѝ.

— Ами... Арчибалд и Артур си имаха особено любима тема — за живота на минимоите и... Артур беше убеден, че те не само съществуват, но и че живеят в градината — завършва бабата.

Родителите я гледат като две кокошки, застанали пред детска играчка.

— В градината ли? — пита бащата, който има нужда да му потвърдят тази безсмислица.

Съкрушена, бабата кимва утвърдително с глава.

Бащата започва да разсъждава, но това му отнема известно време.

— Добре. Нека си представим... че в градината има минимои. Защо не? Но какво общо може да има това с изчезването на Артур? — пита бащата пообъркан от тези кратки обяснения.

— За беда господин Давидо дойде тъкмо когато щяхме да разрежем тортата за рождения му ден, а нали знаете колко бързо Артур схваща нещата? — подчертава бабата, винаги готова да похвали внука си.

— Кой е този Давидо? И каква връзка има с тортата? — пита бащата, който започва да се побърква.

— Давидо е собственикът. Искане да си вземе къщата, освен ако не я купим. Артур веднага разбра, че имаме парични проблеми. И си вътълпи да намери съкровището, което дядо му беше скрил — обяснява възрастната жена.

— Какво съкровище? — изведнъж проявява интерес бащата.

— Мисля, че рубини, подарък от бонго-матасалаите, които Арчибалд скри някъде в градината.

— В градината ли? — пита бащата, който като че ли запомня само онова, което го интересува.

— Да, но градината е голяма и затова Артур искаше да се срещне с минимите, за да го отведат при съкровището — завършва бабата, съвсем логично според нея.

Бащата застива на място, в стойка на сетер пред заешка дупка.

— Имате ли лопата? — пита той, с хищна усмивка и блеснал поглед.

Нощта почти се е спуснала. Великолепни тъмносини ивици браздят небето, както в платно на художника Магрит.

Моторът на колата на родителите тихо и равномерно работи на място и запалените фарове очертават два снопа жълта светлина, която озарява градината. От време на време от една дупка изскача лопата и мята съдържанието си навън. Друга лопата, не толкова сръчна и не толкова пълна, също се появява, като се редува с първата.

Бабата въздъхва и присяда на ръба на стъпалата, на стълбищната площадка, срещу градината, която вече не прилича на градина. Би казал човек, че е бойно поле. Навсякъде има дупки, сякаш е щуряла огромна къртица. Ето я, подава глава, крещейки. Току-що е счупила лопатата.

Всъщност става дума за бащата на Артур, когото едвам разпознаваме с това омацано с пръст лице.

— Как искаш да се справим с такъв боклук! — възкликва той, захвърляйки ядно дръжката на лопатата.

Жена му изскача от съседната дупка — истинска дребна къртица.

— Скъпи, успокой се. Нервите с нищо не помагат — намесва се майката, която се старее да говори прилично, но по-добре би било да се погледне на какво прилича. Роклята ѝ е цялата измачкана и разкъсана на рамото.

— Дай своята лопата! — тросва се бащата. Той изтръгва инструмента от ръцете ѝ, хлътва в дупката си и се залавя да копае с удвоено усърдие.

Бабата е разбита, също както и нейната градина. И тя се чувства опустошена, цялата на дупки, грозна и безполезна. И въпреки присъщия ѝ ведър дух, сега усеща как депресията се надига, винаги скрита в сянка, готова да се възползва от най-малката слабост или от лошия поврат, като дяволче, дебнещо буреносните облаци.

— За какво ни е съкровище, щом Артур не е тук, за да му се радва? — пита бабата, с малкото останали ѝ сили.

Бащата отново се показва, правейки се на бащински загрижен.

— Не се тревожете, бабче. Най-многого да се е позаблудил. Но аз познавам сина си. Той е оправен. Сигурен съм, че ще намери пътя. А и каквото е лакомник, бас държа, че ще се върне за вечеря — добавя бащата, за да прозвучи успокоително.

— Все пак е десет часът вечерта — уточнява бабата, поглеждайки часовника си.

Бащата повдига очи и забелязва, че нощта е напреднала.

— А, да, вярно! — подхвърля той, изненадан колко бързо минава времето, когато търсиш съкровище. — Няма страшно. Ще отиде направо да си легне, така ще икономиса едно ядене — шегува се той. Наполовина.

— Франсоа! — възмущава се майката.

— О, не драматизирай нещата, пошегувах се! — защитава се бащата. — Нали се казва, че сънят е храна.

Жена му мърмори още малко, така, по принцип.

— Но като стана дума... понеже не ми се спи, стомахът ми се бунтува — почти открито намеква бащата.

— Останало ми е парче от тортата на детето — предлага бабата.

— Чудесно! — радва се мъжът. — И понеже ни нямаше, за да я опитаме, сега ще си наваксаме!

— Франсоа! — пак роптае майката, чийто речник, изглежда, се свежда до тази дума, която тя винаги изрича с лек упрек в гласа.

ГЛАВА 5

Умирам от глад! — възкликва Бетамеш.

Умереното поклащане на паяка събуди заспалия стомах на принца.

— Осведомявай ни само когато не си гладен, Бетамеш, ще ни е от по-голяма полза — подхвърля сестра му, все така хаплива.

— Доколкото ми е известно, не е престъпление да си гладен. Нищо не сме яли от цъфтежа на селениите — мърмори малкият принц, притиснал корема си, сякаш се страхува той да не побегне, за да влезе в нечие друго, по-грижовно тяло. — А и сега раста, което значи, че ми трябва растителна храна, нали?

— Ще растеш по-късно, вече пристигнахме! — отсича Селения, прекъсвайки разговора.

Пред тях, в средата на този каменист тунел, е зейнала дупка, разцепена от гръмотевица пукнатина. Камъкът е раздробен, като нахапан яростно от допотопно чудовище.

Пукнатината свършва до една пропаст — ледена и лепкава. Капките вода падат в нея, без да се чуе шум — толкова нанадолу се губят.

Селения се спуска по предния крак на паяка и застава пред дървена табелка с надпис: „Вход забранен“. За да бъде надписът ясно разбран дори от онези, които не могат да четат, над него е нарисуван череп.

— Тук е — казва принцесата доволна, като че ли е намерила странноприемница.

Бетамеш преглъща, сякаш да глътне страха си.

Артур на свой ред се спуска от животното и се доближава до дупката, за да хвърли поглед вътре. Но там не си струва да се хвърля каквото и да е. Дори един поглед.

— Няма ли някой друг вход, малко по-гостоприемен? — пита все така неспокойно Бетамеш.

— Това е главният вход! — отвръща принцесата, без да трепне пред тази зееща яма.

А като вземем под внимание кошмарния вид на този главен вход, лесно можем да си представим какъв ще да е входът за прислугата.

Артур следва посоката на движение, без да продума. В мислите си е далеч. Почти не забелязва какво става наоколо. През последните двайсет и четири часа изживя толкова невероятни приключения, че едно в повече сега му се струва нещо обичайно. Окончателно взе решение да не си задава въпроси. А и онова, което най-много го плашеше, беше да признае любовта си пред принцесата. Сега, когато това стана, вече не го е страх от никого и от нищо. И не защото признанието му даде криле, а защото занапред всичко останало е по-маловажно и не толкова ярко.

Принцесата хваща паяка за космите от брадичката и започва да го дърпа към зейналата дупка.

— Хайде, миличък! Направи ни едно хубаво въженце, за да се спуснем до долу — мило го подканя принцесата, преди да започне да го гъделичка под брадичката.

Паякът притваря големите си бадемовидни очи. Още малко и ще замърка. Във всеки случай с удоволствие започва да изпуска лиги и една дълга нишка се проточва от устните му, после потъва в отвора на дупката.

Бетамеш няма доверие на този случаен асансьор.

— Щом пишат „Вход забранен“ и го украсяват с череп, значи искат да ни предупредят за нещо, нали така?

— Това е традиционен начин да се канят гости! — хитро отвръща принцесата.

— Хайде де! Начин да се канят гости! Не ми се вярва да имат много посетители — спори Бетамеш.

Селения се ядосва. Писнало ѝ е от това досадно гласче, което се обажда за щяло и нещяло.

— Сигурно предпочиташ: „Добре дошли в Некрополис, в двореца, при войската и в частния му затвор“?

Въпросът ѝ затваря устата на малкия принц.

— Този надпис означава: „Добре дошли в ада“ и ще ме последват само онези, които са достатъчно храбри, за да се бият — довършва Селения, преди да сплете крака около нишката и да се плъзне надолу, към мрака, като по въже.

Много бързо свистенето от триенето на ходилата ѝ по нишката заглъхва, после изчезва напълно.

Бетамеш се надвесва полекичка над дупката, но силуетът на сестра му вече не се вижда.

— Аз може да остана да пазя паяка, боя се да не си отиде — казва принцът, който не прелива от безразсъдна смелост.

— Както искаш — отвърща Артур, като се мята на нишката. Кръстосва крака около това въже, както го бяха учили в училище, и понечва да се спусне.

— Така, когато се върнете, ще можем пак да го яздим и по-бързо да се приберем у дома — чувства се задължен да поясни Бетамеш, за да прикрие страха си.

— Ако се върнем някой ден! — твърде прозорливо уточнява Артур.

— Да, разбира се, ако се върнете някой ден — повтаря Бетамеш, смеейки се пресилено.

Изглежда, мисълта да се прибира сам никак не го очарова.

Артур се поразкрачва и стремглаво се спуска по изпредената от паяка нишка. За секунди и неговият силует изчезва в черния непрогледен мрак.

Бетамеш цял потръпва. За нищо на света няма да се спусне по тази нишка! Изправя се и облекчено въздъхва, мислейки, че е избегнал най-страшното.

Но и обстановката край него не вдъхва особено доверие. По стените личи влага, в тях отекват далечни викове, странно променени от разстоянието. Безконечни викове на болка.

Бетамеш непрекъснато се върти около себе си, понеже се бои какво има зад гърба му. Като че ли забелязва нещо върху стената в дъното. Въпреки страха, който свива стомаха му, той прави няколко крачки, за да види какво има там. Всъщност това са рисунки, издълбани в мазилката, които проблясват от влагата, сълзяща по стената. Те представляват само черепи, понякога допълнени със скелети.

Бетамеш прави гримаса на отвращение. Всичко това никак не му харесва.

Най-долу под тези рисунки са скупчени множество дребни гризачи, които, сякаш за да ги онагледят и допълнят още по-добре, привършват оглозгването на един истински скелет.

Бетамеш прави няколко крачки назад и стъпва върху някаква кост, която шумно се счупва. Малкият принц подскача уплашено и вижда, че се намира сред стотици кости, като сред разровени гробове.

Вик на ужас се изтръгва от принца и се слива с вълните на ехото, долитащи от дъното на пропастта. Той застава пред паяка.

— Харесваш ми, но по-добре е да не ги оставям сами. Без мен вършат само глупости — обяснява Бетамеш на животното, което го гледа, без да разбира.

Принцът се хвърля към нишката и дори не я обхваща с крака. Само и само да избяга колкото се може по-бързо от това злокобно място.

— Предпочитам ада пред този ужас! — казва си той, за да си придаде смелост, преди да изчезне в черната дупка, която поглъща всяка светлинка. Разбира се, Бетамеш не е никакво светило, за дупката това са подробности и тя поглъща и него.

Бащата на Артур продължава да стои в своята дупка. Заспал е върху лопатата, толкова е съсипан от умора. Бързината, с която се върти лопатата, няма нищо общо с първоначалното темпо. Сега трябва да си вземеш отпуска, за да видиш как една полупразна лопата се показва от дупката и несръчно се изсипва встрани. Това съкровище скоро няма да се намери, още повече че кучето Алфред, като верен боен другар на Артур, систематично запълва отново всички дупки в другия край на градината. Не толкова от солидарност, а просто за да не открият неговото собствено съкровище — десетина кокали с мозък, с които то, като къщовен домакин, търпеливо беше се запасило.

Жената, като грижовна съпруга, излиза от къщата с поднос в ръка. Приготвила е кристална кана, пълна с лед, и една чинийка, където е сложила старателно обелени портокалови резенчета.

— Скъпи — тананика тя, пристъпвайки както може из това минно поле.

Макар луната да ѝ показва пътя, горката жена почти нищо не вижда. Трябваше да сложи очилата си, но естествената ѝ суетност често я подтиква да не ги носи пред хората. Суетност, която ще ѝ струва скъпо, защото не вижда кучешката опашка, нито бедата, свързана с нея.

Токът на майката се забива във върха на опашката на Алфред и той неочаквано изквичавя. Жената на свой ред също надава вик, сякаш да отвърне на кучето. Пронизващ вик, от който тя губи равновесие — крачка напред, крачка назад — опит да не изпусне подноса, после кракът ѝ хлътва в дупката.

Всичко това я е доближило до съпруга ѝ.

Каната се плъзва по подноса, но с изненадващ рефлекс жената успява да я задържи за дръжката. Тя спасява каната, но не и съдържанието ѝ. Ледената вода плисва в лицето на мъжа ѝ. И той на свой ред надава нечовешки вик и започва да се бори с ледените кубчета, които се промъкват навсякъде, най-вече под ризата му.

Алфред криви муцуна със съчувствие — и той не обича водата, а още по-малко, когато е ледена.

Бащата първо започва да сипе върху жена си неразбираеми обиди. Навярно студът му пречи да ги изговори ясно.

— Не можеш ли да внимаваш?! — най-накрая изкрещява той.

Горката жена просто не знае как да се извини. Тя събира ледените парчета с полепнала пръст и ги слага обратно в каната, изпълнена с най-добри намерения.

Бабата се появява на прага на къщата с друг поднос в ръка.

— Искате ли горещо кафе? — пита тя работниците.

Мъжът простира напред ръце. Вероятността след ледената баня да го полеят с вряло кафе, никак не го радва.

— Не мърдайте! — вика той, сякаш бабата ще настъпи змия. — Сложете го на земята и ще дойда да го изпия след малко — добавя той напълно сериозно.

Бабата не знае какво точно да мисли. Беше ѝ ясно, че дъщеря ѝ се е омъжила за ексцентричен човек, но сега май нещо беше пропуснала. Горката жена е прекалено изтощена, за да противоречи на когото и да било. Тя слага подноса на стъпалата и се връща в къщата, без дума да обели.

Съпругата се опитва да избърше мъжа си с фина копринена кърпичка. Все едно да изправаш вана с капкомер. Мъжът отстранява жена си мърморейки, излиза от дупката и се запътва към къщата. Жена му тръгва след него, Алфред също. „Честно казано, тия двамата са доста забавни“ — мисли си кучето, като ги следва, както децата вървят след фургоните на пътуващ цирк.

Мъжът стига до стълбищната площадка и въздъхва дълбоко, като че ли да се освободи от гнева си. Ризата му вече е поизсъхнала. В крайна сметка това е само чиста водичка. Той се сили да се усмихне и гледа как жена му се приближава, все така несигурна без очилата си, та чак го умилява.

— Извинявай, скъпа. Стреснах се и затова ти наговорих куп лоши неща. Съжалявам, повярвай ми — искрено казва той.

Вниманието на съпруга ѝ я трогва и тя пооправя роклята си, за да се покаже в най-добрия си вид.

— Няма нищо, аз съм виновна. Понякога съм толкова непохватна! — признава тя.

— Не, съвсем не! — отвърща съпругът, въпреки че си го мисли. — Искаш ли едно кафенце?

— С удоволствие — отговаря му тя, изненадана от този миг на задушевност.

Съпругът взема една чашка, слага в нея две бучки захар и добавя капка мляко. През това време жена му търси очилата си из многобройните джобове на роклята си. Но не вижда паяка, който се спуска по нишката си, на сантиметри от лицето ѝ. Съпругът се извъръща към жена си с чаша в едната ръка и кафеварката в другата. Започва много внимателно да сипва кафето.

— Едно силно кафе ще ни разсъни! — заявява той.

Не предполага колко е прав.

Жена му най-сетне е намерила очилата си и ги слага. Първото и единствено нещо, което вижда, е чудовищен паяк, който мърда с косматите си крака на сантиметър от носа ѝ. Тя моментално надава чудовищен вик. Сякаш изтръгват нокът на маймуна бабуин. Съпругът е смаян, дръпва се рязко назад, стъпва накриво върху подноса и се просва в цял ръст на земята. Кафеварката полита във въздуха, преди да изпразни съдържанието си върху гърдите му. Неговият вик прилича

по-скоро на рев на мамут, на когото изтръгват зъб, и макар двата вика да не си приличат, семейството е единно в болката си.

ГЛАВА 6

Един двугласен нечовешки вик отеква надлъж и шир над Седемте земи и дори отвъд, чак до Некрополис.

Селения извърща глава, сякаш би могла да види този вик, който, видоизменен, отскачайки от стена на стена, току-що е преминал. Артур тъкмо се е смъкнал по нишката на паяка и застава зад Селения. И той ужасен се вира в този нечовешки вик, проточен до безкрай. Момчето е на светлинни години далеч от мисълта, че викът иде от родителите му.

— Добре дошъл в Некрополис — подхвърля принцесата поусмихната.

— Страхотно представление, няма що! — заключава Артур, вече облян в студена пот.

— Представление се римува с погребение! — пояснява Селения, без да се шегува. — Ще трябва да вървим вкупом — добавя тя в момента, в който Бетамеш изневиделица ги помита отвисоко, както топка наредени за игра кегли. Групата шумно се просва на земята.

— Ти винаги уцелваш! — мърмори Селения, докато се изправя.

— Съжалявам! — отвърща усмихнат Бетамеш, много доволен, че отново е с тях.

Артур на свой ред става и се изгупва от прахта. Ужасен вижда как нишката на паяка се прибира нагоре. И Селения вижда същото, но изглежда, се примирява.

— Как ще се върнем, ако паяка го няма? — пита поразтревожен Артур.

— Кой ти говори за връщане? — отговаря дръзко принцесата. — Имаме мисия и когато я изпълним, ще разполагаме с достатъчно време да мислим за връщането — заявява тя с тон, който ясно показва колко е смела.

И ето я отново навлязла в друг тунел, с решителна крачка, вирнала брадичка, без страх от никого и от нищо. Този подновен

интерес към мисията все пак е малко съмнителен. Не е ли само начин да не се задълбочава в мислите си? За чувствата си, например?

За да избегне всякакво изкушение, Селения си слага наочници, както слагат на конете, за да не кривват по пътя.

Принцесата е като цветенце, което се скита в защитна обвивка, от страх да не срещне някой слънчев лъч, от който да се разтвори, да разцъфне, преди да изчезне и да повехне през нощта. Но Артур е още прекалено млад, за да го разбере. Мисли си, че мисията е най-важното нещо, което изпълва сърцето на Селения. А той е само едно дребно човече, което успя да я разнежи в миг на слабост.

Пътят, по който тръгват, скоро ги отвежда до друг път, широк като главна улица. Нашите трима герои се умълчават и стават още по-предпазливи, защото тази улица, издълбана направо в скалата, съвсем не е безлюдна. Разминават се със селяни, дошли от Седемте земи да предлагат богатствата си, с бръмбари, наречени гамули, използвани като товарни животни, мъкнеци старателно нарязани метални плочи. Срещат се и градинари, отглеждащи цветето селения, дошли да продадат стоката си.

Селения се слива с тълпата, която я повлича към големия пазар на Некрополис. Артур е смаян от толкова много хора и багри. Никога не би предположил, че на няколко метра под земята кипи такъв живот! Нищо общо с градчето и неговия супермаркет, където той обичаше да ходи.

Тук се простира най-важният открит пазар, център на търговия с всички видове стоки, на всякакъв обмен. Това не е място, където се отива без оръжие, и Селения не сваля ръка от дръжката на меча си. Какви ли не наемници кръстосват пазара, готови да продадат услугите си. Продавачи на контрабандна стока си оспорват последните свободни места. Няколко хитреци са разположили наред улицата игрални маси за комар, където можеш да заложиш всичко — от две зърна френско грозде до чифт гамули. Невъзможно е да разбереш какво печелиш, но със сигурност губиш здравето си. Малки барчета са сместени в нишите зад щандовете, в процепите на скалата, които са в изобилие. Това са барчета с по две, най-много три места. Огненият сок май е национално питие.

Артур е смаян от всичко. Най-силно впечатление му прави тази смесица от шарена търговия и долнопробни кръчми. Странно съжителство, което, както изглежда, преуспява. Причината е ясна: сеидите.

На всеки ъгъл на улицата има, по-нависоко, будка на часовой, откъдето караул сеид наблюдава тази весела бъркотия. Неотменно и постоянно наблюдение. Царува спокойствие, защото с М. Прокълнатия царува терорът.

Пазарът на Некрополис е първото, което Малтазар развил, когато взел властта. Принцът на мрака забогатял, докато кръстосвал Седемте земи със сеидските си орди, създадени и обучени да грабят и да крадат за него. Но да грабят и крадат, не било достатъчно. Той знаел, че голяма част от богатствата остава скрита, заровена и дори погълната. Щом се пръсна слух за атака, селяните мигом ги скривали. Не всички, разбира се.

Ако нищо не намерел, господарят се ядосвал. Малтазар рядко убивал, и не от човечност, разбира се. Неговото милосърдие било чисто комерсиално. „Един умрял човек е един изгубен клиент или един работник строител за двореца ми по-малко“ — обичал да повтаря той.

Най-добрият начин да измъкна от народа си богатствата, които не успявал да му открадне, бил да го принуди да изхарчи тези богатства.

Стръв за печалба, трупане на блага, страст да притежаваш... Малтазар накарал да издълбаят направо в скалата стотици галерии, където предлагал щандове на ниска цена. Очевидно имал силен търговски нюх. Ето така се появил пазарът на Некрополис.

Сега той беше огромен и увеличаваше богатството на Малтазар, който вземаше комисиона за всеки продаден или купен предмет, дори и най-дребния.

Нашите трима герои вървят сред тази весела бъркотия предпазливо и с любопитство. Предпазливо заради сеидите, застанали на пост над главите им, на всеки кръстопът. С любопитство, защото виждат всякакви същества, за чието съществуване Артур дори не е

подозирал, като например тази странна група животни с изпъкнали очи, които си държат ушите, за да не ги настъпват.

— Какви са тези? — пита Артур заинтригуван.

— Балонг-ботоси. Те са от Третата земя. Току-що са ги остригали — обяснява Бетамеш.

— Как така са ги остригали? — пита Артур все по-любопитен.

— Козината им е много ценна и те я продават на пазара. Тя израства два пъти в годината. Така печелят хляба си. През останалото време само спят — разправя Бетамеш.

— А защо имат толкова големи уши? — тревожи се Артур.

— Балонг-ботосите не убиват животни и нямат вълнени завивки, за да се покриват през суровите зими, които вилнеят в техния край. Затова родителите дърпат ушите на децата още от съвсем малки, за да станат дълги-дълги, та да могат да се увиват в тях през зимата. Такава е традицията от хиляди луни.

Артур не може да го проумее. Нали и той като всички деца на неговата възраст винаги се бои да не му издърпат ушите! Как да си представи, че те биха го топили през зимата? Докато наблюдава как дърпат ушите на едно балонгско бебе, Артур се удря в някакъв стълб. По-точно в два стълба. И като вдига глава, вижда, че двата стълба са крака, които носят един дългуч. Съществува прилича на скакалец с крака на розово фламинго.

— Това е аспаргето — уточнява тихичко Бетамеш. — Те са високи и много докачливи.

— Просто не си правете труда да се извинявате, младежо! — казва животното, навеждайки се към Артур.

Бонбонено-зелените плочки по лицето му приличат на маска. Едва се виждат сините му очички, защитени с евтини очила.

— Извинявайте, не ви видях! — отговаря учтиво Артур, отметнал назад глава.

— Все пак не съм прозрачен! — отвърща аспаргетото със спокоен и шлифован глас. — Не стига, че по цял ден ми се налага да се навеждам, за да се придвижвам из това място, абсолютно непригодно за моя ръст, но на всичкото отгоре трябва да търпя непрекъснатите обиди, които се сипят по мой адрес.

— Разбирам ви — казва любезно Артур. — Преди бях висок, знам какво е.

Аспаргетото го гледа неразбиращо.

— Не стига, че ме блъснахте, ами искате и да ми се подигравате, така ли? — пита животното, наистина докачливо.

— Не, съвсем не! Исках само да кажа, че преди бях висок метър и трийсет, а сега съм само два милиметра — обърква се Артур. — Исках да кажа, че... не е лесно да си голям в света на малките, но... не е лесно и да си малък в света на големите.

Животното не знае какво да мисли, нито какво да отговори. То гледа един миг това странно човече с къси крачка.

— Простено ви е! — заявява накрая то, за да приключи спора, преди да прекрачи през няколко щанда, за да стигне до друга алея.

— Предупредих те — казва Бетамеш, — те са свръхчувствителни.

Артур гледа как аспаргетото с няколко крачки изчезва. Едва успял да се съвземе от вълнението, ето че се разминава с друга група, също толкова чудата. Това са едри космати животни, кръгли като балон, с малка главичка като на невестулка и дузина крачета, постоянно мърдащи.

— Това са булагири. Те живеят в гората на Петата земя — уточнява Бетамеш, преди да се впусне в по-подробни обяснения. — Най-големите специалисти в полирането на перли. Носиш им някоя перла в лошо състояние, те я поглъщат и след шест месеца ти я връщат, по-красива от когато и да било.

Бетамеш още незавършил описанието си, ето че едно булагири онагледява думите му. Животното се приближава до някакъв щанд, издълбан в камъка. Посреща го един кашфлот. Само кашфлотите имат право да търгуват в Некрополис. Независимо дали купуват, или продават, всяка сделка трябва да мине през тях. Лично Малтазар е дал тази привилегия на това племе, дошло от далечната Шеста земя. Според легендата главатарят им, наречен Какарант, спасил живота на М. Прокълнатия, давайки му назаем пари, за да промени с операция чертите на лицето си. Владетелят, в знак на признателност, му се отблагодарява по този начин. Така от много луни насам кашфлотите се замогват в Некрополис.

Булагирито протяга едната си лапа на продавача, който го обслужва без голямо желание. Но и тук, както навсякъде, учтивостта е първото условие в търговията.

След няколко разменени реплики, които нито Артур, нито Бетамеш разбират, булагирито започва да се гърчи, като че ли има пристъп на колики. На Артур му става жал за него и криви лице, сякаш се присъединява към неговото изпитание. Лицето на животното на няколко пъти променя цвета си, преди да стане бледозелено в най-отвратителен оттенък. После булагирито яко се оригва и една разкошна перла изхвърча от устата му. Тя пада в черна кадифена кутийка, която кашфлотът му подава. Търговецът хваща перлата с пинсета, а животното си възвръща цвета, който най-вече му отива. Кашфлотът оглежда перлата. Тя е съвършена и прелива в хиляди нежни отблясъци. Купувачът приема стоката с леко кимване. Булагирито широко се ухилва и се вижда, че животното е беззъбо. То отново започва да се гърчи, за нова доставка.

Артур е смаян, че присъства на такава сделка, при това обичайна из пътеките, които водят към Некрополис. Но вик на радост го изтръгва от унеса му. Бетамеш току-що е забелязал един продавач на беликорни. Хлапето тръпне от радост и се завърта в танц, от благодарност към небето.

— Какво ти става? — тревожи се Артур, гледайки този странен танц с чудновати движения на човек, настъпил пирон. Бетамеш, преглъщайки, хваща приятеля си за раменете:

— Това са беликорни в сироп! В Седемте земи няма нищо похубаво от беликорни в сироп! — обяснява му Бетамеш, който вече се облизва.

— Какво точно представляват беликорните? — пита Артур, който не се доверява на кулинарния вкус на приятеля си.

— Тесто от стрита изсушена селения, замесено с гамулско мляко, добавят му се яйца, после се посипва със счукани лешници и обилно се залива с чудесен сироп от листа на роза — наслаждава се предварително Бетамеш, който знае рецептата наизуст.

Артур се поддава на изкушението. Сладките изглеждат безвредни. Донякъде приличат на „газелените рогчета“, които баба му прави от време на време, като спазва рецепта, донесена някога от Африка.

Бетамеш изважда една монета от джоба си и я мята на кашфлота, който я улавя в движение.

— Вземете си, господине — казва той като добър търговец.

Бетамеш грабва една сладка и я налапва наведнъж. Изсумтява от задоволство, после започва да дъвче бавно, за да продължи повече удоволствието. Пред толкова много щастие, Артур не устоява. Той взема една беликорна и отхапва крайчеца, лъскав от сироп. Изчаква няколко секунди, за всеки случай, да не се появят странични ефекти, както стана с огнения сок, но нищо не се случва. Сиропът се топи в устата, а тестото сладни и напомня бадемово тесто. Артур се отпуска и продължава да дъвче.

— Е, не е ли най-хубавото нещо, което си ял през живота си? — пита го Бетамеш, тъпчейки се с четвърта беликорна.

Артур трябва да признае, че е доста вкусно, и отново отхапва от сладката си.

— Нали са пресни беликорните ми? — пита търговецът с усмивка на човек, който предварително знае отговора. Двамата побратими клатят енергично глави, с пълни със сироп уста.

— Розите са брани тази сутрин на роса, а яйцата ги набрах преди няма и час! — уточнява той, като добър сладкар, горд със стоката си.

Артур се заковава на място, с увиснала челюст. Една подробност го смущава: в неговия свят яйцата се снасят, събират се, намират се, понякога се крадат, но никога не се берат.

— Тези яйца от какво са? — пита учтиво момчето, вече понамръщено, в очакване на най-лошото. Продавачът се смее на наивността на клиента си.

— Има само един вид яйца, с които може да се правят истински беликорни, достойни да се наричат така. Яйца от гъсеница, изстискани от майката — уверява търговецът, почти обиден, че са го взели за най-обикновен чирак. Той с гордост сочи с пръст официалната табелка, която го определя за най-добър сладкар на годината.

Вместо отговор Артур изплюва хапката си в лицето му. Продавачът застива за миг, потресен от обидата, която неволно му нанася нашият младеж.

— Извинете ме, не понасям яйца от гъсеница, нито от водно конче! — обяснява Артур, притеснен от създалото се положение.

Тази история ще свърши зле, Бетамеш го усеща и се възползва от последните секунди на изненада, за да погълне десетина сладки със скорост, близка до световния рекорд.

Кашфлотът се съвзема, поема дълбоко въздух и започва да крещи:

— Насам! Стража!

При тези прости думи на улицата настъпва паника. Всички започват да сноват насам-натам, крещейки на различни езици. Би казал човек, че крещят деца, заседнали в призрачен влак.

ГЛАВА 7

Изведнъж една ръка хваща Артур за рамото и го дръпва силно назад.

— Насам! — прошепва Селения, повличайки Артур.

Бетамеш сграбчва още няколко беликорни и се присъединява към приятелите си, ръсейки сладки по пътя. Тримата герои си проправят път сред всеобщата суматоха и се вмъкват в едно магазинче, за да избегнат сеидския патрул, който тичешката прекосява улицата.

Артур си поема дъх.

— Нали бяхме казали, че ще вървим вкупом?! — мъмри ги Селения, изнервена, че трябва да бди над тези две безотговорни същества.

— Прощавай, но изведнъж се струпа толкова много народ! — обяснява ѝ Артур.

— Колкото повече хора срещаме, толкова по-голяма е вероятността да ни хванат. Не бива да се набиваме на очи — настоява Селения.

Един друг кашфлот, още по-усмихнат от останалите, се надвесва над тях.

— Може да сте скромно-елегантни — казва той с меден глас. — Елате да погледнете новата ми колекция. Да си изплакнете очите.

Продавачът правилно е преценил — нито една принцеса на света няма да откаже на подобна покана.

През това време, малко по-далеч, продавачът на беликорни буйно ръкомаха и описва, не много ласкаво, двамата изпечени крадци, които го нападнали. Началникът на сеидите го слуша внимателно. Почти веднага се досеща, че става дума за същите бегълци, които са се изплъзнали от Даркос в ДЖАЙМАБАР КЛУБ.

Такъв род новини бързо се разпространяват в Некрополис, защото рядко жители от Първата земя дръзват да достигнат до забранените зони и още по-рядко се случва някой да се надсмее над Даркос по подобен начин.

Началникът на сеидите се обръща към подчинените си:

— Претърсете всички сергии, трябва да са някъде наблизо — заповядва той.

За късмет на нашите трима герои, патрулът тръгва в погрешна посока.

Началникът хваща последния войник за яката:

— Върви да съобщиш в двореца.

Войникът се изпъва като струна, после хуква като заек. Селения го вижда как минава пред магазина, по-бърз от ракета.

— Поне разбрахме накъде е дворецът! — отбелязва принцесата, която никога не се отклонява от целта си. Тя подхвърля една монета на продавача и нахлупва качулката на новото си палто от козина на балонг-ботос. Артур и Бетамеш правят същото. Приличат на пингвини, маскирани като ескимоси.

— Пак заповядайте! — извиква им усмихнато продавачът на тръгване.

Маскировката изглежда сполучлива и никой не ги забелязва в пъстрата козина.

— Можеше да избереш нещо по-леко, умирам от горещина! — оплаква се Бетамеш, потънал в прекалено голямата за него дреха. — Трябва да спрем, за да пийнем нещо — подхвърля той.

— Ту ти е горещо, ту си гладен, ту си жаден! Кога най-сетне ще престанеш да хленчиш за щяло и нещяло! — пита го принцесата доста ядосана.

Вместо отговор Бетамеш започва да мърмори.

Селения ускорява крачка, от страх да не изгуби следата на сеида. Улицата леко се разширява, после свършва в огромен площад, застроен в пещера, чийто свод дори не се вижда. Селения спира пред този величествен купол, където гъмжи от хиляди зяпачи.

— Пазарът на Некрополис — прошепва Селения, поразена от размерите му. Много пъти бяха ѝ го описвали, но действителността надвишаваше всичко, което си беше представяла.

Площадът е почернял от народ и тълпата се движи на талози като развълнувано море. Сякаш сме в свещения мюсюлмански град Мека в деня на всеобща молитва.

Продават, купуват, разменят, спорят, крискат, тичат, летят...

В сравнение с този пазар борсата с наддаванията Уолстрийт прилича на кафене за пенсионери.

Артур е зяпнал от почуда пред тази непрекъснато променяща се гледка. Само две очи не са в състояние да обхванат такова неопикуемо движение. Напомня му огромната кофа на дядо му, в която държеше стотици червеи за риболовна стръв.

Но зрелището, което сега се разгръща пред него, е все пак по-ярко и най-вече по-шумно. Едва се чуват един друг и Селения е принудена да крещи.

— Изгубих го от поглед — признава тя притеснена, говорейки за сеида.

Не е изненадващо, че го е загубила от погледа си в тази неопикуема блъсканица.

— Защо просто не попитаме накъде е пътят към двореца? Тукашните хора сигурно го знаят, нали? — пита наивно Артур.

— Тук всичко се продава. И най-добре се продават сведенията. Попитай за двореца и в миг ще ни предадат! — обяснява му Селения, която е наясно с нещата.

Артур се оглежда наоколо и разбира, че наистина няма нито едно лице, на което би могъл да се довери. Всички са с изпъкнали очи, със зъбати челюсти, дълга козина и многобройни лапи. Без да се говори за набора от оръжия, които всеки носи на колана си. Същински уестърн.

Нашите трима герои, този път сплотени, гледат гъстата тълпа, търсейки някакъв знак, който да им подсказже пътя към двореца.

В другия край на площада се вижда грандиозна фасада, осеяна от всички страни със скулптури на доста странни лица. Би си помислил човек, че по-скоро е вход на музей на ужасите, отколкото врата на царствен дворец. Но Селения, знаейки какво представлява М. Прокълнатия, има чувството, че вървят в правилна посока.

Да си пробият път през тази тълпа, по-гъста от тестото на пудинг, им отнема цели двайсет минути... Най-накрая се озовават в подножието на фасадата.

— Мислиш, че е тук ли? — шепне Бетамеш. — Струва ми се доста отблъскващо за дворец.

— Я гледай колко пазачи стоят пред вратата, ще се изненадам, ако е вход на детски ясли — отвръща Селения, явно по-прозорлива от брат си.

Наистина, пред внушителната порта, затворена с тройно превъртане, две гъсти редици сеиди са готови да прободат всеки, който дръзне да се доближи, дори ако само попита накъде да върви, за да хване пътя си.

— По-добре да минем през входа на артистите — предлага Селения.

— Хубава идея! — отговарят и двамата ѝ съучастници, не много склонни да нападнат две редици сеиди.

Внезапно тълпата се раздвоява, за да мине някаква процесия.

— Път! Дайте път! — провиква се един шкембест сеид, застанал начело на конвоя покрай десетина каруци, пълни с плодове, печени насекоми и други вкуснотии. Теглят ги гамули, поизнервени от тълпата.

Селения се приближава, за да разгледа шествието.

— Какво е това? — пита тя, сякаш между другото, един чужденец с изпъкнали очи.

— Храната на господаря. Петото ядене за деня! — уточнява чужденецът, слаб като вейка.

— А колко пъти на ден яде? — пита Бетамеш завистливо.

— Осем. Колкото са пръстите на ръката му — отвръща старецът, наглед прималял от глад, вперил поглед в шествието.

— И всичко това ли ще изяде? — тревожно пита Артур.

— Ами! Само ще гризне оттук-оттам по някой печен скакалец и толкова. Останалото се хвърля в кладенеца на жертвоприношенията. Като си помисля, че само с едно такова ядене може да се изхрани целият ми народ за десет луни! — споделя старецът, прекалено изтощен, за да продължи да се жалва. Той въздъхва дълбоко от отчаяние и се отдалечава, отвратен от това охолство.

— Защо не раздава храната, която му остава, вместо да я хвърля в някакъв кладенец? — възмущава се Артур.

— М. Прокълнатия е олицетворение на злото. Той изпитва удоволствие от страданието, което причинява на другите. Нищо не може да го зарадва повече от изгладнял народ, който пролива сълзи и се пита как да оцелее — стиснала зъби, обяснява Селения.

— Все пак в началото той е бил един от вашите, нали така? — пита Артур.

— Кой ти е казал това? — пита принцесата, явно смутена от въпроса.

— Бетамеш ми спомена, че е бил изгонен от вашата земя преди много, много време — отвръща момчето.

Селения хвърля убийствен поглед на брат си, който гледа встрани.

— Колко много дребни детайли има върху фасадата на двореца! — възкликва той, за да извърти разговора. Селения предпочита да не отговаря.

— Какво се е случило? Защо е бил пропъден? — пита Артур, но не от прекалено любопитство, а чисто и просто за да узнае нещо повече за минимите.

— Това е дълга история, друг път ще ти я разкажа. Може би! Сега имаме по-важна работа. Вървете след мен!

Селения разбутва изгладнялата тълпа и тръгва успоредно на конвоя.

Един мъничък сило, широко отворил осемте си очи, гледа как преминават каруците с храна. Подтикнат от глада, той несъзнателно протяга ръчица към някакъв плод. Силен удар с камшик изплющява върху пръстите му, за да го приучи на ред. Веднага родителите на малкия сило скриват детето в дебелината си козина. Един сеид с камшик в ръка застава пред татко сило:

— Храната на господаря не бива да се пипа! — напомня му сеидът.

Силото оголва зъбите си — четиридесет и осем остриета, понаточени от бръснач. Още едно движение, насочено срещу чедото му, навярно ще бъде зле посрещнато. Сеидът преглъща нервно при вида на този трион, монтиран върху челюсти.

— Този път от мен да мине — отстъпва сеидът. Не е толкова глупав, че да си докара беля на главата.

Отстрани на двореца има пещера, издълбана направо в скалата. Навярно с труда на стотици насекоми. В дъното на кухнята — тежка порта с по-скромна украса. Когато шествието се приближава, вратите автоматично се отварят. Процесията бавно, каруца след каруца, влиза навътре в скалата.

Народът се държи на разстояние от тази странична врата. Никой не дръзва да прекрачи отвъд тази граница. Никой, освен нашите трима

герои, винаги готови за приключения.

Селения се скрива зад един огромен камък и гледа как портата бавно се затваря след преминаването на последната каруца. Тя захвърля коженото си палто и се подготвя за скок.

— Тук пътищата ни се разделят, Артур — казва принцесата, преди да скочи към вратата.

— Дума да не става! — отвръща храбрият Артур, който хуква да настигне принцесата. Но го пресреща острието на меча, опряно в гърлото му. Селения, по-бърза от светкавица, го е измъкнала от ножницата и държи своя принц на разстояние.

— Трябва сама да разреши този проблем — казва сериозно принцесата.

— А аз какво да правя? — пита момчето, обзето от вълнение, което го задушаваша.

— Ти намираш съкровището и спасяваш дома си. А аз намирам М. Прокълнатия и се опитвам да спася своя дом.

Селения говори спокойно, като изпълнен с решимост човек, когото нищо не е в състояние да спре.

— Ако успея, ще се срещнем ето тук след час — уточнява принцесата.

— А ако не успееш? — пита Артур, вече натъжен от мисълта за такъв изход.

Селения въздъхва дълбоко. Много пъти е премисляла тази вероятност. Знае добре, че срещу М. Прокълнатия и неговото всемогъщество шансовете ѝ са почти нулеви. Възможно е шансът ѝ да успее да е едно на хиляда, но тя е истинска потомствена принцеса, дъщеря на император Сифрат дьо Матрадой, петнадесети в династията, и скоро тя ще е шестнадесетата. И дума не може да става да не направи никакъв опит!

Момичето дълго гледа Артур в очите и леко се доближава до него, но без да сваля меча си, все така допрян до гърлото на момчето.

— Ако не успея... бъди добър крал — казва тя простичко, с неприсъщо за нея спокойствие, сякаш в храброто ѝ сърце се беше отворила вратичка.

Принцесата обгръща с ръка главата на момчето и запечатва нежна целувка върху устните му. Времето спира. Пчелите с медени нишки рисуват сърчица в небето, откъдето се сипят рой пеещи

маргаритки. Край тях облачетата се залавят на хорце, а хиляди птички, събрани в многогласен хор, заливат небесата с най-нежна песен.

На Артур никога не му е било толкова хубаво. Има чувството, че лети по копринена пързалка, раздвижвана от чуден ветреца, който го люлее и гали, сякаш нищо друго не е от значение.

Дъхът на Селения е по-горещ от лятото, кожата ѝ — по-нежна от пролетта. С векове би стоял така, прилепнал до устните ѝ, ако боговете на любовта са благосклонни. Но Селения се отдръпва и магията изчезва. Целувката трае само секунда.

Артур е все още напълно замаян. Никога една секунда не му се е струвала толкова кратка. Никога една секунда не е била с такъв упойващ дъх на вечност. Той е толкова изненадан, колкото и зашеметен. Не знае какво да каже.

Селения мило му се усмихва. В погледа ѝ се долавя непозната нежност.

— Сега, когато ти получи цялата ми власт... използвай я за добро — прошепва му тя, преди да изчезне в отвора от няколко сантиметра, който разделя двете крила на портата.

— Но... почакай... трябва... — заеквайки тича към нея Артур, но вратите още по-плътно се затварят. И дори да е само два милиметра, той пак не може да мине през тясната пролука.

Обзема го отчаяние. Едва що можа да проумее какво му се случва и вече трябва да свикне с мисълта, че то няма да се повтори никога вече. Момчето докосва устните си, сякаш да се увери, че не е било сън, но ароматът на принцесата още витае край лицето му.

Бетамеш изскача от прикритието си и ръкопляска на младия принц.

— Браво! Беше чудесно!

Той хваща ръцете на Артур и буйно ги разтърсва.

— Честито! Това е най-хубавата сватба, на която съм присъствал!

— За какво говориш? — пита Артур пообъркан.

— Ами за твоята сватба, глупчо. Тя те целуна. Значи си женен, за добро и лошо, чак до следващата династия. Така е при нас — обяснява съвсем простишко Бетамеш.

— Искаш да кажеш, че целувката... беше сватба? — пита Артур, малко изненадан от протокола.

— Разбира се! — потвърждава Бетамеш. — Много вълнуваща сватба! Ясно! Кратко! Прекрасно! — преценява той като познавач.

— Прекалено кратко, не намираш ли? — жалва се Артур, напълно объркан от бързината на празненството.

— Съвсем не! Получи най-главното — ръката и сърцето й. Какво повече искаш? — възразява Бетамеш с логика присъща само на минимите.

— При нас на възрастните им трябва повече време. Те се опознават, срещат се, прекарват заедно времето си. След това говорят за тези неща, и обикновено мъжът е този, който прави предложение. Целувката идва най-накрая, когато казват „да“ пред свещеника — обяснява Артур, който навярно си припомня други сватби.

— Олеле, каква загуба на време! Вие наистина имате много време за губене в живота си, щом го пилеете за подробности! Само умът има нужда от всички тези сложнотии. А сърцето знае една-единствена дума и целувката е най-добрият начин да я изречеш — обяснява Бетамеш.

Артур се опитва да разбере, но всичко става прекалено бързо за него. След такава целувка му трябва цяла нощ здрав сън и няколко аспирина.

— Какво повече би искал? — пита го приятелят му, като вижда посърналата му физиономия.

— Ами... не знам. Може би малко празненство? — отвърща Артур, който се опитва да дойде на себе си.

— Струва ми се, че идеята е чудесна! — чува се глас, прекалено плътен, за да е на Бетамеш.

Нашите двама приятели се обръщат и се озовават срещу двайсетина сеиди, скупчени зад началника си, ужасният Даркос, единственият син на също толкова ужасен М. Прокълнатия. Всеки път, когато Даркос се усмихва, човек има чувството, че той ще убие някого, толкова е неприветлива усмивката му. И дори да миеше по петнайсет пъти на ден кафявите си зъби, нищо нямаше да се промени.

Даркос се приближава към Артур с бавна стъпка на победител.

— Ако ми позволите, лично ще се заема да ви организирам едно малко мило празненство! — казва той без заобикалки.

Предложението е толкова ясно, че дори сеидите разбират какво означава и глупаво се хият. Артур също го разбира. Днес, на

рождения му ден, лошо му се пише.

Майката на Артур е седнала до кухненската маса. Тя докосва с пръсти свещичките, за които вече няма торта, нито рожденик, за да светят.

Десет свещички, за десетте години, през които Артур порасна като животинче — буйно и мило. Горката майка, не може да не си припомни десетте рождени дни, толкова различни един от друг.

Първият — ето, Артур стои като хипнотизиран от танцуващата светлинка пред него.

Вторият — ето как напразно се опитва да хване пламъчетата, които непрекъснато се изплъзват от ръцете му.

Третият рожден ден — с още неукрепналия си дъх, той успя да духне свещичките едва на третия път.

На четвъртата торта духна всички свещички отведнъж. За първи път.

На петото събиране Артур се постара сам да разреже тортата, под зоркия поглед на баща си, неспокоен, като го гледа как борави с прекалено големия нож в малките си ръце.

Шестият рожден ден — най-важният в очите на детето... защото по този случай дядо му му подари собствения си нож, с който то гордо разреза тортата си. Това бе също така последният празник, на който дядо му присъства...

Горката жена не успява да задържи сълзата, търкулнала се по бузата ѝ. Толкова радост и толкова мъка само за десет години! В сравнение с тези десет години, които преминаха като миг, десетте часа, откакто Артур го няма, изглеждат цяла вечност.

Майката търси с поглед малко утеха, нещо, което да я обнадее. Но се натъква само на мъжа си, проснат на канапето, смазан от умора. Дори няма сили да хърка, нито да затвори зяпналата си уста. При други обстоятелства тази картинка щеше да я развесели, но днес още повече ѝ се доплаква.

Бабата присяда до нея, с еднократни кърпички в ръка.

— Последният ми пакет! — казва тя с хумор, за да поразведри обстановката.

Дъщерята гледа майка си и лекичко се усмихва. В трудни моменти възрастната жена винаги успява да запази чувството си за хумор. Дължи го на мъжа си Арчибалд, който над всичко ценеше хумора и поезията.

— Хуморът в живота е като катедралите в религията... Най-хубавото нещо, което човек е измислил — казваше той на шега.

Ако можеше Арчибалд да е тук сега! Щеше да донесе малко светлинка в живота, станал толкова мрачен за тях! Щеше да съумее да внесе онази нотка оптимизъм, която никога не го напускаше. Благодарение на нея беше преминал през Втората световна война като матадор, който избягва рогата на бика.

Възрастната жена хваща нежно ръцете на дъщеря си и ги стисва с обич.

— Знаеш ли, детето ми, това, което ще ти кажа, сигурно е безсмислено... но синът ти е изключително момче — прошепва тя с ласкав и успокоителен глас. — И не знам защо, но съм сигурна, че където и да се намира, дори и да е в трудно положение... той ще се справи!

Майката изглежда поуспокоена от тези думи и двете жени още по-силно си стискат ръцете, сякаш да подсилят молитвите си. Ще трябва още повече да се молят, защото в момента Артур е в затвора. Малките му ръчички са впити в железните пречки и той гледа гъмжащия от народ площад. Там няма нито една милостива душа, която да му се притече на помощ.

— Откажи се! Никой няма да си сложи главата в торбата, за да помогне на затворник на М. Прокълнатия — подхвърля Бетамеш, свит в ъгъла на затвора.

— Внимавай с приказките, Бета. Селения каза, че трябва да сме предпазливи.

— Предпазливи ли? Цял свят вече знае, че сме в затвора — въздъхва младият принц напълно отчаян. — Паднахме в ръцете на това чудовище! Бъдещето ни е вече начертано! Само Селения може да ни спаси живота... ако успее да спаси своя...

Артур го гледа и трябва да приеме очевидното. Селения наистина е единствената им надежда.

ГЛАВА 8

Нашата малка принцеса съзнава важността на мисията си и здраво стиснала меча, навлиза в лабиринта от неприветливи галерии в царския палат. Тя е изгубила от погледа си процесията с храни, но успява да се ориентира благодарение на следите от дървените колела по земята. Селения бавно напредва, от прикритие до прикритие, оставяйки да отминават редовните сеидски патрули, многобройни като жаби в блато.

Скоро по коридорите, издълбани в скалата, започват да се виждат украси и облицовка от черен мрамор. Пламъците на факлите се отразяват върху гладката повърхност и изглеждат огромни. Сенките приличат на дългата козина на грозен дявол, изскочил от преизподнята, за да избълва пламъците си.

Селения има храбро сърце, но дланите ѝ са леко влажни. Този леден мрак не ѝ е по вкуса. Тя предпочита горите с високи треви, есенните листа, с които може да сърфира по хълмовете на своето градче, полята с макове, където е толкова приятно да се спи! Тази мисъл я натъжава. Често едва когато си в беда, осъзнаваш колко са ценни всекидневните дреболии. Събуждаш се от сладък сън и се протягаш, слънчев лъч погалва бузата ти, скъп човек ти се усмихва...

Като че ли лошото съществува само за да се оцени доброто.

Сеидският патрул изтръгва Селения от унеса ѝ и я връща към задачата ѝ. Тя е все така в този дворец на смъртта, катедрала от черен мрамор, студена като ледник. Подът също е мраморен, толкова тъмно черен, че ти се струва, че ще пропаднеш. Върху този прекалено твърд камък следите от каруците вече не личат.

Селения стига до кръстопът и трябва да вземе решение. Тя застава за миг неподвижно, разчитайки на интуицията си, за да я упъти. Може би някакъв знак? Сигурно над тези седем земи бди някой

бог, който да ѝ помогне мъничко, или наистина ще се наложи съвсем сама да се справя с това ново изпитание?

Селения поизчаква, но не се появява никакъв небесен знак. Дори ветреца не подухва, за да ѝ посочи кой път да избере. Тя въздъхва и отново се вира в двата тунела. Вдясно се забелязва бледа светлина, долитат звуци като музика. Обикновен човек веднага би усетил клопката и би хукнал в обратна посока. Но Селения не е обикновен човек. Тя е принцеса, отдадена на своето дело и готова на всякакъв риск, за да изпълни мисията си. Стисва още по-здраво меча си и хлътва в десния тунел.

Изведнъж след един завой тя се озовава в огромна зала. Подът е покрит с лъскави мраморни плочи, а от тавана висят хиляди сталактити — капки вода, замръзнали в своя бяг надолу. Някакъв местен Микеланджело е имал тежката задача да извае крайчеца на всеки сталактит. Навярно цял живот е посветил на тази задача, дотолкова трудът му изглежда колосален.

Селения прави няколко крачки по мрамора — гладък като езеро, поглъщащ всички шумове. В дъното на залата тя забелязва най-малката каручка, оставена от робите. Какви ли плодове няма в нея — единствените цветни петна в този сиво-черен свят.

Пред каручката се вижда източен силует, застанал с гръб към Селения. С дълга пелерина, проядена по краищата, метната върху рамене, от които едното е по-високо от другото. Трудно е от такова разстояние да се каже дали има шапка, или главата му е несъразмерно голяма спрямо тялото. Както и да е, но този мършав силует е чудовищен, сякаш изскочил от най-страшните кошмари.

Това същество в гръб, което гризва без желание и едва чопли от храната с върха на кривите си пръсти, може да е само Малтазар Прокълнатия.

Селения преглъща, стиска силно меча, за да се окуражи, и пристъпва бавно и безшумно. Държи отмъщението си на ръка разстояние. Нейното лично отмъщение, но и отмъщението на целия ѝ народ, а също и на всички народи, кръстосващи из Седемте земи, които все някога са изпитали войнствената ръка на този властен завоевател.

Но ръката на Селения ще поправи всичко това и ще пречисти спомена за дедите, помрачен от годините на робство и безчестие. С

очи, впити в неприятеля, тя пристъпва бавно, затаила дъх, с разтуптяно сърце. Ръката ѝ постепенно се вдига във въздуха. Високо-високо, сякаш за да бъде на висотата на отмъщението, на висотата на наказанието. Мечът вече достига върха на един сталактит, много по-нисък от останалите. При допира с камъка острието издава лек стържещ звук. Нищо и никакъв звук наистина, но достатъчен, за да наруши тази мъртвешка тишина, която сякаш се нрави само на ледения вятър.

Силуетът замръзва на място, с плод в ръка. Селения прави същото. Тя е неподвижна като скулптурите, провиснали от тавана.

Съществуването оставя внимателно плода и въздъхва спокойно и дълбоко. Но продължава да е с гръб към Селения. Само накланя глава напред, като че съкрушено от това явно очаквано присъствие.

— Цели дни изострях този меч, за да стане острието му съвършено. Ще разпозная звука, който издава, сред хиляди други...

Гласът на това същество е глух. Стените на гърлото му сигурно са ужасно увредени, защото въздухът, който преминава през тях, хрипти странно, сякаш се допира до ренде. „Кой да му каже, че има нужда от ремонт“ — минава през ума на Селения, но тя знае, че тук не се интересуват от съветите ѝ.

— ... И кой друг, освен ти, Селения, би могъл да извади този меч от скалата? — долита от силуета, преди бавно да се обърне.

Малтазар най-после показва лицето си и всеки, който го види — потръпва.

Той е ходещ ужас. Обезобразено, наполовина проядено, издълбано от времето, лицето му се е превърнало в опустошено поле. Някои все още сълзящи рани са хванали коричка. Болката навярно е постоянна и тя се чете в погледа му на изхабен от живота човек. Можеше да се очаква, че в този поглед ще бушуват само огън и омраза, но тъкмо обратното. Очите му са изпълнени с тъгата на гаснещи животни, с меланхолията на прокудени принцове, лишени от правата си, и с унижението на оцелелите.

Но Селения не се вглежда в очите на Малтазар. Тя знае, че те са най-мощното му оръжие. Колко нещастници са се хващали в клопката на приветливия му поглед и са свършили опечени като кестени!

Принцесата застава с меч пред себе си, готова да парира всеки удар. Тя наблюдава Малтазар и тялото му. Не е кой знае какво.

Наполовина тяло на минимой, наполовина на насекомо, то цялото се разлага. Няколко груби кърпежа скрепяват отделните части и дългата му полупрозрачна пелерина прикрива, доколкото може, останалото.

Челюстите му се поразтварят. Трябва да е някаква усмивка, но такава, че жал да ти стане за него.

— Радвам се да ви видя, принцесо — казва той с глас, който се опитва да омекоти. — Липсвахте ми — добавя той, привидно искрено.

Селения се изпъва и повдига брадичка, като храбро момиче.

— Не и аз! — отвърща тя. — Дошла съм да ви убия.

И актьор не би могъл да го изрече по-добре. Тя заковава погледа си в очите на Малтазар, готова за дуел, пренебрегвайки напълно внушителния ръст на противника си. Като Давид срещу гиганта Голиат от библейския разказ, като Маугли срещу Шаркан от „Книга за джунглата“.

— Защо толкова омраза? — пита Малтазар, който при мисълта за битка се усмихва още по-широко.

— Ти предаде народа си и изби всички останали, освен онези, които взе в робство. Ти си чудовище!

— Не говори за чудовища! — избухва Малтазар, чието лице изведнъж позеленява. — Не говори за онова, което не познаваш! — добавя той, преди да се поуспокои. — Само ако знаеше колко е болезнено да живееш в осакатено тяло, другояче щеше да говориш.

— Тялото ти беше великолепно, когато предаде своите! Боговете ти пратиха това наказание! — възразява принцесата, твърдо решена в нищо да не отстъпва.

Малтазар избухва в гръмогласен смях, като че ли топ изхвърля гюлле.

— Мило момиче... ако нещата можеха да са толкова прости или ако аз можех чисто и просто да забравя... — признава Малтазар с въздишка. — Ти беше още дете, когато аз напуснах градчето ти. Навремето ме наричаха Малтазар Добрия, Малтазар Боеца! Бдящият защитник! — добавя той със сълзи в гласа.

Вярно е, че навремето Малтазар беше хубав принц, силен и усмихнат. Беше с три глави по-висок от другите, повод за закачки от приятелите му.

— Родителите му навярно са попрекалили с гамулското мляко — казваха на шега, с много нежност. А той се усмихваше. Нямахше голямо чувство за хумор, но знаеше, че тези шеги са своеобразни похвали. Всички го обичаха за силата и храбростта му.

Когато родителите му загинаха, разкъсани през Войната на скакалците, която трая няколко луни, изправяйки двата народа един срещу друг, никой не се осмели да се шегува отново, колкото и нежност да влагаше в шегата. Малтазар възмъжа, но тази болка в него никога не изчезна. Верен на добродетелите, завещани от родителите му, той беше смел и отзивчив. Чувството му за чест и родина силно се беше развило. Цялото градче беше станало неговото единствено семейство и той бе готов да се бие до смърт, за да го защити.

Когато настъпи ужасната суша, която трая близо хиляда години, наложи се да изпратят експедиция да търси вода. Макар минимоите да не обичаха да се потапят в тази течност, все пак тя беше необходима за посевите, което ще рече — за оцеляването на населението.

И тъй, съвсем естествено, Малтазар поиска разрешение да оглави експедицията. Владетелят Сифрат дьо Матрадост, по онова време още съвсем млад, с най-голямо удоволствие му повери ръководството. За него той беше синът, който искаше да има и какъвто след време щеше да израсне Бетамеш. Но в момента принцът беше бебе само на няколко седмици и владетелят възлагаше всичките си надежди на Малтазар. Селения се би като тигрица, защото смяташе, че на нея се полага да изпълни тази важна мисия. Баща ѝ, кралят, едва успя да укроти нейния плам и се наложи да ѝ обещае, че по-късно тъкмо тя ще служи на своя народ.

И така, една хубава утрин Малтазар тръгна, горд като завоевател, с изпъчени гърди, преизпълнен със сила и смелост, и напусна градчето под окуражителните овации и свиркания. Няколко девойки не можаха да се въздържат и пророниха сълзи при вида на националния герой, поел пътя към славата.

След няколко дни пътуването взе друг обрат. Сушата бе засегнала всички земи. Оцелелите се бяха събрали на групи и бранеха настървено имуществото си. Малтазар и дружината му трябваше да отблъсват чести грабителски набези, нападения и денем, и нощем, когато неприятелите скачаха отгоре им от дърветата, изникваха пред тях от калта, или прелитаха по въздуха, тласкани от невидими ветрове.

Отрядът се топеше пред очите му и след по-малко от месец бяха останали само половината от товарните каруци и една трета от хората, за да ги водят.

Колкото по-навътре навлизаше в земите, толкова по-враждебни ставаха областите, населени със свирепи животни, за които дори не подозираше, че съществуват. Горите кръстосваха кръвожадни орди, отдадени само на пиянство и плякосване, а най-често и на двете едновременно. И каквото падне още...

Всяко ручейче или кладенец, които откриваха, бяха отчайващо пресъхнали. Трябваше да се върви по-нататък.

Експедицията, смалена наполовина, прекоси гори с месоядни растения, езера от засъхнала кал с изпарения, предизвикващи халюцинации, после пустинни плата, които дори човекът бе напуснал.

Малтазар изтърпя всички тези страдания, всички унижения, без да трепне. Никога не се отклони от мисията си и когато в една почти непроходима планина той най-сетне откри тъничка струйка прясна вода, сърцето му се отпусна.

За беда беше останала само една каруца с четирима войници, за да я бранят. Малтазар и хората му напълниха бъчвата догоре и тръгнаха обратно.

Ценният товар увеличи десетократно ламтежите на околните племена и връщането беше кошмарно. Край на добрите принципи, на правилата в изкуството, на рицарството. Малтазар бранеше богатството си, както гладно куче кокала си. С всеки изминал ден той ставаше все по-свиреп, не се колебаеше да съсече на две всеки, който представляваше някаква заплаха, и премина от отбрана към атака. Това, както казваше той, е най-добрият начин за разрешаване на проблемите. Една стремителна атака, бърза и кървава, предотвратява всеки спор и всяка мъчителна отбрана.

Без сам да съзнава, Малтазар се превръщаше в побеснял звяр, без никакви задръжки, заслепен от мисията си. Последните му войници загинаха в кървави битки и той завърши пътуването сам, дърпайки с голи ръце бъчвата с ценната течност.

Пристигна в градчето при изгрев-слънце, посрещнат с невероятен възторг. Посрещане, каквото се полага само на истински герой, какъвто е първият човек, стъпил на Луната, или откривателят на ваксина, спасил цели страни.

Най-доблестните понесоха Малтазар на ръце през целия град, като истински спасител. Когато стигна при краля, той успя само да каже, че мисията е изпълнена, и падна безчувствен, смазан от умора.

Селения слуша как Малтазар разказва за живота си. Интересно ѝ е, но по лицето ѝ не трепва и мускулче. Тя знае силата на този магьосник, който си служи с думите също толкова добре, колкото и с оръжието.

— Няколко месеца по-късно болестите и магиите, прихванати по време на пътуването, започнаха да... разяждат тялото ми — продължава с развълнуван глас Малтазар. Краят на тази история е най-трагичен и болезнен за разказване. — Постепенно страх завладя цялото градче. Щом ме зърнеха, хората се отдръпваха, вече почти не ми говореха. Усмиваха ми се любезно, но насила. Колкото повече тялото ми се скапваше, толкова повече ме отбягваха. Бях сам в колибата си, откъснат от света, сам с мъката си, която никой не искаше да сподели. Аз, героят Малтазар, Спасителят на града, за няколко месеца се превърнах в Малтазар... прокълнатия. До деня, в който решиха дори да не произнасят името ми, а да ме наричат само по буква — М. Прокълнатия!

Прокуденият принц изглежда разтърсен от събудените толкова болезнени спомени. За няколко секунди Селения му съчувства. Не ѝ е присъщо да се подиграва със страданието на другите, но има твърдото намерение съвсем спокойно да възстанови истината.

— Версията в книгите по история е малко по-различна — позволява си да се обади тя.

Малтазар се изправя, заинтригуван от думите ѝ. Очевидно не знае, че описание на неговата лична съдба е поместено във „Великата книга по история“.

— И... какво казва официалната версия? — с леко любопитство пита той.

Принцесата заговорва с възможно най-равен глас и цитира онова, което най-старателно бе научила в училище. По онова време неин учител по история беше къртът Миро. Кой по-добре от него, живял петнайсет хиляди години, би могъл да знае Великата история? Селения много обичаше часовете, когато Миро се въодушевяваше и

преживяваше отново големите битки, проливаше сълза при спомена за всички сватби и коронасвания, които бе имал честта да урежда. И всеки път, щом заговореше за големите нашествия, не можеше да се въздържи и скачаше върху чиновете, увлечен от разказа си, обкръжен от всички страни, сам в бой с неприятеля. Завършваше урока плувнал в пот и хукваше хубавичко да си поспи. Знаеше наизуст историята на Малтазар и навярно само нея разказваше много спокойно. С голямо уважение.

Малтазар наистина тръгнал като герой, с благословията на владетеля. Експедицията траяла дълги месеци и действително била ужасна. Малтазар, който бил учил да води война според правилата, основани на понятието за чест и уважение, много бързо бил принуден да преосмисли идеите си. Външният свят, омаломощен от сушата, се бил превърнал в ад, където, за да оцелееш, трябвало да станеш дявол.

Многобройни разкази, разпространявани от пътуващи търговци и заблудили се пътници, достигали от далечни краища, и минимойският народ можел да следи от разстояние падението на своя герой, който, уморен от набезите, започнал на свой ред да граби. Той се биел за благородна кауза, за оцеляването на народа си, но грабел и убивал, за да постигне целта си.

Това противоречие смущавало всички. Извършвали се кражби и убийства в името на оцеляването, в името на минимойците. Народът бил объркан. Големият съвет се събрал и започнал спор, който траял десет луни. Съветниците излезли от събранието напълно изтощени, но с нов правилник, наречен „Велика книга на правилата“. Те послужили за база на голямото преустройство, което кралят предприел — създаването на едно по-справедливо общество, основано на уважение към хората и нещата, които ги заобикалят.

За няколко седмици градчето се преобразило. Вече нищо не се режело или изтръгвало, без предварително да се премисли какви ще са последствията от такава постъпка. Нищо не се изхвърляло. Събирали се, за да решат как да го възстановят или употребят за друго. Това било третото правило.

Преди години благодетелят Арчибалд изказал една мисъл и тя се запечатала в съзнанието им: „Нищо не се губи, нищо не се създава,

всичко се видоизменя.“ И добавил, че не е негова мисъл, но какво от това.

Второто правило било извлечено от книгата, за която Арчибалд — пак той! — често говорел, но никой не можел да си спомни заглавието ѝ. „Обичай и уважавай ближния си като самия себе си.“ Всички много ценели това правило и стриктно го изпълнявали, влагайки цялото си старание. Усмивхвали се повече един на друг, поздравявали се взаимно, канели се да споделят трапезата дори когато при суша почти нямало какво да делят.

Първото правило било най-важното, внушено направо от прежеждията на Малтазар. „Никоя кауза не оправдава смъртта на един невинен.“ Съветът го възприел без никакъв спор и единодушно го избрал за първо правило.

Правилата бяха триста шестдесет и пет. По едно за всяко цвете. И всеки ден един минимой, достоен за това име, бил длъжен да се посвещава на някое правило.

По време на пътуването си Малтазар се променил жестоко, но минимойското общество също извървяло свой духовен път. И когато Малтазар се върнал в градчето с каруца, теглена от десетина роби, завладени по пътя, той бил посрещнат доста сдържано.

Естествено, владетелят му благодарил за спасителната вода, която побързали да складират, но не му организирали празник, както очаквал. Първо освободили робите, като им дали храна за из път, после дълго се молили за всички минимой, които не се завърнали от експедицията. Малтазар бил единственият оцелял. Единственият, който можел да разкаже по какъв начин дружината му е оредяла, и в много минимой се загнездило съмнението дали точно при такива обстоятелства били загинали спътниците му. Но Малтазар не обръщал внимание на тези подмятания и изпитвал голямо удоволствие да разказва за подвизите си, като ги описвал много пламенно, изтъквайки преди всичко храбростта и смелостта си, които растели с всеки нов разказ.

Минимойте учтиво го слушали съгласно осмото правило, което давало право на всеки да изразява мислите си, и на триста четиридесет и седмото правило, което подчертавало, че е неприлично да прекъсваш някого насред дума.

Но много скоро подвизите на славния Малтазар вече не интересували никого. Би могъл да споделя спомените си със своите другари, ако всички до един не били загинали при неизвестни обстоятелства.

В действителност Малтазар останал сам. Сам със себе си. Сам с миналото си. Миро го посъветвал да прелисти „Великата книга на правилата“, но той не искал и да чуе, камо ли да чете. А и как са могли да напишат такава книга, без дори да изчакат мнението му! Той бил кръстосал надлъж и нашир Седемте земи, бил сразил най-страшните народи, преживял неописуеми бури, победил зверове, каквито и най-развихреното въображение не би могло да измисли. Целият този опит не бил дори взет под внимание и Малтазар останал дълбоко засегнат.

— Не сме се опитвали да създадем наръчник за борби, а наръчник за добро държание! — отвърнал тогава Миро. Но този отговор накарал Малтазар да побеснее от яд. Той напуснал градчето и започнал да обикаля всички съседни кръчми, да се налива и напива, разказвайки за бойните си подвизи на всеки, който искал да ги чуе.

Всеки ден той все повече затъвал в алкохол и разврат и стигнал дотам, че взел да се среща с най-отвратителните насекоми, често отровни, сред които една млада бръмбарка, привидно доста симпатична, която...

— Млъкни! — изревава внезапно Малтазар. Да слуша официалната версия, е непосилно за него.

Селения му се усмихва. Ако се вярва на капките пот, избили по челото на Малтазар, много вероятно е нейната версия да е по-близо до истината от неговата.

— Аз срещнах това момиче само за секунда — отбранява се той, като разкрит виновен.

— Ти си й дал правата си, тя ти е дала своите! — оспорва принцесата все така рязко.

— Стига! Достатъчно! — реве Малтазар, побеснял от яд.

Това никак не му прилича, защото, щом се разгневи, раните по лицето му се разтварят и от тях започват да се разнася зловонно изпарение, сякаш вътрешното налягане иска на всяка цена да намери изход навън.

На Селения това не ѝ прави никакво впечатление, но е трогната от болката, която чете върху лицето на Малтазар. Той не обича да му противоречат, а още повече мрази да го гледат право в очите, на всичко отгоре и със съчувствие.

Малтазар внезапно се обръща и започва да крачи напред-назад из огромния си мраморен салон, за да укроти гнева си.

— Аз наистина отпразнувах победите си в няколко съседни барчета. Посетителите бяха толкова въодушевени от разказите ми, че би било жестоко да ги лиша от това удоволствие.

— Виж ти! — процежда през зъби Селения.

— Спомням си една паметна вечер, когато срещнах едно чудесно местно момиче, от много добро семейство — защитава се той, разказвайки случката, както го устройва.

— Отровна бръмбарка, приятна наглед, но опасна за общуване — уточнява Селения.

— Бях пиан! — възкликва Малтазар и започва да показва истинското си лице.

— Когато не носиш на алкохол, не пиеш! — възразява принцесата.

— Знам, знам! — отговаря Малтазар, раздразнен от разумната ѝ забележка. — Поддадох се, увлечен от спомените, замаян от алкохола. Тя се въртеше около мен. Поглъщаше думите ми...

— А ти поглъщаше чаша след чаша огнен сок — добавя Селения, която нищо не пропуска.

— Да! — признава той изтормозен. — И под прикритието на нощта, на този цветен полумрак, тя навярно е изтръгнала целувка от мен... — най-накрая признава тъжно той. — Една вяла и... отровна целувка. През следващите дни започнах да се разлагам, просмукан с отровата, която унищожаваше цялото ми тяло. Ето как една-единствена целувка съсипа целия ми живот.

— Една целувка е достатъчна, за да те обвърже за цял живот, като минимой е трябвало да го помниш — казва му Селения, но Малтазар вече не я слуша. Потънал е в носталгия и тъга.

— Напуснах града, за да търся лечители, способни да спрат тази магия. Пих какви ли не отвари, караха ме да ям всякакви гадости, полети с най-отвратителни кремове. Накараха ме да ям дори червеи, обучени да се хранят с тази отрова. Всички измряха още преди да

достигнат до стомаха ми. В Петата земя се натъкнах на гадатели, които ми взеха луди пари за някакви смешни амулети. Пуших от всички треви и корени, които може да се намерят в кралството, но нищо не облекчи болката ми. Цял живот, унищожен от една обикновена целувка.

Малтазар въздъхва, смазан от тъжната истина, която не може да забрави.

— Следващия път избери по-подходяща партньорка — казва му Селения, която цели да го жегне.

Малтазар не харесва този удар под кръста и ѝ хвърля убийствен поглед.

— Права си, Селения — казва ѝ той, като се изправя. — Следващия път ще избере най-хубавата партньорка, като великолепно цвете, което видях да расте и което винаги съм мечтал да откъсна.

Малтазар отново започва да се усмихва и това тревожи Селения.

— Едно лековито дърво беше така добро да ми повери тайната как мога да се излекувам от злото, което ме яде отвътре.

— Дърветата винаги дават добри съвети — съгласява се Селения, която инстинктивно се дръпва крачка назад.

Правилно постъпва, защото Малтазар, без самият да си дава сметка, прави крачка към нея.

— Само правата на кралско цвете, свободно и чисто, могат да ме освободят от магията, която тегне над мен, и да ми възвърнат донякъде предишния облик. Една целувка от това чудно цвете и аз ще съм спасен.

Малтазар се приближава бавно, сякаш по-добре да изпита съпротивата на жертвата си.

— Целувката на една принцеса има сила само ако е единствена — отговаря Селения, която е съвсем наясно по въпроса.

— Знам. Но доколкото съм осведомен... ти все още не си омъжена — казва уверено той, доволен, че капанът му е щракнал.

— Сведенията ти са поостарели — най-естествено отвръща тя.

Малтазар се сковава. Ако тази новина е вярна — това е истинска катастрофа. Това значи да прекара остатъка от живота си в това жалко тяло.

Даркос се прокашля встрани и си позволява да влезе в залата. Трябва да е за нещо спешно, щом пренебрегва протокола, който го

задължава обикновено да съобщи за пристигането си и да изчака, докато баща му благоволи да го приеме.

С леко кимване на глава Малтазар му разрешава да се приближи, защото усеща, че посещението му е свързано със събитие от най-голямо значение.

Даркос предпазливо се приближава до баща си (никога не се знае на какво е способен той) и прошепва няколко думи на ухото му. Очите на Малтазар стават двойно по-големи, когато научава новината — принцеса Селения се е омъжила без предупреждение, без дори да разпрати покани.

Малтазар е потресен. Всяка надежда да се върне някой ден към нормален живот току-що рухна, ей така, за секунди, само от една кратка новина! Ето как животът може да зависи от някаква новина, от една целувка, от една нишка.

Няколко минути той стои напълно зашеметен, като боксьор, изненадан от някое кроше. Краката му се огъват, но той се съвзема. От десетки луни все това прави — стяга се, държи се, проявява търпение. В живота е понесъл повече удари от боксова круша. Той въздъхва дълбоко, преглъщайки този нов провал, горчив и непоправим.

— Хубав номер! — обръща се той към принцесата, която вече очаква наказание. — По-умна си, отколкото предполагам. За да не рискуваш да се поддадеш на чара ми, си предложила сърцето си на първия срещнат.

— В случая е по-скоро последният срещнат — отвръща тя с насмешка.

Малтазар ѝ обръща гръб и бавно се приближава до каруцата с плодове.

— Ти даде на това дете невероятен подарък, а то дори не подозира голямата му стойност и нищо няма да направи с него. Ти имаше власт да спасиш живота ми, а не го направи. Не разчитай на мен да пощадя твоя живот — казва той, грабвайки едно огромно зърно френско грозде. — И за да разбереш моето страдание, преди да умреш, ще се поизмъчиш. Няма да страдаш физически, бъди спокойна. Само морално — садистично добавя той.

Селения очаква най-лошото.

— Преди да умреш, ще видиш с очите си как твоят народ се изстребва сред най-ужасни мъки — с дрезгав глас, недвусмислено

отсича Малтазар.

Има думи за заплаха и думи, които наистина плашат. От току-що чутите, Селения замръзва от ужас.

Малтазар се взира в зърното френско грозде, сякаш вече мисли за друго. Или може би разглежда плода, както наблюдава жертвите си, преди да ги разкъса.

Една сълза се търкулва по бузата на Селения. Кръвта ѝ започва незабележимо да кипи. Гореща вълна от гняв се надига в нея и повече нищо не може да я спре.

Принцесата внезапно грабва меч си, вдига отмъстително ръка и го мята с всичка сила. Мечът раздира въздуха като мълния и се забива в Малтазар. За беда, в онази част от тялото му, където прокълнатият принц няма вече плът. Но мечът приковава зърното френско грозде към каруцата. Малтазар гледа меч, който преминава през тялото му, без дори да го засегне. „Поне веднъж осакатеното ми тяло да ми послужи за нещо!“ — казва си той, смаян, като гледа как съдбата си играе с живота му. Преди секунди той проклинаше това завинаги осакатено тяло, а ето че сега е благодарен, че го има такава, каквото е. Той се вглежда в кървавочервения сок, потекъл от пробития с острието плод, и подлага пръст, за да улови няколко капки.

— Ще изпия кръвта на народа ти, както пия кръвта на този плод! — демонично изревава той.

При тези думи Селения забравя страха си и слуша само сърцето си, което се разпалва. Тя се спуска към Малтазар, но за беда — много късно. От всички страни прииждат сеиди и ограждат Даркос, който се хвърля пред баща си, за да го защити.

Пазачите сграбчват принцесата, без да я щадят, и тя не може да помръдне. Няма начин да се измъкнеш от ръцете на тези планини от мускули и желязо.

Принцесата е загубена, обезоръжена, унижена.

Малтазар изтръгва забития в дървото меч и се обръща към Селения. За миг я наблюдава, сякаш объркването на това момиче му доставя удоволствие.

— Не съжалявай за нищо, Селения — казва ѝ той уж успокоително. — Дори да се беше омъжила за мен, кълна се... пак щях да залича народа ти.

Селения чувства как отчаянието я залива. Тя избухва в сълзи.

— Ти си чудовище, Малтазар!

Принцът на мрака не може да сдържи усмивката си. Толкова пъти е чувал тази обида!

— Знам! Дълга го на жена си — отвръща той с хумор, черен като погледа му. — Отведете я! — заповядва Малтазар, преди да захвърли зърното френско грозде в каруцата, без дори да го опита.

ГЛАВА 9

Артур е коленичил пред решетката на затвора. Толкова я беше дърпал, че остана съвсем без сили.

— Едва се ожених и вече имам чувството, че съм вдовец. Вдовец и затворник! — отбелязва той с отвращение.

Тази мисъл е достатъчна, за да го подтикне да продължи. Той отново се надига и за хиляден път разтърсва пречките. Нищо не помага. Решетките на затвора са направени така, че да издържат на всяка атака.

— Трябва да се измъкнем от тук, Бетамеш. Трябва да измислим нещо! — вика той, за да убеди и приятеля си, а и самия себе си.

— Но аз мисля, Артур, мисля — уверява го Бетамеш, настанил се удобно в мъничка постеля от трева, който мисли по-скоро за сън, отколкото за избавлението им.

— Как може да ти се спи в такъв момент! — възмущава се Артур.

— Но аз не спя! — съпротивлява се малкият принц, хванат натясно. — Събирам цялата си енергия, която обикновено отива, за да вървя, да ям, да говоря, и я превръщам в една-единствена енергия... за да мога... по-добре да...

— Заспя! — довършва Артур, като вижда как приятелят му бавно потъва в сън.

— Точно така — отвърща Бетамеш и наистина заспива.

Артур го ритва по задните части, което е равносилно на леден душ. Бетамеш тутакси скача на крака.

Артур залепва лице до неговото:

— Правата! Какви са правата, които тя ми даде с целувката си? — пита Артур.

— Да, много красива целувка, многообещаваща — изказва мнение Бетамеш.

— Какви точно са тези права? — настоява младоженецът.

— А, това ли? Ами не знам — уверено отговаря братчето.

— Как така не знаеш?

— Че те са си нейни, правата! Само тя знае какви права ти е дала! — отговаря Бетамеш, като нещо съвсем очевидно. Артур е смазан.

— И таз хубава! Дават ми се права, но не ми се казва какви, за да не взема да ги използвам, в случай че имам нужда. Имате странно чувство за равенство във вашето племе — ядосва се Артур, който започва да се дразни от това неясно положение.

— Не е съвсем така при нас — малко хитро казва Бетамеш. — Обикновено, когато се жениш, това означава, че познаваш момичето и го цениш. След сватбата няма нужда то да ти дава обяснения, ти трябва да знаеш с какво те дарява.

— Но аз я познавам едва от два дни! — изкрещява Артур напълно измъчен.

— Да, но все пак се ожени за нея — отвръща малкият брат, подчертавайки лекомислието на приятеля си.

— Бях с опрян в гърлото ми меч! — отбранява се Артур най-чистосърдечно.

— Я?! Искаш да кажеш, че ако не беше с опрян в гърлото ти меч, нямаше да се ожениш за нея, така ли?

— Разбира се, че щях да се оженя — ядосано отвръща Артур.

— И правилно щеше да постъпиш! Беше чудесна сватба! — заключава Бетамеш, чиято логика не ни е много ясна. Артур го гледа, както кокошка би гледала дистанционно управление. Има чувството, че е стар рицар, който непрестанно се бие с вятърни мелници. Още малко и нервите му ще рухнат.

— Да, беше хубава сватба и ти обещавам и хубаво погребение, ако не ми помогнеш да се измъкнем от тук!!! — изревава той, като го хваща за гърлото.

— Стига! Душиш ме! — простенва Бетамеш.

— Знаем, че те душа! Доволен съм, че поне на едно нещо гледаме еднакво! — крещи в ухото му Артур.

— Престанете да се препирате! — чува се глас от дъното на килията. Приятен глас, но немощнен. Навярно похабен от бедите и годините.

— Безсмислено е да малтретираш това нещастно момче, нито тези яки решетки. Никой и нищо не може да излезе от некрополския

затвор — добавя непознатият, излегнат на една страна, в дъното на килията.

Артур се вира в сумрака, за да разбере откъде иде този уморен глас. Различава един силует — мъж, полегнал настрани, вижда се само извивката на гърба му. „Навярно някой луд нещастник“ — мисли си момчето, защото наистина трябва да си малко луд, за да останеш на това място, без да направиш някакъв опит да се измъкнеш. И той отново се нахвърля на решетките.

— Не се изморявайте! Щадете силите си, ако искате да ядете! — намесва се отново старият човек.

Артур е принуден да признае, че не постига нищо с решетките. Той се запътва към стареца, заинтригуван от съвета му.

— Как така? Не е чак толкова сложно да се яде, защо трябва да пазим силите си? — пита момчето, за да завърже разговор.

— Ако искаш да ядеш — обяснява възрастният човек, все така полегнал настрани, — трябва всеки ден да ги учиш на нещо. Ако ли не — оставаш гладен. И хитруването не помага! Опитах се да им пробутам стари открития, дори след година, не стана! Паметливи са тези грубияни! Май това е единственото хубаво нещо у тях. Засега правилникът е такъв — те ти пълнят търбуха от една страна и ти изпразват сивото вещество от друга. Тук знанието е единственото богатство, а сънят — единственият лукс — добавя той, преди да се намести по-удобно, за да подремне.

Всичко това явно заинтересува нашето човече и то се почесва по главата. А и гласът на възрастния човек, без да му е познат, му напомня нещо, или по-скоро някого.

— Какви неща искат да знаят? — пита Артур не само за да получи отговор, но и да чуе отново гласа, който ще му даде този отговор.

— О, не са много придилични, всичко ядат! — обяснява човекът. — Като се започне от физическите и математическите закони, та се стигне дотам — как се задушават зелен грах. От паралела до крем карамела — добавя той с хумор.

Този хумор изненадва Артур. Той познава само един човек, способен да се държи на разстояние в подобно положение. Един скъп за него човек, изчезнал преди много време.

— Научих ги да четат, да пишат, да рисуват...

— ... картини! — добавя Артур, който не смее да повярва в онова, което току-що е разбрал — нима този възрастен човек е дядо му Арчибалд, изчезнал преди четири години? Как другояче да го познае, освен по гласа? Беше толкова малък, когато дядо му изчезна, но дори и да го помнеше физически, с времето образът му се беше замъглил. А и сега, когато е два милиметра и прилича на минимой, ще е доста трудно човек да го познае.

Последните думи на Артур възбуждат любопитството на възрастния мъж.

— Какво каза, момчето ми? — учтиво пита той.

— Научили сте ги да рисуват и картини. Огромни платна, за да заблудят неприятеля. Научили сте ги също да пренасят водата на разстояние, да улавят светлината с помощта на големи огледала...

„Дявол да го вземе, как е възможно това момченце да знае тези неща?“ — пита се възрастният човек. Тогава решава да се обърне, за да види лицето на събеседника си.

— Да, вярно е, но... откъде знаеш ти всичко това?

Артур се вира в това състарено лице, обрасло с брада. Две весели трапчинки, все още искрящ поглед, бръчици в ъглите на устата, защото много се е усмихвал. Няма вече никакво съмнение — този поомачкан минимой е дядо му Арчибалд.

— Защото аз съм внукът на този изобретател — отговаря Артур, обзет от вълнение.

Старият човек се бои да повярва. Сдържа радостта, която се надига в него.

— Артур ли? — най-после пита той, като че ли пита за най-невероятното.

Момчето се усмихва широко и кимва с глава.

Арчибалд не вярва на старческите си очи. Животът току-що му поднесе най-хубавия подарък от всички Коледи, взети заедно. Той става и се хвърля в прегръдките на Артур.

— О, внучето ми! Моят Артур! Колко съм щастлив да те видя! — повтаря дядото между изблиците на вълнение. Двамата така силно се прегръщат, че им е трудно да дишат. — Толкова се молих да те видя, да те докосна поне още веднъж! Какво щастие най-после да видя, че молитвите ми са чути. Благодаря ти, Господи!

По бузата му се търкулва сълза и потъва сред бръчките, набраздили лицето му. После се откъсва от прегръдката на внука си, за да може по-хубаво да го огледа.

— Дай да те видя! — казва той, като го поглъща с очи, толкова горд, толкова щастлив! — Колко си пораснал! Просто невероятно!

— Имам чувството, че по-скоро съм се смалил — отговаря внукът.

— Да, вярно — съгласява се дядото и двамата избухват в смях.

Дядото продължава да докосва внучето си, толкова трудно му е да повярва, че то стои пред него. Иска да се увери, че не е някаква лоша шега на Малтазар — някоя от неговите прочути магии, че всичко това не е измама. Но ръцете на Артур са от плът и кръв. Малки, станали вече мускулести ръце. Не е вече бебето, което галеше. Днес той е хубаво малко момче, много зряло за възрастта си — изживяното приключение бе оставило своя отпечатък.

Арчибалд е смаян от вида на внука си.

— Но как успя да стигнеш дотук?

— Ами... разгадах твоята загадка — скромно отвърща Артур.

— А, да, вярно! Бях напълно забравил!

— Матасалаите също бяха получили твоето послание и дойдоха да ми помогнат при преминаването — добавя Артур.

— Дошли са чак от Африка само за да ме освободят?! — вълнува се Арчибалд.

— Ами да. Мисля, че много те обичат. Но в последния момент възложиха на мен мисията да те освободя.

— Правилно са постъпили. — Арчибалд е във възторг и потупва внука си по бузите. — Чудесно! Ти си истински герой! Толкова се гордея с теб!

Дядото го прегръща през раменете и го повежда към сламеника, като че ли го води в салона си.

— Хайде, разправяй! Какво ново при вас? Искам всичко да знам за теб — казва той на внука си и го слага да седне до него.

Артур наистина не знае откъде да започне. Случката е толкова невероятна, толкова сложна! Решава да започне от края.

— Ами... аз се ожених.

— Я, така ли? — учудва се Арчибалд, който не беше очаквал подобна новина. — Но ти... на колко си години?

— Ами... почти на хиляда — отвърща момчето, за да се оправдае.

— А, да, вярно! — казва Арчибалд със съучастническа усмивка в ъгълчето на устните. Това му напомня за малкия Артур, който още на четири години искаше да му купят швейцарско ножче, убеден, че е достатъчно голям, за да реже сам месото в чинията си. Дядото беше му отговорил, че на четири години той наистина е вече много голям, но за да има собствено ножче, трябва да е много стар.

— А на колко години ставаш стар? — беше попитал малкият Артур, който още оттогава не се предаваше лесно.

— На десет години! — беше отговорил Арчибалд, за да си даде малко отсрочка.

Времето се беше изтърколило и сега си играеше с думите им.

— И коя е щастливата избраница? — пита дядото с любопитство.

— Принцеса Селения — доверява му Артур, не смеейки да покаже колко е горд.

— Не бих могъл да мечтая за по-прекрасна снаха — радва се Арчибалд. — Познаваш ли вече семейството?

Артур посочва с пръст Бетамеш, който дреме край решетката.

— Милият Бетамеш! Не го познах. Може да се каже, че за пръв път го виждам толкова кротък. Като че ли си е намерил майстора — казва Арчибалд малко ласкателно.

Артур повдига рамене, смутен от похвалата.

— Моят малък Артур женен за принцеса! — дядото не може да го проумее. — Ето те бъдещ крал, сине. Крал Артур! — тържествено добавя той.

Момчето е смутено. Наистина не е свикнало да го хвалят толкова.

— Един крал в затвора не е истински крал. Хайде, дядо, трябва на всяка цена да се измъкнем от тук!

Артур веднага се връща при решетките. С неговата сила и гениалността на дядо му няма начин да не излязат от този дяволски затвор! Но Арчибалд не помръдва.

— А баба ти? Как е баба ти? — пита той, пренебрегвайки думите на Артур и молбата му.

— Ти много ѝ липсваш. Хайде! — отвърща детето.

— Разбира се, разбира се... а къщата? Как е къщата? Ами градината? Надявам се, че баба ти я поддържа — продължава да пита Арчибалд.

— Градината е чудесна. Но ако не се върнем до дванайсет часа на обед със съкровището, нищо няма да остане нито от градината, нито от къщата — настоява Артур, дърпайки дядо си за ръкава.

— Разбира се, сине, разбира се... ами гаражът? Надявам се да не си преобърнал всичко! Още от малък толкова обичаше да майсториш какво ли не! — с тъга си спомня Арчибалд.

Артур се заковава пред него, хваща го за раменете и го разтърсва като сомнамбул.

— Дядо, не чуваш ли какво ти говоря?

Арчибалд леко се извърта и въздъхва:

— Разбира се, че те чувам, Артур, но... никой никога не се е измъкнал от некрополския затвор! Никой! — тъжно казва той.

— Ще видим! А дотогава, знаеш ли поне къде е съкровището?

Арчибалд клати глава, както кученце талисман на задното стъкло на кола.

— Съкровището е в тронната зала и М. Прокълнатия седи отгоре му.

— Няма да е задълго! — обещава Артур, който си възвръща предишния плам. — Селения тръгна да му подири сметка и доколкото я познавам, нищо няма да остане от този проклет Малтазар!

Щом отеква това злокобно име, носещо нещастие, Бетамеш стреснато се събужда. Когато се увлече, Артур все обърква нещата. Арчибалд се прекръства, за да предотврати бедата, но вече е късно — злото никога не закъснява.

Вратата на килията се отваря и хвърлят вътре Селения, която се просва на земята. Сеидът бързо заключва отвън и патрулът се отдалечава.

Артур се спуска към принцесата и нежно я прегръща. Избърсва лицето ѝ, цялото в прах, и приглажда разбърканите ѝ коси.

Селения е трогната и се оставя на нежното му внимание. А и толкова е изтощена, че не би имала сили да се противи.

— Провалих се, Артур, ужасно съжалявам — прошепва тя безкрайно натъжена.

Никога принцесата не се бе чувствала толкова отчаяна и обърквана. Значи сърчицето ѝ не е от камък и бронята ѝ служи само за да прикрие нейното недоверие и чувствителност.

— Всичко е загубено! — добавя тя и сълзите ѝ рункват на воля.

Артур внимателно ги бърше с пръстче.

— Докато сме живи и мъничко се обичаме, нищо не е загубено! — заявява той с глас, който звучи нежно и успокоително.

Селения му се усмихва, възхитена от неговия оптимизъм при всякакви изпитания. Наистина направи добър избор! А и в очите на Артур се четат толкова хубави неща! Погледът му изразява и доброта, и щедрост, а също и смелост, и упорство. Всички онези хубави качества, които превръщат младежа в принц. Селения пак му се усмихва и погледът ѝ потъва в неговия.

Ето ти проблем: когато Селения те гледа така, нищо друго на света вече няма значение. Все едно че е разпален мангал на сред тундра, слънчобран сред пустиня, чесало за гръб.

Артур не откъсва поглед от нея и се разтапя като снежна топка, метната върху жаравата на очите ѝ. Той се навежда напред, без дори да го съзнава, привлечен от магнита на тези очи, великолепни като перли на любовта, и на тези устни, блестящи като роза при утринна роса. Устните им бавно се доближават, едва-едва, а клепачите им постепенно се притварят. Става опасно. Още малко и двамата ще се целунат.

Точно поради тази причина Бетамеш пххва ръката си между устните им.

— Не искам да ви прекъсвам, но... мисля, че е за предпочитане, въпреки положението, в което се намираме, да спазваме протокола и традицията — казва той със съжаление, че му се налага да се намеси.

Тези думи изтръгват нашата малка принцеса от хубавия сън, в който тъкмо потъваше. Тя се прокашля, скача на крака и пригладда омачканите си дрехи.

— Той е напълно прав! Къде ми е умът?

В нея се пробужда истинската принцеса, тази, която никога не забравя своя ранг.

Артур се чувства измамен. Прилича на кутре, когато при игра са скрили топката му.

— Но... каква традиция? — объркан пита той.

— Древна традиция. Основно правило в протокола, което при всеки брак трябва да се спазва дословно — обяснява му принцесата.

— Да, но какво точно? — пита Артур. Въпреки обяснението, продължава нищо да не разбира.

— След първата целувка... целувката, която свързва завинаги младоженците... трябва да минат хиляда години, преди те да се целунат повторно — цитира принцесата, която знае протокола по-добре от всеки друг. Това е част от задълженията, които ѝ налага нейният ранг.

— Желанието трябва да се овладява, а въздържанието да се изпитва. Така втората целувка ще е по-силна, по-приятна, по-значима. Защото само онова, която е рядко, е стойностно — добавя тя, за да довърши Артур, и без това сразен от новината.

— Да... разбира се — смотолевя той, като човек, току-що приел да чака смирено хиляда години.

Вратата на килията внезапно се отваря толкова рязко, че всички подскочат от изненада. Даркос особено обича такова театрално появяване. Обожава да играе ролята на лошия, който винаги излиза на сцената в най-страшния момент и с нова сила възобновява интригата.

— Май ви е топло, а? — пита той, като отчупва ледена висулка от тавана и я лапва.

— Температурата е чудесна — отговаря Селения, която въпреки студа кипи отвътре.

— Баща ми е подготвил малко празненство във ваша чест. Вие сте негови почетни гости — тържествено съобщава Даркос.

Както винаги, сеидите се изкикотват. От никого не убягва, че се готви клопка. На гостите им е напълно ясно що за представление ги очаква.

Артур леко се навежда към Селения:

— Ще трябва да предизвикаме сбиване. В суматохата някои от нас може да успеят да избягат — шепне той на ухото на принцесата.

— Без приказки, младежо! — веднага се намесва Даркос, който стриктно изпълнява нарежданията на баща си — заръчал му е зорко да ги следи.

— Не се безпокойте! Артур тъкмо каза нещо изключително по ваш адрес — отвръща Селения.

Като че ли хвърля стръв на риба — Даркос веднага налапва въдицата.

— По мой адрес ли? — пита той, преструвайки се, че не го интересува.

— Естествено, че именно по ваш — отговаря иронично принцесата.

Даркос се изпъчва. Без сам да си дава сметка, дробовете му се издуват от гордост.

— Щом знам адреса, мога ли да знам и номера? — пита той в порив на вдъхновение.

— Точно това е любопитното! Артур се пита какъв е номерът, та от толкова грозен баща да се роди още по-грозен син. Той каза следното: „Грозотата на Даркос е изключителна“ — изрича Селения.

Принцът на мрака замръзва на място. Леденото парченце изхвърква от устата му.

Неговото стадо от сеиди по навик се изсмива. Даркос се извъръща рязко и пронизва подчинените си с поглед, по-остър от бръснач. Подхилванията веднага секват. Доколкото може, той сдържа гнева си, готов да експлодира като разклатена газирана бутилка, щом я отворят.

Прокълнатият син бавно издиша и вътрешното напрежение спада. Обръща се към Селения и ѝ се усмихва, горд, че не е реагирал на обидата.

— Болката, която ще изпиташ, ще бъде равностойна на удоволствието, което ще изпитам аз — обещава ѝ Даркос. — А сега, ще благоволи ли Нейно Височество да си направи труда да ме последва? — добавя той, правейки лек поклон.

Няма да има бой.

— Хубав опит — прошепва Артур на Селения, разочарована, че за пореден път се провали.

Отрядът на Даркос се скупчва около затворниците и ги извежда от килията.

— Тази импровизирана церемония не предвещава нищо добро — обажда се Арчибалд, разтревожен от броя на пазачите.

— Вече излязохме от затвора, а това никак не е лошо — отвръща Артур, винаги готов да види хубавата страна на нещата. — Трябва да сме нащрек и да си отваряме очите и за най-малката грешка, най-

незначителния пропуск. Това е единственият ни шанс! — добавя младият принц.

— Тук не е точно мястото, където нещата се правят наполовина и се допускат грешки — позволява си да отбележи Бетамеш, разтревожен колкото и Арчибалд.

— Всеки допуска грешки и дори Ахил е имал пета, където е бил уязвим — отговаря Артур, уверен в себе си.

Артур, Алфред, Арчибалд, сега пък Ахил! Бетамеш се пита кой е този нов член на семейството, когото още не познава.

— Братовчед ли ти е? — пита Бетамеш, загубен сред клоните на родословното дърво.

Арчибалд се чувства длъжен да уточни историческата истина.

— Ахил е бил доблестен античен герой, прочут със силата и храбростта си. Бил е неуязвим... или почти. Само мъничка част от тялото му била по-слаба и оттам можело да го постигне гибел: едната му пета. Всеки човек си има слабо място, дори Ахил, дори Малтазар — шепне дядото на ухото на Бетамеш, който потръпва, щом чува това име, макар и произнесено съвсем тихо.

ГЛАВА 10

Нужни са най-малко десет сеида, за да отворят всяко от двете крила на портата към голямата кралска зала.

Малката група на новодошлите остава скупчена и гледа с любопитство тези две огромни метални плочи, които скърцат злокобно и освобождават пътя.

Залата е огромна, впечатляваща. Прилича на катедрала.

На тавана са окачени две огромни цистерни, като два тежки облака, затиснати между планински скали. Всъщност това са два резервоара за подземни води, навярно снабдяващи целия дворец, който, ако се съди по тях, изглежда, е необхватен. Резервоарите са надупчени на десетки места и в отвърстията са втъкнати сламките, откраднати от Артур. Шарените тръбички са свързани една с друга и се събират в центъра, като огромна канализация.

Сега вече става ясно какво е намерението на Малтазар: сламките ще послужат, за да се насочи водата към канализацията, която води право в градчето на минимоите, и така да ги залее. Наводнението бързо ще доведе до пълно изтребване, защото, както е всеизвестно, минимоите не умеят да плуват.

— Като си помисля, че аз ги научих да пренасят водата и че сега ще си послужат с моите идеи против нас — възкликва Арчибалд, минавайки пред съоръжението.

— А пък като си помисля, че аз им доставих сламките! — добавя Артур, който също се чувства отговорен.

Групичката прекосява тази монументална зала, подобна на безкраен площад. От всяка страна се е разгънала мощна стража от сеиди, застанали мирно.

В края на този площад се издига пирамида, почти прозрачна, оцветена в червено. Като се гледа по-отблизо, се забелязва, че в действителност това са многобройни късове полупрозрачен камък, натрупани един връз друг. В основата на тази стъклена грамада е сложен злокобен трон, с прекалено тежка украса, за да принадлежи на

добър крал. Малтазар е положил длани върху страничните облегалки, с резбовани в краищата огромни черепи. Владетелят е изпънат като струна на трона си, но не, за да подчертае високомерието си, а защото това е единствената възможна поза за болното му тяло.

— Нали търсеше съкровището? Ето го! — прошепва Арчибалд на внука си.

Артур не го разбира. Той се оглежда наоколо, после се взира в странната пирамида. Тогава му става ясно, че това са куп скъпоценни камъни, стотина рубини, един от друг по-съвършени, натрупани толкова умело, че да образуват идеална пирамида.

Артур зяпва в почуда. Възхищава се на това изделие с неоценима стойност, на това съкровище, което смяташе, че никога не ще може да открие.

— Намерих го! — изплъзва се от устните му в изблик на гордост.

— Лесно е да се намери. Да те видим как ще го пренесеш! — обажда се Бетамеш, който, както изглежда, е възвърнал способността си да разсъждава трезво.

Наистина, съкровището лежи върху огромна купа и всеки камък сигурно тежи няколко тона.

Артур се замисля. Ако беше в нормалното си тяло, с предишните размери, да носи тази чинийка, пълна с рубини, би било от лесно полесно. Идеалното би било да запомни точно мястото на съкровището, за да го вземе, след като възвърне нормалния си ръст. Но за беда, в света на минимите всичко изглежда огромно и знаците стават неузнаваеми. Нито едно от нещата, които са пред очите му, не му напомня за нещо познато.

Даркос го блъсва силно в гърба и го изтръгва от унеса му.

— Върви напред! Господарят няма да те чака! — излайва той, като предано куче пазач.

— Кротко, добри ми и верни Даркос — намесва се Малтазар, като добър господар. — Простете му. Той малко нервничи в момента. Имаше за задача да изстреби народа ви и за беда неведнъж и дважд се проваляше. Затова се държи малко... гадно. Но сега всичко ще си дойде на място. Татко е насреща.

Малтазар съзнава своето смазващо превъзходство и се наслаждава на създалото се положение, все едно че бавно-бавно близва сметаната върху сладкиш.

— А сега... нека празникът да започне! — възкликва той възбудено, като ударил джакпота. Щраква с пръсти и музиката гръмва. Оглушителна. Тържествена. Непоносима. Арчибалд си запушва ушите.

— Ако някога ме върнат в затвора, обещавам да им преподавам солфеж! — казва старецът, принуден да крещи, за да го чуят.

Малтазар махва с ръка. Вероятно знак за пуск.

Отстрани на рубинената пирамида се вижда пулт и командно табло с десетина грубо одялани дървени ръчки. Едно тъжно къртиче стои изправено пред пулта, готово да задвижи ръчките.

— Мино! — възкликва Бетамеш, разпознал малкия си приятел. — Това е Мино, синът на Миро! Смятахме, че е загубен завинаги. А ето че е жив!

Тази новина веднага развеселява групичката, най-вече Селения и братчето ѝ, които като деца по цели дни си играеха с къртичето. Нескончаеми игри на криеница. Мино, разбира се, винаги печелеше, защото лесно изкопаваше подземни проходи и се скриваше. Прекарваха цели нощи изтегнати върху листенцата на цветето селения и оприличаваха съзвездията на различни герои и предмети. Тримата бяха неразделни до деня, в който Мино се хвана в капана на Даркос.

Бетамеш незабелязано му праща знак, но къртичето, както всички членове от неговото семейство, не вижда добре. Мино съзира един неясен силует, който сякаш му прави знаци, привидно — дружелюбни. Зрението му не е добро, но с обонянието му не е така и нежният аромат на Селения достига до ноздрите му. Лицето му постепенно светва и лека усмивка го озарява. Приятелите му са тук, дошли са да го спасят! Сърцето му пърха, а дробовете му се изпълват с въздуха на свободата.

— Хей, Мино, събуди ли се? Цял час ти давам знак — крещи му Малтазар, търпелив като изгладняла акула.

Мино изпада в ужас.

— О, да, господарю! Ей сегичка, господарю! — отвърща той, превивайки се о две.

Даркос се навежда към баща си:

— Мино не вижда много добре, в семейството му всички са такива — обяснява той на баща си, който го пронизва с поглед.

На Малтазар не се обяснява! Даркос го беше забравил за миг. Той отстъпва крачка назад и навежда глава, вместо извинение.

— Няма нещо, което Малтазар да не знае! Аз съм *самото* знание! И противно на теб, паметта ми е безгранична и без празнини! — казва властно баща му.

— Простете ми, татко, за този момент на разсеяност — отговаря синът му, обхванат от срам.

— Пускай! — крещи Малтазар в посока на Мино.

Къртичето се стряска, колебае се коя ръчка да хване, накрая дърпа онази, която бе подготвило. Тогава някакъв механизъм се задвижва, сложна система, функционираща с помощта на зъбчати колела, въжета и макари.

— Толкова се радвам, че е жив! — прошепва Бетамеш, ухилен до уши.

— Когато работиш за Малтазар, ти не си жив, само ти е дадена отсрочка на смъртната присъда — отговаря му Арчибалд, който знае какво говори.

Механизмът действа и горе в галерията зейва малък отвор. През него се излиза право навън. Слънчев лъч веднага прониква в залата и излива водопад от светлина. В миг върхът на пирамидата — един рубин, по-едър от останалите — пламва. Гладките повърхности, умело насочени, предават обагрената в червено светлина от рубин на рубин. Сякаш пирамидата постепенно се разпалва, от върха към основата. Виненочервена светлина, като полупрозрачна кръв, изпълваща кристални вени.

Гледката е великолепна и нашите приятели, въпреки че животът им виси на косъм, ѝ се възхищават.

Лъчът спира своя бяг, разпалвайки последния рубин, този, в който Малтазар е имал лошата идея да издяла трона си. Цялото му тяло се осветява, като божествено видение.

Над армията се издига ропот. Някои от войниците дори падат на колене. Този магически трик винаги смайва най-слабите души и Малтазар, като прозорлив диктатор, знае как да дърпа конците.

Само Арчибалд, мъдър учен, не се изненадва. По-скоро му е забавно.

— Е, Арчибалд, гордеете ли се как оползотворяваме вашите знания? — пита Малтазар, който очаква само един отговор.

— Много е красиво. Няма голяма полза, освен че бузите ви добиха руменина... но е много красиво — отговаря дядото.

Принцът на мрака се вцепенява, но решава да не се обижда.

— Навярно предпочитате новата ми напоителна система? — подхвърля той с ирония.

— Наистина, това, което виждам, е много хитро и добре направено — признава Арчибалд. — Жалко, че първоначалният замисъл е видоизменен.

— Как така? Целта не е ли да се пренася водата от едно място на друго? — пита Малтазар, престорено наивно.

— Вярно, да се пренася водата, за да се напояват растенията и да се освежават хората, а не да се заливат — уточнява ученият.

— Не само да се заливат, драги ми Арчибалд. Ние ще ги издавим, ще ги унищожим, ще ги размажем, ще ги натъпчем в земята, ще ги ликвидираме веднъж завинаги — изброява Малтазар, крайно възбуден.

— Вие сте чудовище, Малтазар! — казва му спокойно старецът.

— Знам, снаха ви вече ми го каза. А вие какъв сте? С какво право отклонявате природата от пътя, който си е избрала? Кой сте вие, за да твърдите, че природата се нуждае от вашите изобретения, за да стане по-хубава?

Арчибалд онемява. Малтазар печели една точка.

— Ето, виждате ли, такъв е проблемът с вас, учените. Измисляте неща, без дори да проучите какви ще са последствията! — оплаква се Малтазар. — Природата с години взема някакво решение. Тя кара някое цвете да поникне, а после милиони години проверява дали то е на мястото си в големия кръговрат на живота. А вие измисляте нещо и веднага се обявявате за гении, а после записвате имената си върху камъка в пантеона на науката!

Малтазар се изсмива подигравателно. Даркос, за да имитира баща си, също се изсмива, макар да не е разбрал нито дума от казаното.

— Това е толкова нескромно! — с презрение добавя диктаторът.

— Липсата на скромност е опасна, но не и смъртоносна, драги ми Малтазар. За щастие, защото иначе щяхте да умирахте хиляди пъти на ден — подхвърля Арчибалд.

Властникът отново се овладява. Но двусмислените обиди започват да му тежат.

— Приемам го за комплимент, защото върховният владетел не може да е скромен! — отвърща Малтазар.

— Да си върховен владетел, е само една титла. Трябва да умееш и да се държиш като такъв, да си добър, справедлив и великодушен — казва Арчибалд.

— Какъв портрет! Точно копие на мен! Просто съм като излят! — шегува се Малтазар.

Даркос се хили. Един път и той да разбере шегата!

— И ще ви докажа, че мога да бъда добър и великодушен... Вие сте свободни! — заявява той с театрален жест.

Няколко сеида повдигат решетката, която прегражда главния канал, който води право в градчето на минимоите и към който са насочени всички сламки.

Арчибалд пръв разбира, че това е клопка.

— Вие ни дарявате свободата, а заедно с нея и смъртта, нали? — пита Арчибалд, съзнаващ опасността.

— Да се подаряват две неща наведнъж, не е ли признак на великодушие? — отвърща Малтазар все така садистично.

— Няма да сме стигнали и средата на пътя и ти ще изсипеш върху нас тонове вода! — възкликва принцесата, която също се досеща.

— Трябва по-малко да мислиш, Селения, и по-бързо да тичаш! — оборва я господарят на положението.

— За какво да тичаме, щом шансът да се спасим е едно на хиляда? — добавя принцесата.

— Шанс едно на хиляда? Намирам, че си оптимистка. Аз бих казал едно на сто хиляди! — уточнява той с ирония. — Но е по-добре от никакъв шанс, нали? Хайде... На добър път!

Малтазар отново вдига ръка, доколкото може, и прави знак на подчинените си да избутат затворниците в тръбата.

Докато Бетамеш трепери като лист, на Артур най-сетне му хрумва какво да направи.

— Бих ли могъл да поискам от Ваше Кралско Величество да изпълни моето последно желание, преди да умра. Една съвсем мъничка милост, която само ще изтъкне изключителната доброта на

Ваше Величество — тържествено изрича той, покланяйки се ниско като роб.

— Този, малкият, ми харесва — признава Малтазар, винаги чувствителен към ласкателствата. — И какво е това желание?

— Бих искал да предам единствената си ценност — този часовник — на моя тук присъстващ приятел Мино.

Къртичето е силно изненадано от внезапния интерес, който всички проявяват към него и най-вече това съвсем непознато момче.

Малтазар поглежда часовничето, което Артур тиква под носа му. Колкото и да души, господарят не долавя уловка.

— Добре! — най-последно отсича той.

Сеидите започват да ръкопляскаат на безспорното великодушие на своя господар.

Докато Малтазар се опива от овациите и хвалбите на приближените си, Артур изтичва при Мино.

— Баща ти ме праща — шепне той на ухото му. Сваля часовника си и го слага на китката на къртичето. — Когато бъда вече навън, трябва да намериш начин да ми пратиш сигнал, за да знам къде се намира съкровището. Ще изпратиш сигнала точно в дванайсет по обед! Ясно ли е? — пита Артур, притеснен, че разполага с много малко време.

Мино е уплашен.

— Ама как искаш да го направя?

— С огледалата, Мино. С твоите огледала! — настоява момчето, което изиграва последния си коз. — Разбра ли ме?

Мино, напълно объркан, кимва с глава, повече, за да зарадва Артур, отколкото, че му е ясно.

— Стига толкова! Милосърдието ми има граници! Отведете го! — рева Малтазар.

Преситил се е от ласкателствата на двора си. Сега му трябва малко действие.

Сеидите сграбчват Артур и го хвърлят при групата му, скупчена пред огромната тръба.

Мино гледа как новият му приятел се отдалечава, без да знае какво да прави.

— На обед! — прошепва Артур, наблягайки на думите.

Пазачите избутват групата вътре в тръбата. Решетката веднага пада зад тях, като ги отделя от залата и им оставя един-единствен изход.

Пред тях се точи тази дълга тръба, която води към свободата. Но свобода, недостижима за тях. Тази тръба ще бъде и тяхна гробница.

При мисълта за тази неминуема смърт, групичката изпада в униние. Никой няма желание да тича. Има ли смисъл? За да отложат страданието с няколко секунди? По-добре е да свършат веднага. И малката група остава на място, смазана пред решетката.

Гледката не е много весела и Малтазар въздъхва.

— Давам ви минута преднина. Ще стане по-интересно — казва той, готов да промени правилата на играта, за да се позабавлява.

Даркос е крайно възбуден от тази новина.

— Донесете масата на времето — изкрещява той.

Двама сеиди донасят един огромен плот. В центъра му е забит пирон, върху който са нанизани сухи листа. Върху първото листо се чете: „Шестдесет“.

Селения, впила пръсти в решетката, гледа Малтазар. В очите ѝ има толкова много отрова, че се надява една капка да стигне до него.

— Ще свършиш в ада! — процежда тя през зъби.

— Той вече е там — отговаря ѝ Артур, като я хваща за ръка. — А сега да побързаме!

— Има ли смисъл да тичаме? — противи се принцесата, дърпайки ръката си. — За да умрем малко по-късно. Предпочитам да остана тук и да умра достойно, като гледам смъртта в очите!

Артур силно стиска ръката ѝ.

— По-добре минута, отколкото нищо! За толкова време може да измислим нещо! — крещи той убедително.

За пръв път Артур налага волята си на Селения и тя е силно изненадана. Нима нейният малко несръчен млад принц съзрява и се превръща в малък мъж?

Артур я дръпва за ръката и я принуждава да тича. Селения се оставя да я води, запленена от решителността и смелостта на малкия си приятел.

Малтазар се радва, че изчезват от погледа му тичешката.

— Най-сетне малко гимнастика! Започнете броенето отзад напред — заповядва той с удоволствие.

Сеидът изнизва първото листо, върху което пише „шестдесет“, и се показва следващото, върху което се мъдри едно великолепно „петдесет и девет“.

Часовникът е елементарен, на швейцарец би му приляло, ако го зърне, но Малтазар много се забавлява. Той дори поклаща глава, в такт с изнизваните листа.

— Пригответе шлюзовете! — командва той между две поклащания.

Даркос тръгва да застане на място, потрепвайки като риба, а сеидът часовникар изнизва ново листо с надпис „петдесет и две“.

ГЛАВА 11

Групата бегълци тича както може сред отпадъци и слой мръсотия, която с времето се е утаила на дъното на тръбата. Но Арчибалд бързо се уморява и започва да изостава. Старият човек е прекарал четири години в затворите на господаря почти без да се движи, и мускулите на горките му крака са съвсем отслабнали.

— Съжалявам, Артур, но няма да мога! — заявява старецът, като спира с изчерпани сили и сяда на някакъв кръгъл предмет, закрепен върху нещо много по-голямо.

Артур се обръща и застава пред дядо си.

— Вървете! Аз ще остана тук, да чакам края с малко достойнство — въздъхва дядото.

— Невъзможно! Не мога да те оставя тук! Хайде, миличък дядо, още малко усилие! — насърчително му говори Артур, като го хваща нежно за ръката, но старият човек се дръпва.

— Има ли смисъл, Артур? Трябва да приемем очевидното, сине — загубени сме!

При тези думи останалите в групата мигом се предават. Ако един учен мисли, че шансовете да оцелеят са сведени до нула, за какво да се борят? Математиката е неумолима и времето никога не спира.

Един по един те се строполяват на земята, смазани от мъка. Артур въздъхва. Вече не знае какво да прави.

А Малтазар е в добро настроение и събира сухите листа. Белязаните с цифрата „двадесет“ много му харесват. Още малко и ще запее.

— Цялата тази история възбуди апетита ми! Няма ли нещо да похапна? Обичам да си хапвам по време на представление! — казва той, забавлявайки се като крал.

Начаса един сеид му донася голяма чиния, пълна с печени хлебарки, любимото блюдо на Негово Височество. Тъкмо по тази причина винаги има по една чиния от този деликатес във всяка стая на двореца. Би било по-лесно през целия ден някой да го следва по петите

с масичка на колелца, но Малтазар винаги се беше противопоставял. Доставя му удоволствие да си хапва, но още по-голямо удоволствие изпитва да гледа как приближените му се втурват обезумели да го обслужат, когато решава да се поглези. Това е част от насладата — да знае, че тези нещастници ще се изпотрепят, за да му донесат яденето колкото се може по-бързо, дори ако трябва да умрат. Страданията на другите са най-любимото му ястие, повече от тези малки печени насекоми.

Той не подозира, че зад гърба му, почти навсякъде, Даркос е наредил да скрият чинии, за да спести на баща си чакането и да облекчи малко кухните.

— Добре са изпечени! — доволен е Малтазар, дъвчейки хрупкавата хлебарка.

Даркос го приема като похвала. Часовникарят отмахва ново листо. Показва се едно великолепно „десет“.

— Позабавете малко темпото — казва Малтазар, — за да имам време хубаво да я сдъвча.

Артур не може да приеме поражението. Иска да умре като герой, борейки се докрай, до последната секунда. Не го интересува достойнството. И започва да се върти в кръг, търсейки и най-малкото просветление.

— Трябва да има някакво решение! Винаги има решение! — повтаря си той непрекъснато.

— Сега ни трябва не идеи, Артур, а направо чудо — отговаря му Арчибалд, изгубил всякаква надежда.

Момчето въздъхва дълбоко. На косъм е да се откаже. Повдига очи към небето, сякаш да го помоли за помощ, за чудо, макар и съвсем мъничко. И докато шепне молитвата си, изненадан започва да се пита — как е възможно от мястото, където е застанал, да се вижда небето? Тогава нашият герой разбира, че се намира точно под един канал, който излиза на повърхността. За беда отворът е много нависоко и стените са прекалено хлъзгави, за да могат да се изкатерят по тях. Ех, да можеше някое симпатично паяче да им подаде нишката си! Но стръкчетата трева, които забелязва горе, около отвора, му напомнят

нещо познато. Мястото, изглежда, съответства на канала за отвеждане на водата в градината на баба му.

Артур напруга паметта си, но не се сеща за нищо друго. Сигурно е на грешна следа... Той навежда глава и се взира в предмета, върху който е седнал дядо му. Предметът е в светлия кръг. Значи навярно е паднал отгоре. От градината. Главата на Артур пламва. Градина. Канал. Предмет. Паднал. Щрак! Той силно дръпва дядо си от мястото му.

Арчибалд е седнал върху гума на кола, килната настрани. Но това не е случайна кола, а чудесният червен болид, който Артур получи за рождения си ден и който за беда падна в канала.

— Дядо, ти си чудото! — закрепва от радост Артур.

— Обясни какво става, Артур! Ние нищо не разбираме — сърди се Селения.

— Това е кола! Моята кола! Бабчето ми я подари! Спасени сме! — въодушевено обяснява той.

Арчибалд смръщва вежди.

— Баба ти е изгубила чувството си за реалност.

Не си ли още малък да караш такива коли?

— Когато тя ми я подари, колата беше много по-малка, бъди спокоен! — отвръща му Артур, ухилен до уши. А после виква на приятелите си: — Помогнете ми!

Селения и Бетамеш минават откъм противоположната страна на колата и започват с всички сили да я бутат. С цената на нечовешки усилия колата се обръща и пада върху четирите си колела. Вик на радост отеква в тунела.

Малтазар се чуди — как е възможно да се радват, когато им остават само три секунди? Разтревожен, че не може да разреши тази загадка, той решава в никакъв случай да не рискува — прекалено близо е до победата.

— Отворете шлюзовете! — внезапно заповядва той.

— Но... броячът не е стигнал до нулата! Има още три листа! — уточнява Даркос, все така муден в мисленето.

— Знам да броя до три!! — изревава Малтазар.

Даркос се затичва към шлюзовете, за да очисти бегълците, преди баща му да реши да очисти него самия.

Сеидът часовникар е по-бърз от Даркос и светкавично откъсва последните листа.

— Нула! — извиква той с широка усмивка.

Артур пъхва ключето, станало огромно, във вратата на колата. Пружината е толкова стегната, че капчици пот заблестяват по челото му от усилието. Селения застава до него и му помага да завъртят ключа.

— Сигурен ли си, че можеш да караш такъв вид возило? — пита Бетамеш, винаги недоверчив към обществения транспорт.

— Спец съм! — отговаря Артур, за да избегне всякакъв спор.

Бетамеш се успокоява само наполовина.

Даркос застава под сеидите, заловили се за цистерната.

— Хайде! — заповядва им той.

С дървените си чукове сеидите избиват подпорите, запушващи временно дупките. Щом подпорите падат, Даркос взема огромен млат и започва да удря с все сила по едно кранче, което още при първия удар се развива. Водата тутакси издува сламките, като дебели вени, и се влива в главния канал, изкопан за тази цел.

Малтазар ликува. Ужасният му замисъл е приведен в действие. Вече нищо не ще може да спре тази буйна вода, която препуска по канала и се изсипва със силата на порой в тръбата с нашите бегълци.

Артур отново прави опит да превърти ключа. Селения духа на пламналите си прежулени длани, за да продължи да му помага, но едва ли ще може — принцесите имат нежни ръце.

Вече се чува грохотът на приближаващата се вода. Селения изведнъж изпада в ужас.

— Край! Отворили са шлюзовете! Артур, побързай!

— Качи се отпред, идвам ей сега — нарежда ѝ момчето и натиска неистово ключа.

Бетамеш пръв се качва и сядва до Арчибалд на задната седалка.

Дядото се извърща и вижда през задния прозорец водната маса, стремглаво спускаща се в далечината.

— Побързай, Артур! — моли се дядото, ужасен от тази огромна вълна, която помита всичко по пътя си.

— За да успеем, трябва на всяка цена да навия пружината докрай — отговаря му момчето с изкривено от болка лице. Събира последните си сили, надавайки херкулесов вик, за да се окуражи. Успява да превърти с още един зъбец пружината, под възхитения поглед на Селения, изпълнена с възторг.

Артур закрепва ключа във вдлъбнатината на рамото си, за да не се развие, и се мъчи да достигне парчето дърво на земята. Трябва да застопори ключа, за да има време да се метне в колата, но вълната не чака нищо и никого и опасно се приближава към тях. Бетамеш е зяпнал. Искра му се да извика за помощ, но никакъв звук не излиза от устата му — страхът е сковал челюстите.

Артур успява да подпъхне дръвцето и временно да блокира ключа.

Тогава скача в колата и грабва кормилото.

Системата за управление е доста примитивна, но той бързо се ориентира. Сигурно спортната кола не е по-сложна от стария шевролет на бабчето. Дано само не се забие в някое дърво!

— Знаеш ли, за пръв път возя момиче с кола — признава Артур, развълнуван от положението.

— Дано да не е последният! — отвръща принцесата, погълната от нарастващото оглушително бучене, вместо от романтичните пориви на спътника си.

Артур като истински професионалист нагласява огледалото за обратно виждане и то му показва водната стена, готова да погълне колата.

— Тръгваме — изпява той, като маха дръвцето, което блокира ключа.

От отприщената мощност задните колела веднага се завъртат и буксуват на място. За щастие от силата на прииждащата вода се създава въздушна вълна и тя буквално тласва колата напред. А може и ужасеният вик на пътниците да е накарал болида да побегне. Колелата най-после правят сцепление и скоростта се удвоява.

Спортната кола се измъква от хватката на пороя и се стрелва като ракета по дължина на тръбата. Артур впира ръце в кормилото. Селения се е сраснала със седалката. Насрещната въздушна струя извиква върху лицето ѝ неволна усмивка. Бетамеш мърмори, че никога през живота си вече няма да се вози на каквото и да било, докато Арчибалд, опиянен от скоростта, наблюдава всичко наоколо.

— Да се чуди човек колко са се усъвършенствали колите за четири години! — заявява той, изненадан от мощността на болида.

Скоростта се увеличава до такава степен, че правата линия на тръбата започва да предизвиква усещане за непрекъснати завой.

Артур още повече се съсредоточава. Вече не става въпрос само да се държи воланът, ами да се кормува истински.

Бетамеш, въпреки зашеметяващата скорост, успява с огромно усилие да се хване за облегалките на предните седалки и да провери глава между тях.

— При следващото кръстовище завий надясно! — насочва той водача.

Още не изрекъл думите, и разклонението изниква пред Артур. Той рязко завърта волана надясно и пътниците се люшват към вратите. В последния момент колата успява да промени посоката. Артур си отдъхва.

— Бетамеш, следващия път гледай да ме предупредиш навреме! — оплаква се шофьорът, който едва не пропуска завоя.

— Наляво! — изкрещява Бетамеш, който дословно изпълнява нарежданията на Артур.

Но новият разклон вече се изпречва пред тях. Шофьорът изревава от изненада и рефлекторно извива волана наляво. Колата едва не се сплесква върху стената, която разделя под ъгъл двата пътя.

Артур въздъхва облекчено.

— Благодаря ти, Бета — казва той с плувнало в пот лице.

Селения забелязва това и избърсва челото му с длан. Този нежен жест е в пълен контраст с критичното им положение. Двете гълъбчета се усмихват едно на друго, защото не могат да се хванат за ръце.

— Надясно! — изревава Бетамеш и двамата влюбени стреснато подскочат.

Артур, все още развълнуван от усмивката на принцесата, не може да различи ляво от дясно и върти волана напосоки. Кръстопътят

връхлита върху тях. В колата се чуват писъци и Артур като по чудо успява да насочи болида към десния тунел.

Виковете отекват по цялата канализационна мрежа.

ГЛАВА 12

За хиляден път бащата на Артур стъпва върху ръба на лопатата и силно натиска с крак. Без желание се залавя за шейсет и седмата дупка.

Жена му се държи на разстояние, за да не предизвика нови неприятности и да усложни още повече обстановката. Въпреки това детският вик, долетял незнайно откъде, я кара да наостри слух. Но викът бързо се стапя във въздуха. Майката се ослушва още няколко мига, после решава, че въображението ѝ отново ѝ е изиграло някакъв номер. И се залавя пак за работа, което ще рече — да бели портокали за мъжа си.

Но друг шум се надига във въздуха. Глух и клокочещ тътен. Майката отново наостря слух — този път е по-ясно.

— Скъпи, чуваш ли този странен шум?

Съпругът, позадрял върху лопатата, се изправя.

— А? Какво? — пита той, буден като мечка след зимен сън.

— Тук, под купчината пръст. Като че ли под земята шурти вода.

Жената коленичи и се навежда напред, за да може по-точно да определи откъде иде това къркорене в търбуха на земята.

Бащата се изсвива.

— Сега пък гласове ли взе да чуваш? Като Жана д'Арк^[1]? — шегува се той, подпрян на лопатата. — Още малко и сигурно навсякъде ще започнат да ти се привиждат ангелчета и призраци!

Добре го каза...! Странни сенки се промъкват зад ухиления баща. Майката ги забелязва. Усмивката ѝ замръзва, сякаш вижда ангелите от апокалипсиса.

— Призраци и малки чудовища, както в старите книги на баща ти! — добавя той развеселен. — Съвсем малки, страшно грозни косматковци, с братята си, ей такива големи черни магьосници!

Той започва глупаво да се смее, после изиграва нещо като африкански танц. Жена му го гледа с изкривено от уплаха лице. Тя посочва с пръст по посока на съпруга си и припада сред пръснатите портокали.

Съпругът също се изненадва и се пита каква ли щуротия е могла да направи, за да се докара до това състояние. Той се оглежда неразбиращо встрани и най-накрая решава да се обърне.

Сблъсква се лице в лице или по-скоро лице в пъп с петима бонго-матасалаи. Както винаги само с една препаска и всеки държи остро копие в ръка.

Бащата в миг се парализира от страх. Започва да трака със зъби, сякаш пишеща машина трака собственото му завещание.

Вождът на бонго-матасалаите се навежда към него, което отнема известно време, защото между двамата мъже има около метър разлика в ръста.

— Знаете ли колко е часът? — учтиво пита гигантският африканец.

Бащата клати утвърдително глава, като кукла на конци. Поглежда китката си. Толкова го е страх, че не вижда стрелките. Кое е нормално, защото няма часовник.

— Часът е... часът е...

Може да се удря по китката колкото си ще, тя няма да му даде отговор.

— Имам друг часовник в кухнята. По-точен е — смотолевя той, вперил поглед във върха на копието.

Матасалаят не продумва, само се усмихва. Бащата решава, че му дават разрешение да изтича до кухнята.

— Аз... ей сега се връщам — заеква той, преди да хукне към къщата, като заек към спасителната си дупка.

Даркос преглежда доволен малката бележка в ръката си.

— Според моите изчисления водата трябва да стигне до градчето за по-малко от трийсет секунди! — съобщава той на баща си, явно доволен от новината.

— Чудесно! Чудесно!... За по-малко от минута ще бъде пълновластен и безспорен господар на Седемте земи, а минимойският народ ще е вече само спомен, бегло споменат в книгите по история!

Малтазар потрива самодоволно ръце.

В същото време крал Сифрат дьо Мантрадой снове напред-назад пред тежката главна порта на градчето си. Знае, че този час е решаващ

и че шансовете да запази кралството си са нищожни. Но загубата на кралството е нищо пред загубата на децата му. Селения и Бетамеш все още не са се завърнали и точно това най-много го безпокои.

— Колко е часът, добри ми Миро? — пита той предания си кърт — негов довереник.

Миро не е по-весел от него. С въздишка измъква часовника от джобчето на жилетката си.

— Дванайсет без пет, кралю — отвръща той, взирайки се в часовника.

И няма начин да се удължи времето, както прави Малтазар със своя хронометър от сухи листа. В страната на минимите секундите се отмерват точно и неизбежно водят към един край, който ще е трагичен. Добрият крал въздъхва и плясва с ръце.

— Остават само пет минути, а все още нямаме никаква вест — заключава пообъркан владетелят.

Миро се приближава до него и съчувствено слага ръка на рамото му.

— Имайте им доверие, скъпи ми кралю! Дъщеря ви е изключително смела. А младият Артур ми изглежда много разумен и находчив. Убеден съм, че двамата заедно ще успеят!

Кралят леко се усмихва, поуспокоен от тези хубави думи. Той потупва по рамото приятеля си, за да му благодари и на свой ред да му засвидетелства приятелството си.

— Дано Господ те чуе, добри ми Миро! Дано те чуе!

Въпреки умората Артур продължава да стиска волана. Вече е свикнал със скоростта и погледът му не се отделя от пътя.

Болиндът успява да се измъкне ловко от вълната, която ги следваше и искаше да ги задмине.

— Благодаря ти, бабче! — мисли си Артур, който за нищо на света нямаше да успее без този чудесен подарък. Баба му изобщо не би могла да си представи, че една играчка ще е толкова полезна някой ден. А още по-малко, че ще спаси живота на много скъпи за нея същества.

Бетамеш рязко извърща глава. Въпреки бясната скорост, като че ли разпознава местността.

— Мисля, че пристигаме. Това е междата пред поляната с глухарчетата.

Селения се вижда в дъното на тунела и наистина забелязва нещо.

— Там! Портата! Това е градската порта! — вика радостно тя.

Тази новина се посреща с вълнение и всички в колата се поздравяват, целуват и прегръщат един друг. Но тази радост не трае дълго, понеже болидът забавя ход.

— О, не! — прошепва Артур, за да не разтревожи останалите. Колата още повече намалява скорост и поради липса на тяга спира окончателно. Вътре пътниците се вцепеняват.

— Да не би да ми играеш номер, уж че моторът се е повредил? — пита Селения, която не би се изсмяла на шегата.

Артур, объркан, няма време да отговори, защото Бетамеш го изпреварва:

— Бързо! Трябва да навием пак пружината, преди водата да ни е настигнала!

— Невъзможно! Иска време. А и ръцете ми са на пихтия! — отвръща момчето.

— А краката? — пита Селения.

За секунди групата изскача от колата и хуква по тунела в посока към вратата. Дотам остават само стотина метра, но въпреки лудия бяг, пак им се струва, че е накрай света. Болидът би глътнал разстоянието само за няколко секунди, също и вълната, чието бучене се долавя отново.

— Бързайте! Водата ни настига! — вика Артур на дядо си и на Бетамеш, които, смазани от умора, влачат крака.

Във вътрешността на укрепеното градче шумът на водата също започва да се чува. Кралят наостря слух.

— Какво е това бучене? — пита той верния си Мирю.

— Нямам представа — честно отговаря къртът, — но усещам под краката си отрицателни трептения. Тези вибрации не ми говорят нищо хубаво!

На групичката ѝ остават само още двадесетина метра. Артур се връща назад и хваща дядо си под мишница.

— Последно усилие! — моли го момчето, помагайки му да върви напред. Дребният Артур напряга мишци и показва невероятна и неподозирана енергия. По-рано, в училище или в къщи, той гледаше да се измъкне от домакинските задължения под претекст, че има домашни, които не пишеше, а ето че сега става неузнаваем, превръща се в момче, което се раздава, без да мисли, смело като боец, упорито като бик.

Селения първа пристига пред голямата порта, която защитава градчето, и започва да удря по нея с все сила.

— Отворете вратата! — вика тя, останала почти без глас.

Кралят би различил това тъничко гласче сред хиляди други. Това е любимата му дъщеря, неговата принцеса, неговата героиня, която се завръща от възложената ѝ мисия.

Пазачът отваря малкото прозорче, което гледа към тунела. Макар вълната още да не се вижда, дъхът ѝ се усеща, и силен вятър блъсва пазача в лицето.

— Кой е? — пита той със страшен глас, за да покаже, че не се бои.

Селения пхва ръка в отвора, после се надига на пръсти, за да видят личицето ѝ. Бетамеш пристига тичешката, избутва сестра си и също се показва.

Пазачът ги гледа секунда с напълно безизразен поглед и затръшва вратата под носа им.

Селения моментално кипва и заблъсква с юмручета по вратата. Артур и Арчибалд ги настигат и четиримата започват да думкат ли, думкат.

Кралят пристига при входа на градчето и се учудва, че пазачът не реагира на тази шумотевица.

— Какво правите? Защо не отваряте тази врата?

— Пак е измама — обяснява пазачът, сигурен, че не греши. — Но на мен тя не ми минават! Този път са изрисували Селения и Бетамеш, просто като живи. Образът на принцесата е много сполучлив, но на Бетамеш нещо е сбъркан, от пръв поглед си личи, че е нескопосано копие.

Групичката продължава да удря с все сила, а дъхът на пороя все повече се усилва. Арчибалд поглежда назад, за да прецени колко време

им остава. С ужас разбира, че вълната вече се вижда. Разбеснялата се водна маса настъпва към тях със скоростта на ракета.

— Отворете тази врата, дявол да го вземе! — внезапно изкрещява Арчибалд, чийто инстинкт за самосъхранение му възвръща силите.

Кралят чува този настойчив вик — ако паметта не му изневерява, това е гласът на Арчибалд! Владетелят се доближава до тежката порта. Иска да е наясно. Той открехва прозорчето и пред него изникват лицата на Селения и Бетамеш.

— Помощ! — викат те вкупом, с изкривени от страх черти.

Кралят, бесен от гняв, в миг се обръща към пазача.

— Отваряй веднага вратата! — крещи той както никога.

Пазачът се спуска към портата и с помощта на другарите си изтеглят огромните резета.

— Побързайте! — потропва нетърпеливо с крак Бетамеш, виждайки как чудовищната вълна поглъща болида за по-малко от секунда. А въздушната вълна е толкова мощна, че залепва нашите герои на вратата.

И последното резе пада. Пазачите поотварят портата, но въздушната вълна изненадва всички и двете крила изведнъж широко се отварят. Приятелите ни се втурват вътре и веднага застават от другата им страна.

— Бързо! Вълната иде! Трябва да затворим! — вика Артур, без да губи време за поздрав.

Пазачът се ядосва.

— Отвори, затвори, не знаят какво искат! — мърмори той.

Но забелязва вълната — разпенена, готова да помете всичко. Поведението му в миг се променя и той се спуска към портата.

— Помощ! — вика пазачът на другите стражи, които веднага се спускат да му помогнат.

Десет души бутат вратата, като съжаляват, че е толкова тежка, а напорът на вятъра толкова силен.

Вълната не се оплаква, тъкмо обратното. Изглежда предоволна, че най-сетне стига до целта си и че ще погълне всичко наоколо.

Миро дава пример и на свой ред се хвърля към вратата. На кърта по му иде отръпки да изравя тунели, отколкото да бута врати, но в критични ситуации като тази всяка помощ е добре дошла.

Кралят, въпреки ранга си, решава да се присъедини към усилията на останалите.

— Хайде, добри ми Патуф, свали ме на земята — моли кралят животното, което го носи.

С мощните си ръце Патуф хваща наместилия се върху главата му крал и внимателно го слага на земята.

— Хайде, Патуф, затвори тази врата!

Патуф го гледа две секунди с глупаво, но все пак мило изражение. Винаги му трябват две секунди, преди да разбере какво му казват. Минимойският език не му е роден. Някои забравят този факт и смятат, че Патуф е малко простоват, но я се опитайте да говорите на патуфски и ще видите, че и вас ще ви сметнат за глупак.

Животното подпира с огромните си длани вратата и я избутва с дългите си мускулести ръце. С помощта на Патуф става много по-бързо, но вълната вече е съвсем близо — само на няколко метра.

Артур скача върху резето, готов да го спусне. Патуф продължава да бута — дори и той е принуден да напъга сили, за да се пребори с въздушното течение.

Вълната е вече пред вратата, но с неимоверно усилие Патуф успява да я затръшне. Артур веднага спуска резето. Вълната с огромна сила се разбива във вратата. От невероятния удар тя цялата се разтриса и нашите приятели отхвъркват на земята. Артур достига до второто резе и се опитва да го спусне.

От другата страна водата залива целия тунел и не остава нито мехурче въздух.

Втората греда най-после се плъзга по жлеба си и здраво залоства вратата. Но всички продължават да подпират отвътре, докато тя се поуспокои. Необходимо е, защото налягането на водата от другата страна е огромно. Стихията е мощна, но също и коварна — използва и най-малката пролука, за да се промъкне вътре.

Кралят забелязва, че портата му тече отвсякъде.

— Дано да издържи! — разтревожено си казва той.

Даркос е втречен в сметалото си. Последното топче бавно се плъзва по жицата, върху която е закрепено, и то се присъединява към останалите топчета, обозначавайки по този начин края на един цикъл.

— Това е всичко! — казва той със задоволство, като се обръща към баща си. — От този момент нататък, Ваше Величество, вие сте единственият владетел и ще управлявате като пълновластен господар Седемте земи, взети заедно!

Даркос се навежда в поклон, по-дълбок от обикновено.

Малтазар се наслаждава на успеха си. Издува бавно гърди, като че ли поема дъх за първи път, после въздъхва с удоволствие.

— Макар да не съм чувствителен към почестите, трябва да призная, че все пак е приятно да усетиш, че си господар на света — скромно признава той. — Но онова, което най-вече ме радва, е да знам, че всички те са мъртви — добавя Малтазар, чиито жестокост и коварство победата ни най-малко не е смекчила.

Ако нашите малки герои са още живи, това не означава, че са се измъкнали от опасността.

— Дали ще издържи вратата? — пита кралят, защото му се иска да е така.

— Ще издържи! — отговаря Миро.

Тези думи, казани от такъв изтъкнат инженер, успокояват всички.

Селения и Бетамеш постепенно се отдръпват от вратата и си позволяват да изтичат в прегръдките на баща си.

— Дечицата ми, каква радост да ви видя живи и здрави! — възкликва кралят, преливащ от щастие. Той ги притиска силно до гърдите си, развълнуван, че може пак да ги милва. После повдига пълни със сълзи очи към небето:

— Благодаря ти, Господи, че чу молитвите ми! — смирено прошепва той.

[1] Жана д'Арк (1412–1431) — френска национална героиня, повела френската войска срещу английските завоеватели и освободила много градове. Чувала е гласове, които са я водели в битките. Изгорена на клада като еретичка. След години обявена за светица. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 13

Бабата също би искала молитвите ѝ да бъдат чути. От сутринта вече шепне третата, но нищо не се случва. Тя въздъхва, коленичила под великолепния кръст в салона, и започва отново да се моли. Точно този момент избира бащата на Артур, за да връхлети в салона като марсианец.

— Там! Там!... Те са огромни!... Великани!... Петима! В градината!... Черни! Съвсем!... Не знаят колко е часът!... — заеква бащата, кратко и ясно като телеграма. Върти се в кръг, сякаш въздух не му стига.

— Бързо! Иначе Големия черен ядосан! Много ядосан! Да не губим време! — добавя той, преди да се спусне към входа. Не беше дошъл да види колко е часът, както бе внушил на матасалаите, а само да си придаде смелост, за да побегне, оставяйки жена и дете.

Бащата поглежда иззад пердето на прозореца и вижда, че посетителите продължават да стоят в градината. Това е идеалният момент да избяга.

— Аз... ще се върна — успява да каже на бабата той, преди да се спусне към другия край на къщата, към главния вход. Отваря вратата и отново се стряска. Има друг посетител. По-точно трима.

Първият не е толкова висок и не е толкова черен. Дори е елегантен. Бащата се поуспокоява, а Давидо сваля шапка. Другите двама са черни, но не те самите, а униформите им. Полицейски.

— Часът е дванайсет! — казва Давидо, усмихнат до уши, като спечелил на лотария.

Бащата го гледа, без да разбира. Давидо изважда часовника си, старателно прикачен с верижка към джоба на жилетката му.

— Без една минута, за да бъдем точни! — радостно добавя той. — Това ще е краят на моето търпение!

Малката група, начело с Бетамеш, влиза в Залата за преминаване. Отново нарушават спокойствието на стария пазач и той отново е принуден да излезе от пашкула си. А това никак не се отразява добре на настроението му.

— Побързайте! Вече завъртях първия пръстен! — измърморва той. — Остава ви само една минута!

Арчибалд минава пръв и застава пред огромното огледало, последната леща на магическата тръба. Кралят участва в прощалната процесия. Дошъл е без Патуф, който е прекалено висок за Залата за преминаване. Владетелят се приближава до Арчибалд. Двамата се усмихват съзаклятнически и си стискат ръцете.

— Едва-що се завърна и пак ни напускаш! — казва кралят, като трудно прикрива мъката си.

— Такъв е законът на звездите, а те не чакат! — отвръща с тъжна усмивка Арчибалд.

— Знам и това е много жалко. Има толкова неща, на които можеш още да ни научиш! — смирено признава кралят.

Арчибалд слага ръка на рамото му.

— Сега вие знаете колкото мен, а това не е ли най-важното? Двамата заедно ние образуваме едно цяло, знанията на единия допълват знанията на другия. Нали тази е тайната на общуването? Тайната на минимоите — прочувствено му казва дядото.

— Да, вярно — съгласява се кралят. — „Повече хора, повече смях“ — петдесетото правило.

— Ето, виждаш ли? На това ме научихте вие! — добавя Арчибалд с широка усмивка.

Кралят е силно развълнуван от тази проява на приятелство и уважение. Двамата мъже — малки на ръст, но големи по сърце, силно си стискат ръцете. Водачът завърта втория пръстен — на ума, — който има нужда да го смажат с капчица олио.

— Грижете се за зет ми! — усмихнато му казва кралят.

— С удоволствие! А вие се грижете добре за снаха ми! — отвръща Арчибалд.

Водачът завърта и третия пръстен — на душата.

— Качвайте се! — командва той като началник-гара.

Арчибалд махва за последен път с ръка и се хвърля върху стъклото, което в миг го поглъща. Старият човек потъва като лъжица в

буркан със сладко. Люшкан от магията, той преминава една по една през лещите, които все повече се смаляват, докато ръстът му се увеличава.

В другия си край далекогледът го изхвърля като най-обикновено смачкано зрънце. Но при досег с въздуха и светлината то се издува и след три претъркулвания в тревата Арчибалд възвръща нормалните си размери. Поема дълбоко въздух и решава да постои няколко секунди седнал на земята, докато дойде на себе си.

Вождът на матасалаите застава пред него и го посреща с великолепа усмивка, разкрила всичките му хубави бели зъби.

— Хубаво ли беше пътешествието, Арчибалд? — пита вождът.

— Чудесно! Малко дълго, но... чудесно! — отвръща дядото, толкова доволен, че вижда стария си приятел.

— Ами Артур? — тревожи се африканецът.

— Идва след мен!

Нашите приятели минимоите, изглежда, не бързат да се разделят с храбрия Артур, а и той не показва желание да потъне в тази желирана маса, която ще го погълне, както хамелеон поглъща муха, залепнала на езика му. Но това е цената, която трябва да плати, за да види близките си и да разкаже за невероятните приключения на баба си, надявайки се, че тя не е умряла от тревога.

Бетамеш се приближава до него, видимо развълнуван.

— Ще ни е скучно без теб! Връщай се по-скоро! — моли го малкият принц.

— На десетата луна, обещавам! — отвръща Артур, като вдига ръка към небето и плюе на земята, в знак, че се заклева.

Бетамеш е малко изненадан от този обичай, но му харесва и веднага го прилага:

— Обещавам! — казва той с вдигната ръка към небето и също плюе на земята.

Артур не може да не се разсмее от това малко човече, което наистина нищо не пропуска.

— По-бързичко! — припомня им водачът. — Пътят ще се затвори след десет секунди!

Артур се доближава до огромната леща, която размазва отражението му. Селения също се приближава, леко смутена. Трудно ѝ е да сдържа вълнението си. Артур застава срещу нея и пристъпва от крак на крак, чувства се зле.

— Хиляда години, за да си избира съпруг, а бях с него само няколко часа! — нежно му казва принцесата, сдържайки сълзите си.

— Трябва да се прибера. Близките ми сигурно са умрели от тревога, както се тревожеха и твоите близки.

— Разбира се, разбира се — съгласява се Селения, без да е убедена.

— А и десет луни не е чак толкова дълго време — добавя Артур, с желанието гласът му да звучи успокоително.

— Десет луни, това са милиони секунди без теб — промълвя Селения, без да може повече да сдържа сълзите си. И очите на Артур са замъглени. Той избърсва с пръстче сълзите на съпругата си и я целува по бузите.

— Милиони секунди, за да изпитаме чувствата си, както повелява традицията, както изисква протоколът — припомня ѝ Артур с горчивина.

— По дяволите протоколът! — извиква принцесата, целувайки Артур по устните.

Двамата влюбени силно-силно се прегръщат и целуват. Истинска целувка. Първата. Най-хубавата. Най-забранената.

След това Селения слага ръце на раменете на момчето и силно го блъсва назад. Целувката е прекъсната, устните им се раздалечават и Артур изчезва, погълнат от стъклото, което само това и чака.

— Селения! — едвам успява да извика той, преди гласът му напълно да заглъхне в желеобразната материя.

Артур се лашка на всички страни от неконтролируемите течения. Сега по-добре разбира какво изпитват алпинистите, хванати в капана на чудовищните лавини, които дълго описват. Мъчи се да се освободи от тази маса и непрекъснато мърда, както го съветва „Водач на свързка“^[1] — любимата му книга, когато още не беше открил записките за африканските приключения на дядо си.

Лещите, през които преминава, стават все по-малки и все по-твърди. Последната е като стена и момчето удря главата си, преди да се освободи от нея. Едва-що показало се навън, и дробовете му се изпълват с кристален въздух. Цялото му тяло се издува като балон, като въздушна възглавница след удар.

Артур е изхвърлен на земята и веднага се претъркулва. Спира, стъпил на четири крака в тревата, с лице, извърнато към една муцуна, която размахва опашка.

Алфред, прекалено щастлив, че вижда господаря си, не чака той да се съвземе от вълнението, а започва да ближе лицето му. Артур избухва в смях и се отбранява както може от тези лигави изблици.

— Престани, Алфред! Остави ме да подишам две секунди! — оплаква се кротко Артур, толкова щастлив да види отново най-верния си приятел.

Арчибалд му се притичва на помощ и му подава ръка. Едва изправил се на крака, той забелязва майка си, която още не се е свестила. Малкият Артур стремглаво се спуска към нея и се надвесва над лицето ѝ.

— Какво ѝ се е случило? — тревожно пита детето.

— Видя ни и припадна върху портокалите — простичко обяснява матасалайският вожд, с оранжев плод в ръка, сякаш държи неоспоримо доказателство.

Момчето нежно гали майка си.

— Събуди се, майчице! Аз съм, Артур! — шепне то с толкова ласкав глас, че майка му най-после идва на себе си, очарована от тази хубава мелодия. Тя бавно отваря очи и се смайва, като вижда лицето на сина си с много хубав вид. Първата ѝ мисъл е, че навярно още сънува, усмихва се на ангелите и пак притваря клепачи.

— Мамо! — настоява Артур, потупвайки я по бузата.

Майката изведнъж отново отваря широко очи.

— Не сънувам ли? — пита тя уплашено.

— Ами не! Наистина съм аз, Артур! Твоят син! — казва той, като леко я разтърсва за раменете.

Майката осъзнава, че е намерила сина си, и веднага избухва в сълзи.

— О, моето любимо момче! — извиква тя и припада отново.

В другия край на градината бабата не подозира разигралата се драма и придружава Давидо до стълбищната площадка. Подлият собственик се визира в криволичещия път на хълма в далечината. Пак поглежда часовника, който непрекъснато стиска в ръка, като рефер с хронометър.

— Точно дванайсет! — гордо съобщава той на единствената си зрителка, защото в неговите очи двамата полицаи не се броят. — Точно дванайсет, а на хоризонта нищо не се вижда — чувства се задължен да добави той. Или по-скоро за да си достави удоволствие, посипвайки сол в раната.

Давидо въздъхва дълбоко, преди да прояви лицемерно съчувствие:

— Боя се, че дори през такъв хубав неделен ден, посветен на Бога, няма да стане чудо.

Той обръща гръб на бабата, за да се изхили глупаво. От него би излязъл чудесен сеид. Бабинка е много тъжна, а двамата полицаи са много смутени. Биха искали да помогнат на тази нещастна жена, но днес законът е на страната на Давидо и за съжаление полицаите изпълняват задълженията си добре.

Грозната усмивка на Давидо се изпарява и той възвръща сериозния си вид. Прокашля се и се обръща към бабата, която вече не е сама — Арчибалд и Артур са застанали до нея, единият хванал едната ѝ ръка, другият — другата. Като в магия. Като по чудо. Давидо онемява с увиснала челюст. Нямаше да се учуди толкова силно дори ако известният фокусник Копърфийлд беше направил да изчезне пред очите му цял град. Това тук е повече от фокус. Повече от чудо. Това е катастрофа.

Арчибалд му се усмихва, не приятелски, просто учтиво.

— Прав сте, Давидо! Неделният ден е чудесен! — възкликва възрастният човек, винаги готов да се пошегува.

Давидо не помръдва, парализиран от изненада.

— Мисля, че трябва да подпишем два-три документа, нали? — пита дядото.

На Давидо са му нужни няколко секунди, за да поклати най-после глава. Шокът явно е намалил и без това доста ограничените му умствени способности.

— Хайде да отидем в салона, там е прохладно и ще ни е приятно — предлага Арчибалд с безукорна учтивост.

Докато върви към къщата, той незабелязано прошепва на ухото на Артур:

— Тъкмо сега съкровището ще ни е нужно! Аз ще го залъгвам, за да печеля време, а ти се заеми да прибереш рубините!

Артур не е сигурен, че му се пада най-леката задача, но този знак на доверие го изпълва с гордост.

— Можеш да разчиташ на мен — отговаря той също незабелязано, преди да се запъти към дъното на градината.

Още не извървял няколко метра, и ето че хлътва в една от дупките, изкопани от баща му. Артур се просва целият в ямата. Алфред подава нос от ръба на дупката, за да прецени щетите.

— Добре започваме! — казва му Артур с уста, пълна с пръст.

[1] Книга на Роже Фризон-Рош (1906–1999) — френски пътешественик, алпинист, изследовател и писател. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 14

По същото време на големия площад в Некрополис се готвят за война. Сеидската армия се строява под формата на огромна буква М. Това са хиляди възседнали комарите си войници, готови да превземат новите земи.

Малтазар бавно пристъпва по балкона, надвесен в единия край на огромния площад, където е строена безупречната му армия. За случая е с нова пелерина — абсолютно черна, обсипана със стотици блестящи звезди, една от друга по-ярки.

Викът на войската посреща могъщия си господар, а той вдига ръка за поздрав към народа, както папата от балкона си.

„Принцът на мрака се опива от победата си — блестяща, смазваща, дори гнусна“ — мисли си Мино, все така застанал встрани от пирамидата, чудейки се какво да прави. Дали Артур е успял да оживее при такъв прилив? Практически е невъзможно, но не думата „невъзможно“ го смущава, а думата „практически“. Макар и да е едно на хиляда, все пак има малък шанс, който витае във въздуха, и Мино не смее да го провали. Той поглежда към новия си часовник. Артур е забравил само една подробност — къртичето е способно да се справи с цифрите и стрелките, стига само да успее да ги види.

Мино изпада в ужас. Колкото и да изпъва ръката си, за да я отдалечи от себе си, нищо не помага. Той не вижда ясно. Като къртица. Като баща си.

Артур кръстосва градината във всички посоки. Невъзможно е да се разпознае каквото и да било в този мащаб. Като се изключи ручейчето, което премина върху ореховата черупка. Той следва водното течение, минава край стеничката, висока само няколко тухли, и стига до огромната цистерна, пълна с вода. Някъде тук наоколо би трябвало да има съвсем мъничка решетка, скрита сред тревата, но колкото и да търси, Артур нищо не намира. Но затова пък Алфред намира топката

си. Той я слага в краката на господаря си, който, според него, я търси навсякъде.

— Сега не е време за игра, Алфред — казва момчето, наистина напрегнато. То грабва топката и я запокитва надалеч, което не е най-добрият начин да се обясни на едно куче, че това слага край на играта.

През това време Мино се доближава до единия от пазачите на съкровището, прокашля се и много учтиво се обръща към него:

— Извинете ме, че ви безпокоя. Бихте ли ми казали колко е часът, моля? Не виждам много добре.

Сеидът има свирепа физиономия. Цяло чудо е, че не го пресича насред дума. Пазачът се навежда и се взира в часовника:

— Н'знам да ч'та! — изревава той като великан.

Свиреп и тъп.

— А, нищо, не е важно — казва със съжаление къртичето.

— Хайде, Мино, побързай! — насърчава го Артур отдалече, макар молбите му да не достигат до животинчето.

Алфред донася топката, махайки с опашка. Кучето наистина не разбира трагедията, която се разиграва пред него. Вижда само топката и игрите, които я съпътстват.

Артур хваща топката уморено и я праща в другия край на градината. Или поне там иска да я запрати. Но за беда уморената ръка и лекият вятър решават друго — топката променя траекторията си и преминава през стъклото на прозореца в салона.

Давидо подскача и разлива кафето върху хубавия си кремавобял костюм. Понеже в кафето няма мляко, нищо не може да се направи — петното се вижда и туй то. Давидо изрича неразбираемо няколко обиди, които болката превръща в звукоподражателни думи.

Бабата се притичва с кърпа в ръка, а дядото прави съкрушена физиономия.

— Ох, наистина съжалявам! Знаете какви са децата.

Давидо дръпва кърпата от ръцете на бабата и се избърсва сам.

— Не, слава Богу! Все още нямам удоволствието да разбера какви са — изсъсква той през зъби.

— О, децата! — възхищава се Арчибалд. — Едно дете е душичка малка, изпълва живота ти, а в моя случай — просто ми го спаси! —

признава възрастният човек, загатвайки за нещо, което само той може да разбере.

— Хайде да оставим душичката на мира и да си дойдем на думата! — подхвърля Давидо, побутвайки отново документите за подпис под носа на Арчибалд.

— Разбира се! — отвръща му дядото, загледан в книгата. Трябва на всяка цена да измисли нещо, за да спечели още малко време. — Нека първо ви направя друго кафе — казва той, като се надига от стола.

— Няма нужда! — отговаря Давидо, но дядото си прави оглушки и се запътва към кухнята.

— Получих това кафе от Африка. Първо го опитайте, после ще ми кажете дали ви е харесало.

Малтазар продължава да стои, изпълнал ръце към ликуващата тълпа.

— Мои верни войници!

С тези думи той започва речта си и постепенно площадът стихва. Възцарява се страхопочтителна тишина и множеството поглъща жадно всяка негова дума, като дар свише.

— Часът на победата настъпи! — крещи владетелят с глас, от който те побиват тръпки, а ехото се заема да го повтори за онзи, който иска да го чуе.

Сеидският народ кряска от радост при всеки негов израз. Да се пита човек дали го разбират, или само глупаво се подчиняват на Даркос, който редовно им показва табела с надпис: „Ръкопляскания“. Но понеже повечето от тях не знаят да четат, задоволяват се само с крясъци.

Малтазар изчаква всичко да утихне и продължава речта си:

— Обещавам ви богатство и власт, величие и безсмъртие!

Сеидите отново викат, без да разбират напълно какво им обещава вождът, а и никога няма да го получат. Това са само думи на господар, но едва ли той ще сподели с някого богатство и слава, а още по-малко величие и безсмъртие.

— Сега ще завладеем и ще покорим всички онези земи, които ни принадлежат по право! — добавя той, предизвиквайки неудържим възторг сред насъбралите се.

Това вече го разбират и комари, и сеиди, тъпчейки нетърпеливо на място, възбудени от размаха на мисията, която им е поверена.

А мисията на Мино съвсем не е толкова амбициозна. Къртичето трябва само да види колко часа показва часовникът, който му подари Артур. То се затичва и прави повторен опит.

— Извинете ме, пак съм аз — учтиво казва то на сеида. — Подарявам ви го! — добавя то, подавайки му радостно часовника си.

Какъвто е тъпак, сеидът едва ли знае смисъла на думата „подарявам“. Мино не му оставя време да мисли много-много — рискува да загуби часове, — и закопчава каишката около китката му.

— Ето! Много ви отива — казва му къртичето, преди да си тръгне.

Известно време сеидът гледа часовника си, както чукундур би се пулил пред телевизор.

— Хей! — подвиква му сеидът пообъркан.

Мино вече се е отдалечил десетина крачки. Спира и се обръща.

— Какво да го правя? Не разбирам от часовници — мърмори сеидът, приветлив като мраморна плоча.

— Няма страшно! Ако искате да разберете колко е часът, просто протегнете ръка към някого, който е наясно, и той ще ви каже. Ето, като мен например. Вдигнете ръка, ще видите, няма нищо сложно.

Сеидът, по-глупав от риба, никога не виждала кукичка, се вслушва в съвета на Мино и протяга и двете си ръце. Къртичето най-сетне може да различи цифрите и стрелките от подходящ ъгъл.

— Господи! Дванайсет и пет! — ужасено изкрещява то.

Мино се затичва към ръчките си, оставяйки сеида да стърчи като плашило.

На повърхността Артур продължава да чака къртичето да му даде знак. Но нищо не се случва и момчето започва да се отчайва. Сега обаче не е време за отчаяние — Мино се старее с всички сили. Животинчето прави светкавично изчисленията си. Нямаме представа колко бързо може да смята едно къртиче! То издърпва няколко ръчки и повечето рубини веднага се разместват. Изведнъж светлината, която озарява пирамидата, постепенно изчезва, без никой да забележи.

Всички са заслушани в гласа на Малтазар, който завършва речта си с думите:

— ... И нека празникът да започне!!!

Войниците реват от радост, както никога. Всички едновременно подхвърлят оръжия над главите си и за няколко секунди зрелището е величествено. Но завършекът не е чак толкова сполучлив. Оръжията се сипят отвисоко, забивайки се кое, където падне и най-вече, в когото попадне. Ранените наброяват стотици, още начаса.

Малтазар повдига очи към небето, смаян от глупостта на войниците си. А Мино се възползва от временната суматоха, за да задейства последната ръчка.

Изведнъж светлината блясва отново и се превръща във великолепен червен сноп, който запалва върха на пирамидата и се издига право нагоре, към повърхността. Чува се всеобщо и възторжено „Аууу!“. Явно присъстващите си мислят, че тази нова светлинна игра е част от представлението.

— О, какво красиво червено! — чува се тук и там.

Мино върти ръчката и снопът светлина става още по-ярък. Той е изключително мощен и прорязва като светкавица небето на Некрополис.

— Великолепно, божествени господарю! — радва се Даркос, ръкопляскайки тихичко, за да не заглуши възгласите, превъзнасящи баща му.

Малтазар, естествено, няма нищо общо с всичко това, но не се сеца как да го признае.

Насред градината един великолепен лъч червена светлина избива от земята и се издига почти до небето. Артур надава радостен вик и се хвърля по корем, за да погледне през дупката.

Алфред е намерил топката и на свой ред се приближава, привлечен от тази апетитна светлина, която прилича на огромна близалка.

Артур бръква в дупката, но за беда ръката му не е достатъчно дълга.

Мино забелязва горе в небето сянката на Артур, която се очертава в отвора. Малтазар също е видял тези сенки и макар още да не е разбрал какво се готви, чувства, че наоколо витае заплаха.

— Този глупак ще ни издаде! Спрете го! Веднага!! — крещи той към пазачите, които са застанали около купола.

Артур се почесва по главата. Челото му отново лъщи от пот.

— Трябва да измислим нещо, Алфред. Сега! Веднага! Незабавно! — повтаря момчето на кучето си.

Алфред леко наостря уши, сякаш иска да му повторят въпроса. Артур въздъхва. Няма какво да изкопчи от това глупаво куче, което знае само да пуска лиги, захапало топката. Момчето се заглежда в нея. Малка подробност. Частичката от пъзела! Сеца се!

— Топката! Разбира се! — радостно вика то, протягайки ръка към приятеля си. — Ти ми спаси живота, Алфред! Дай ми топката!

И с най-голямо удоволствие кучето хуква пак към дъното на градината, уверено, че усмивката на момчето означава подновяване на играта. Артур, бесен от гняв, се спуска след него, но четири лапи са по-бързи от две и той не успява да го настигне.

През това време пазачите са се скупчили и настъпват към Мино с копията напред. Къртичето трепери от страх и отчаяно търси някакво оръжие, за да се брани.

— Спри се! — крещи Артур, както никога през живота си. Чак дробовете го заболяват. Този вик не е убийствен, но все пак е парализиращ — Алфред се заковава на място, вцепенен от този чудовищен рев, изтръгнат сякаш от утробата на господаря му. Като че ли вътре в него се е вселил великан.

Алфред разтваря паст, топката това и чака — бърза да се претърколи в тревата и Артур се възползва, за да я сграбчи.

— Мерси — казва му момчето, станало отново ласкаво, като гали кучето по главата.

Ето един фокуснически номер, който Алфред няма скоро да забрави.

ГЛАВА 15

Мино също няма да забрави този ден. Който, по всичко изглежда, ще му е последен. Пазачите вече са пред него и къртичето, притиснато до стената, заема отбранителна позиция. Същински Брус Лий в къртичи вариант.

— Внимавайте — предупреждава ги Мино, изпънал ръце, — мога да стана лош!

„Лош“ е дума, която звучи добре при Малтазар. Господарят, силно разгневен, изважда от ножницата магическия меч на Селения, който си е присвоил. Той вдига меча и замахвайки с всичка сила, го мята по Мино. Къртичето не вижда добре, но различава ракетата, насочена да връхлети отгоре му. То съвсем леко се отмества надясно. Според изчисленията му — трябва да е достатъчно. Острието шумно се забива вдясно, на няколко сантиметра от изкривеното от ужас лице на Мино. Значи дори едно къртиче може да сбърка при смятане.

Малтазар е бесен, че не е уцелил мишената, най-вече заради сина си, че се излага пред него. Вместо да изчака да намери някакво логично обяснение на провала си, той предпочита да отклони вниманието на присъстващите.

— Хванете го! — реве той към пазачите, които нещо се бавят.

— Предупредих ви! Ще се ядосам! — повтаря Мино, отстъпвайки крачка.

Сеидите се кискат — не им се вярва. Толкова по-зле за тях!

Една тенис топка, двеста пъти по-голяма от тях, хлътва в отвора високо над главите им. Подобно на метеорит, тя затулва светлината от повърхността и сеидите вдигат очи и се взират, за да разберат защо се спуска мрак над тях. Това не трае дълго. Няма и секунда. Топката се стоварва върху главите им.

Малтазар се надвесва от балкона си, вцепенен от изненада. Финалът наистина не му е по вкуса.

— Спрете тази топка! — крещи той, без да съзнава, че заповедта му е изпълнима.

Гигантската топка помита сеидите като сухи листа и при всяко превъртане мачка, руши, изтръгва всичко по пътя си. Сламки и тръби хвърчат във всички посоки, като кегли за боулинг, и десетки дупки зейват и дават път на водата под налягане. Площадът вече е обграден от гейзери, които непрекъснато бълват вода от двата огромни резервоара. Водната маса, нахлула в тръбата, по която избягаха Артур и приятелите му, бързо прелива и излиза от руслото си. Топката, повлечена от течението, стига до входа на тръбата и го затиска, като тапа на вана. Много бързо водата залива площада и в сеидските редици настъпва паника.

— Направи нещо! — заповядва Малтазар на сина си. Горкото момче не намира друго решение, освен да се моли.

Мино се изкатерва в купата със съкровището и се скрива между два рубина. Пред очите му се открива апокалиптична картина. Водата вече е заляла некрополския площад и малките търговски бараки плуват напосоки. Някои комари все още са на земята и водата им стига до седлото, а останалите кръжат в тронната зала, от която няма изход. Сеидите, които падат във водата, за беда веднага потъват заради тежкото бойно снаряжение. Подкопани от водата, цели стени рухват наведнъж върху площада, предизвиквайки огромни вълни. Те от своя страна повличат малките бараки, които се разбиват в стените на двореца, под балкона на Малтазар. Владетелят гледа бедствието, втурнало се стремглаво към него, готово да погълне всеки миг балкона му. Как това нищо и никакво къртиче можа да предизвика такъв катаклизъм? Как такава могъща империя като неговата може да рухне толкова бързо?

Понякога е достатъчна една песъчинка, за да надраска и най-голямата машина, една уязвима пета, за да се повали великан, и няколко смели мъже, за да избухне революция. Трябваше само да е прочел „Великата книга на правилата“, както сто пъти го беше съветвал Мино. Двеста и тридесетото правило щеше да му напомни, че „колкото по-малко е пирончето, толкова по-голяма болка причинява, когато се забие в крака“. Малтазар разбира урока, но е много късно да направи каквото и да било. Свършено е с него! Свърши и царството му!

Водата повдига купата със съкровището и чинийката бавно се изкачва по тръбата, която води към повърхността. Мино продължава да се крие в нея, със свит от страх стомах, притиснат между два рубина. Къртиците не си падат по разходки по вода и на Мино вече му се гади.

На Малтазар също му се гади, като вижда как царството му се разпада под краката му. Водата вече достига балкона и той няма голям избор за изход от положението. Хваща се за първото нещо, което се мярка пред очите му — прелитащ комар, — и се мята на него. Естествено, сеидът, който го управлява, е много горд, че господарят му избра тъкмо него, но както на всеки кораб, така и тук — може да има само един капитан. Малтазар сграбчва сеида и го изхвърля небрежно през борда. Горкият, няма време дори да извика, преди да потъне сред буйния водовъртеж. Владетелят хваща поводите на ездитното животно, доста малко за него, и се кани да потегли.

— Татко! — провиква се Даркос.

Малтазар дръпва поводите и спира комара. Синът му е на балкона, с обезумял поглед, водата стига до коленете му.

— Не ме оставяйте, татко! — казва той с почти детско гласче.

Малтазар застава пред него, задържайки комара.

— Даркос, назначавам те за командир! — много тържествено известява баща му.

Синчето е само частично поласкано, защото, за да се възползва изцяло от това ново звание, ще е по-добре да е на сухо. То протяга ръце към баща си, надявайки се на малко местенце отзад върху комара.

— ... А един командир никога не напуска кораба си! — добавя баща му, ядосан, че се налага да му припомня най-важното военно правило.

Малтазар дръпва поводите, завърта се и изчезва под свода на Некрополис.

Даркос, разочарован, смазан, изоставен, навежда безпомощно глава. Тогава вижда, че вече до кръста е във вода и че лицето му се отразява на повърхността. Той се взира в това уморено и разочаровано лице, което бързо се приближава към него, като брат, тичащ насреща му. Тази мисъл го кара да се усмихне. Отражението също му се усмихва. Даркос е силно развълнуван. За пръв път някой върви към него с усмивка.

Това ще е и последният. Отражението още повече се доближава и го целува за сбогом.

Артур е все така проснат на тревата, наострил слух да долови къркоренето в корема на земята. Малката дупка, в която пусна топката, остава отчайващо празна и момчето започва да се пита дали не се е провалило в края на мисията си.

Да си прекосил Седемте земи, когато си само два милиметра на ръст, да си се сражавал в сблъсък със сеидите, да си пил огнен сок, да си се оженил за принцеса, да си намерил дядо си и едно съкровище и да се провалиш толкова близо до целта! В това има нещо несправедливо и Артур отказва да го приеме. Досега небето винаги го е закриляло, няма причина изведнъж да го изостави. Тази мисъл повдига духа му и той още повече се навежда над дупката. Ясно чува как водата бълбука и ако се вярва на усилващия се шум, нивото ѝ сигурно се покачва.

Артур още по-внимателно се взира в черната дупка. Изведнъж нещо проблясва в дъното. Първият рубин на върха на пирамидата улавя светлината. Купата, носена от водата, малко по малко се изкачва и пирамидата постепенно засиява.

Артур е възхитен. Очите му са пълни със сълзи...

Изпълни мисията си! Опасна мисия — сто пъти рискува живота си, преодоля всички препятствия! Приключение, което го принуди да се развие, да надмине себе си. Път, по който тръгна като малко момче, а го завърши като малък мъж.

Артур протяга ръце и внимателно взема пълната с рубини чинийка. Един миг гледа това съкровище, както ученик гледа дипломата си в края на учебната година. Журито поздравява момчето, а председателят му маха с опашка, преди да излае похвалите си.

Момчето влиза в гаража и веднага запалва огромната неонова крушка, която малко се колебае, преди да светне. То слага чинийката на масата и преравя всички чекмеджета в тезгяха. Най-последно намира каквото търси — голяма лупа.

Артур бавно доближава лупата до пирамидата от рубини и внимателно я оглежда отвътре, за да открие малкото къртиче.

— Мино — едва чуто шепне момчето с естествен глас, но за един минимой този глас е чудовищен.

Мино чува, но този ужасен кънтеж не му говори нищо добро. Как би могъл да познае приятеля си Артур с такъв боботещ глас? Къртичето все пак надвива страха си и решава да подаде глава. Веднага се натъква на стъклена стена, чиито очертания едва се забелязват. Лупата отразява едно великанско око, по-голямо от планета.

Мино веднага се сеца за една стара приказка, която му разказваше баща му, за да го поизплаши. В нея се говореше за едно огромно око, също като това, което гледало непрестанно, дори и в гроба, някой си Каин, който убил брат си. Мино надава страхотен писък и припада сред рубините, което е за предпочитане пред портокалите.

Половината от минимойския народ продължава да подпира с малките си ръчички тежката порта, но налягането на водата постепенно намалява.

Прилепил ухо до вратата, Миро съобщава радостната новина. Кралят си отдъхва, но още не смее да отлепи дланите си. Патуф не си задава много въпроси. Той отстъпва няколко крачки, слага ръце на кръста си и се накланя леко назад, за да изправи гръб. Истина е, че навярно съвсем сам е свършил две трети от работата. При което кръстът му се схвана.

Кралят, сам с ръце върху портата, започва да се чувства смешен.

— Може да я пуснете, татко. Мисля, че ще удържи — нежно казва дъщеря му, развеселена от ситуацията.

Бученето на водата заглъхва, като лоша мисъл, като лош спомен.

Миро открехва малката врата, разположена на височината на лицето му, и надзърва навън.

— Водата е изчезнала! Те успяха! — вика с цяло гърло къртът.

Новината е посрещната с несравнима радост и хиляди малки шапчици политат във въздуха, а също и викове, песни, свиркания. Всичко, с което може да се изрази радостта, че си жив.

Селения се хвърля в прегръдките на баща си. Забравила е прословутата си сдържаност. Едри сълзи се стичат по бузите ѝ, а тя самата избухва в неудържим смях.

Бетамеш е опиянен от толкова похвали и от толкова протегнати ръце, които искат да стиснат неговата, и непрекъснато благодари.

Целият минимойски народ ликува и запява националния химн.

Миро гледа всичко това с умиление, но сърцето му е свито. Кралят се приближава до него и го прегръща през раменете. Знае каква мъка разяжда Миро и му пречи да празнува.

— Как ми се иска моят мъничък Мино да участва в тази веселба!

Кралят му съчувства и още по-силно го притиска до себе си. В такъв случай няма какво да се прави, а още по-малко — да се каже.

Но някакъв шум нарушава празника. Шум, който се усилва, става по-страшен от шума на водата. Земята започва леко да се тресе и веселието в миг замира. Върху всички лица отново се изписва тревога. Тя успя да изчезне само докато пяха химна.

Земните трусове се усилват и няколко буци пръст се откъртват от свода като бомби, летящи от небето, които избухват, образувайки истински кратери. „Малтазар бърза да си отмъсти“, мислят вече в тълпата и всеки се втурва да търси заслон. Кой друг, освен този демон, би могъл да дойде, за да разруши свода на града?

Трус, много по-силен от предишните, откъсва един огромен камък от горе.

— Внимавайте! — вика Миро, който не може да направи нищо друго, освен да предупреди сънародниците си. Минимите хукват напосоки и оставят огромния камък да се вкопае в земята сред облак прах. Ударът е толкова силен, че кралят пада по гръб.

Трусовете спират и една огромна шарена тръба се показва от тавана и се спуска до земята. Кралят не вярва на очите си. „Какво ли още е измислил този проклет Малтазар?“ — пита се владетелят.

Внушителната тръба се забива отвесно в земята и през прозрачните ѝ стени може ясно да се различи една топка, която се плъзга отвътре.

— Смъртоносна топка! — извиква Бетамеш.

Това е достатъчно, за да настъпи всеобща паника. Единствено Селения не се поддава. Тя наблюдава тази ужасна тръба, която ѝ напомня нещо.

— Това е сламка! — изведнъж извиква тя, усмихната до уши. — Сламка от Артур!

Топката се плъзга до долу, тупва на земята и се претъркулва встрани. Мино се изправя, целият разнебитен, и плюе прахта от устата си. Той силно стиска в ръка меча на Селения.

— Синът ми! — възкликва къртът Миро, разтреперан от вълнение.

— Мечът ми! — възкликва принцеса Селения, пощуряла от радост.

Миро се спуска към сина си и силно го прегръща.

Минимойският народ, целият в прах, отново надава радостни викове. Кралят пристъпва към Миро и сина му, притиснати един до друг, като мюлмюли.

— Всичко е добре, когато свършва добре — казва той, щастлив и доволен, че всичко е приключило.

— Не съвсем! — отвърща властно Селения.

Тя се отделя от малката група и отива до центъра на площада, там, където е скалата на предците. Изважда меча си и с един замах го забива в камъка. Цепнатината веднага се затваря отново и мечът остава вклецен завинаги в скалата.

Селения въздъхва облекчено. Тя поглежда баща си, който кимва с глава, в знак на одобрение и признателност. Принцесата скромно приема похвалата му. Това приключение я научи на толкова много неща! Но най-вече на едно, най-важното, което превръща принцесата в добра кралица и помага да се постигне успех в живота: това е мъдростта.

Сламката бавно се издига нагоре и напуска площада на градчето като безшумна ракета.

ГЛАВА 16

Артур прибира сламката и поглежда дали Мино не е още вътре.

— Ура! — извиква той, виждайки, че сламката е празна. После пъхва едно дребно камъче в дупката, за да я запуши, и грабва чинийката с рубини.

Време е тази чинийка със съкровището да се появи, защото Арчибалд вече не знае какво да измисли, за да спечели време. Ръцете му целите са в мастило и той върти в пръсти писалката си, която е разглобил на три части.

— Не е за вярване! Тази писалка никога не ме е предавала! И ето че в най-критичния момент, когато трябва да подпиша толкова важни документи, тя ми прави номера! — обяснява дядото, бърбив като никога. — Един приятел, швейцарец, ми я подари. А навярно знаете, че швейцарците са специалисти не само по часовниците и шоколадите, но произвеждат и чудесни писалки.

Давидо, изнервен, пъхва своя „Монблан“ под носа му.

— Ето, вземете! Тази също е швейцарска. А сега ми подпишете! Достатъчно време изгубихме!

Собственикът няма повече да търпи и най-малкото отклонение. Вижда се в очите му.

— А!... Хм!... Да, разбира се! — мънка Арчибалд, изчерпал идеите си.

Той печели още няколко секунди, възхищавайки се от писалката.

— Чудесна е! И... леко ли пише? — добавя той.

— Опитайте сам! — отвръща му Давидо, този път находчив.

Арчибалд няма никакъв избор и подписва последния документ.

Собственикът светкавично го грабва от ръцете му и го пъхва в папката.

— Ето! Сега вие сте собственикът! — казва Давидо с кисела физиономия.

— Чудесно! — отвръща Арчибалд, но знае, че нещата не стоят толкова просто. Подписа всички документи, но не е уредил най-

важното.

— Парите! — настоява Давидо, протягайки ръка.

Той знае, че това е последният му шанс. Договорът за собственост влиза в сила от момента, в който Арчибалд изплати дължимата сума, а до момента той я няма. Възрастният човек се усмихва на двамата полицаи, застанали до Давидо, сякаш търси помощ. За беда двамата представители на закона не могат да направят нищо.

Давидо усеща как везните се накланят в негова полза. Цяло чудо беше, че тоя старец изникна изневиделица в последния момент. А две чудеса в един ден не стават! Давидо отваря папката, грабва договорите и понечва да ги скъса.

— Няма пари... няма и договор! — заявява подлият собственик, като разчита, че имотът ще остане негов.

Входната врата се открява и всички извързват глави натам — естествено любопитство на хора, очакващи чудо.

В дадения случай това малко чудо е много възпитано. То влиза през вратата и добре изтрива краката си, преди да прекрачи прага.

Артур прекосява салона, нахлузвайки пантофите си, и отива до масата, където присъстващите го чакат като месия. Момчето много внимателно слага пълната с рубини чинийка пред дядо си.

Бабата сдържа вълнението си, дядото — възхищението си. А Давидо — дъха си.

Артур само се усмихва. Щастлив е.

Арчибалд ликува. Най-после ще може да се позабавлява.

— И тъй... добри сметки, добри приятели, петдесетото правило — казва той, загледан в рубините, после избира най-малкото камъче и го слага пред вцепенения Давидо. — Ето че ви се издължих! До шушка! — добавя той.

Двамата полицаи облекчено въздъхват. Толкова се радват на тази щастлива развързка!

Бабата слага едно ковчеже за бижута на масата. Взема чинийката и изсипва в него съдържанието ѝ.

— Вътре ще са на по-сигурно място, а и тази чинийка ми трябва, вече четири години я търся! — казва тя с хумор, прибирайки празната чинийка от сервиза за чай.

Арчибалд и Артур се засмиват. Не и Давидо. На него изобщо не му е до смях.

— Господине, време е да се сбогуваме! — изправя се Арчибалд, като му посочва вратата, за да си тръгне.

Краката на Давидо са като отсечени. Не може да се надигне от стола.

Двамата полицаи, за да не утежняват обстановката, допират пръсти до фуражките си за поздрав и тръгват към вратата, давайки пример как се върви към изхода.

Давидо, сразен, поставен натясно, чувства как изпуска нервите си. Нервен тик се появява в ъгъла на клепача му и окото започва да мига като мигач на кола, която иска да изпревари. Сякаш пияница на волана е обзет от лудост.

Пътят от омразата до лудостта не е дълъг и Давидо като че ли е готов да го измине. Той разтваря сакото си и изважда пистолет от Втората световна война и като се има предвид, че живеят в мирно време, никой не се усъмнява в смисъла на този жест.

— Никой да не мърда! — извиква той.

Двамата полицаи посягат към оръжията си, но лудостта прави Давидо много бърз.

— Казах никой! — отново изревава той, по-убедително от преди.

Присъстващите онемяват. Никой не бе предполагал, че този подлец ще стигне дотам. Давидо се възползва от всеобщото изумление и грабва ковчежето с рубините под мишница.

— Затова ли искахте на всяка цена градината ни? — пита Арчибалд, който започва да разбира.

— Ами да. Богатството винаги привлича! — смее се нападателят, с безумен поглед.

— От къде знаехте, че това съкровище е скрито в градината? — пита дядото, в желанието да си изясни въпроса.

— Вие ми казахте, глупак такъв! — нервничи Давидо, все така с насочен пистолет. — Една вечер, бяхме двамата в бар „Две реки“! — крещи той, сякаш да се освободи от дълго потискано напрежение. — Празнувахме примирието и вие се отнесохте с вашите истории за мостове и тунели, за големи и малки африканци, и най-вече за съкровището! За рубините, които сте донесли от Африка и старателно сте заровили в градината. Толкова старателно, че вече не си спомняхте

точно къде. Това ви караше да се смеете, а аз плачех всяка нощ. Сън не ме хващаше, като знаех, че спокойно спите върху цяло съкровище, без да знаете къде е.

— Съжалявам, че до такава степен съм нарушил съня ви — отвръща му Арчибалд, студен като връх на глетчер.

— Няма страшно. Сега, когато съкровището е у мен, ще си наваксам! Вие няма да спите! — заявява Давидо и бавно започва да отстъпва към изхода.

— Знаете ли, Давидо, не съкровището ви е пречило да спите, а алчността ви.

— Моята алчност днес е задоволена и ви обещавам да спя като къпан. Ще отида на Карибите. Африка не ми допада — отвръща подлецът, който не забелязва петте копия, насочени в гърба му от петимата матасалаи.

— Щастieto не е в парите, Давидо. Това е едно от най-важните правила и вие скоро ще го разберете — казва Арчибалд, натъжен, като вижда как този нещастен луд пада в собствения си капан.

Петте остриета почесват гърба на беглеца и той разбира, че късметът му се преобръща, както времето от слънчево се обръща в буреносно. Давидо не смее да помръдне и полицаите се възползват, за да го обезоръжат.

Африканският вожд взема обратно ковчежето, а полицаите щракват безпощадно белезниците на ръцете на Давидо и го избутват към вратата. Не му оставят възможност да добави нито дума, нито дори едно „сбогом“.

Матасалайският вожд се доближава до Арчибалд и му връчва кутията за бижута.

— Следващия път прибирай по-внимателно подаръците, които ти се правят — казва вождът с невероятно широка усмивка.

— Обещавам! — отвръща също усмихнат Арчибалд, но си е взел поука.

Артур най-после се хвърля в прегръдките на баба си и изцяло се наслаждава на тази заслужена ласка.

През това време майката на Артур получава плесница, не много силна, но все пак... Само така може да се свести. Мъжът ѝ пъхва ръка под гърба ѝ, за да я повдигне. Щом отваря очи, първото нещо, което вижда, е Давидо с белезници на ръцете, когото двамата полицаи

набутват на задната седалка в колата. Майката бърчи вежди, убедена, че отново вижда лош сън.

— По-добре ли си, скъпа? — нежно пита мъжът ѝ.

Тя не отговаря веднага. Навярно, за да види дали полицейската кола, пуснала сирените, ще литне към небето, или не. Колата вдига много прах, но си остава твърдо на земята и следва прилежно пътя.

Значи не е сън.

— Съвсем добре съм — отговаря съпругата със закъснение, преди да стане и да приглади роклята си. Поглежда всички дупки, които мъжът ѝ е изкопал около нея. — Всичко е наред! — продължава тя, сякаш нищо не се е случило.

Жената явно не се е свестила напълно и при многобройните падания навярно си е понатъртила тиквата.

— Ще пооправя малко — казва тя, сякаш става дума за кухнята ѝ. Грабва лопатата си и започва да заравя дупките. Мъжът ѝ безпомощно я гледа. Накрая въздъхва и сяда на ръба на една дупка. Не му остава друго, освен да чака и да се надява, че състоянието на жена му е временно.

А дотогава... „Много е удобно“ — мисли си той, виждайки как тя отгъква пръстта над първата дупка, която гордо е запълнила.

ГЛАВА 17

Цяла седмица е изминала от тези невероятни приключения. Градината горе-долу вече е наред, ситните камъчета на паркинга са изравнени с гребло, на прозореца в салона е сложено ново стъкло. Единствената разлика е в мириса. Един наситен аромат се носи откъм прозореца на кухнята.

Бабчето повдига капака на тенджерата и вдъхва парата, която се издига. Гозбата къкри от часове и ухае божествено. Навярно затова Алфред седи кротко край печката.

Бабата потапя дървената лъжица в яденето и после го опитва с върха на устните си. Според доволната усмивка, която грейва на лицето ѝ, няма никакво съмнение — готово е!

Тя повдига тенджерата с две ръкохватки и се запътва към салона.

Изгладнелите я посрещат с бурен възторг.

— Ааа! — шуми масата, за да изрази задоволството си.

Арчибалд отмества бутилките, за да направи място на тази хубава нова тенджера.

— О, врат на жираф! Любимото ми ядене! — възкликва Арчибалд.

Дъщеря му веднага подбелва очи, но мъжът ѝ я подхваща в движение. Тя напълно се е възстановила, но още е малко слаба.

— Шегувам се! — прихва да се смее дядото, грабвайки бутилката бяло вино. — Вземи, дъще. Пийни една глътка, няма да ти навреди — майтапи се той, пълнейки чашата ѝ.

Понечва да налее и на петимата матасалаи, които учтиво отказват. Не и двамата полицаи.

— Винаги сме готови да помогнем, особено когато трябва да се изпразни някоя бутилка — шегува се единият от тях.

Шегата размива всички, най-вече бащата, който се задавя от смях. Жена му го тупа по гърба и му подава чашата с бяло вино. Мъжът ѝ я гаврътва наведнъж, без да му мигне окото. Веднага му става по-добре и прави знак на жена си да спре да го удря по гърба. Хваща

бутилката и поглежда етикета: Домашно бяло вино, произведено от Арчибалд. Градусите са десетици. Това е такъв алкохол, че отпушва всякакви задръствания. Сега вече ни става ясно кой е научил минимите да правят огнен сок.

Бабата сипва яденето и великолепната миризма на телешко задушено се разнася из стаята. Чиниите са препълнени и всички учтиво чакат домакинята да завърши обиколката на масата. И последната чиния вече е пълна, но един стол е празен.

— Къде е Артур? — изведнъж пита бабата, която нищо не бе забелязала, всецяло погълната от новата си тенджерка.

— Отиде да си измие ръцете. Ей сега ще се върне — отговаря Арчибалд.

Това мирише явно на прикриване.

— Добър апетит! — казва той, за да отклони разговора.

— Добър апетит! — отвърщат му хорово всички на масата, преди да се захванат със задушното.

Артур не си мие ръцете. Той е на първия етаж. Излиза от стаята на баба си с прословутия ключ в ръка. Върви на пръсти по коридора, като се оглежда да не би Алфред да го следва. Никаква опасност! В дните, когато се готви задушено, той не се отдалечава и на метър от тенджерата.

Артур застава пред таванската врата на Арчибалд и въпреки надписа, който забранява да се влиза вътре, момчето пхва ключа в ключалката.

Стаята пак е пълна. Бюрото е заело мястото си. Всяко украшение, всяка маска е закачена на пилона си и обгражда отново стаята. Също и книгите с удоволствие се притискат една до друга.

Артур бавно пристъпва, сякаш още по-силно да се наслади на обстановката. Той погалва бюрото от черешово дърво, големия куфар от биволска кожа и всички маски, с които толкова обичаше да си играе, преди да се случи тази история. Но цялото това щастие, в което отново се потапя, само засилва чувството му на тъга, на празнота. Нещо липсва.

Той отваря прозореца и лятото нахлува в стаята. Опира лакти на перваза и въздъхва, гледайки големия дъб, все така пазен от

градинското джудже. Горе, в лазурното небе, един лунен сърп стеснително гледа към слънцето.

— Още девет луни, Селения... само девет... — най-последно прошепва момчето, като по този начин се издава защо тъгува. Не е нито от щастие, нито от носталгия, нито дори от скука. Чисто и просто от любов. Истинска. Тази любов, която ви прави слаб, когато сте далеч. Любов, която се измерва с луни и милиметри.

— Ти ми даде правата си, а никога не съм се чувствал толкова безсилен. Сигурно те важат само ако съм близо до теб — пита Артур, без никой да може да му отговори. За малко се умълчава, с надеждата, че нежното ехо ще му прати отговор. Но нищо не се чува. Само повеят на ветреца в клоните на големия дъб. Тогава Артур запечатва целувка върху дланта си и я духва, насочвайки я накъде да полети.

Целувката литва към големия дъб, с лекота преминава през гъстите клони и кацва върху бузата на Селения. Принцесата е седнала върху едно листо и наблюдава Артур на прозореца. Една сълза, готова да се отрони, се търкулва по бузата ѝ.

— Скоро ще бъда при теб... — шепне замечтано Артур.

— Чакам те... — отвърща търпеливо Селения.

След мъдростта, търпението е второто нещо, на което я научи това приключение.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.